

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/26●10 Temmuz 2009 ● 1 TL

TİS ihanetine ve kölelik
yasalarına boyun eğmeyelim!

**Yılgınlık yok,
direniş var!**

İÇİNDEKİLER

Düzen içi çatışmanın gölgesinde sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar	3
Sermayenin saldırılarına ortak olanlar hesap verecekler!	4
Devletin Kürt halkına yönelik “ez ve çöz” politikasının ürünü saldırıları artıyor....	5
Köleleştirme saldırılarına karşı işçi sınıfının yıkıcı ve yapıcı gücünün açığa çıkarılmasının hayati önemi!	6-7
2 Temmuz eylemlerinin aynasından yansıyanlar....	8
2 Temmuz mitinglerinden.....	9
2 Temmuz eylem ve etkinliklerinden	10-11
Sabra saldırısında yaralanan Tahsin Alıcı ile saldırı ve sonrası gelişmeleri konuştuk...	12
Sabra saldırısına karşı protestolardan.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden....	14-15
Bahar döneminin kazanımları . . .	16-17
DESA direnişinin deneyimleri ve kazanımları.	18
Entes direnişi güncesinden...	19
“Emekçi Kadın Buluşması” gerçekleşti!	20
TMMOB’un gerçekleştireceği “Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı” üzerine Düzenleme Kurulu Başkanı Erhan Karaçay ile konuştuk...	21
Suç işleyen polis ödüllendirilecek! . . .	22
Hrant Dink davasının 10. duruşması...	23
Bültenlerden...	24
Kriz derinleşiyor, açlık kitleselleşiyor!...	25
AGİT sosyalizme saldırmak için tarihi çarpıtıyor!	26
Honduras’ta emekçiler faşist cuntaya karşı direniyor!	27
Barack Obama’nın “büyük savaşı” Afganistan’da başladı!	28
<i>Çatışma, uzlaşma ve “çözüm” tartışmaları... - M. Can Yüce</i>	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/26 ● 10 Temmuz 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Burjuva gericiğinin iç çatışması derinleşirken işçi ve emekçilere yönelik saldırılarda da her türlü sınır aşılmış durumda. Sermaye meclisinden gece yarısı operasyonları ile geçirilen işçi ve emekçi alehtarı yasalarla kırıntı düzeyindeki haklar da artık tamamen yok edilmiştir. İşçi sınıfı ortaçağ köleliğini aratmayan koşullarda çalıştırılmakta ve ağır bir baskı ve sömürüye maruz bırakılmaktadır. Gelecek beklentisi ise tamamen yok edilmiştir.

Öte yandan bu saldırıları sınıfın içinde mevzilenmiş sendikal çetelerinin ihaneti tamamlamaktadır. Ancak bu açık ihanetçi tutuma karşı sınıf içinden henüz anlamlı bir tepki yükseltilebilmiş değildir.

İşçi sınıfı ve emekçiler tamamen köleştirilerek teslim alınmak isteniyor. İşçi sınıfının hak ve çıkarlarının temsilcisi olması gereken sendikalar, bugün için artık farklı bir işlev ve rol üstlenmiştir. Sendikalar, sendikal bürokrasinin elinde sermaye düzenine hizmet eden bir mekanizmaya dönüştürülmüştür. Sendikal bürokrasi geline yerde bazı istisnalar dışında, sermaye sınıfının eklentisi haline gelmiştir. İşçi sınıfının önüne örülen bu abkulaı parçalamak geline yerde özel bir önem taşımaktadır. Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik yıkıcı saldırılarının kolayca hayata geçirilmesinin birer aracına dönüşen sendikalara sahip çıkmak ve sendikal ihanet çetelerini buralardan söküp atmak ertelenemez bir görevdir. Bu görev işçi sınıfının devrimcileştirilmesi çabasından ayrı ele alınamaz. Bu başarılmadan işçi sınıfının ileriye doğru bir çıkış yapabilmesi de mümkün olmayacaktır.

Sınıf devrimcileri sınıfı devrimcileştirme çabasını bir taraftan kesintisiz olarak sürdürürken öte taraftan da sendikal mevzileri sınıfa ihanet eden çetelerin elinden söküp almak çabasında yoğunlaşmalıdırlar. Bu çabanın bütünlüğü ve başarısı ölçüsündedir ki sınıf hareketini devrimcileştirmek mümkün olacaktır.

* * *

Eksen Yayıncılık tarafından baskıya hazırlanan iki yeni kitap devrimci okuruyla buluştu. Daha önce

“Parti Değerlendirmeleri/1-2” başlığı ile yayınlanan iki kitap “Parti Değerlendirmeleri/3-4” kitapları ile tamamlanmış durumda.

“Devrimci bir partinin, TKİP’nin, son birkaç yılın siyasal gelişmelerinin yanısıra devrimci mücadelenin ve örgütlenmenin sorunlarına yaklaşımı konusunda da bir fikir edinmek isteyen herkes için, ‘Parti Değerlendirmeleri’ nin birlikte yayınlanan 3. ve 4. kitapları vazgeçilmez kaynaklardır.” (Sunuş’tan)

Devrimci okurun bu kitaplara gerekli ilgiyi göstereceğini umuyoruz.

Okurlarımız ‘Parti Değerlendirmeleri’ nin dört kitabını Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilirler.

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Düzen içi çatışmanın gölgesinde sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar

Geçtiğimiz günlerde alevlenen düzen içi çatışmanın konusu, Genelkurmay bünyesinde hazırlandığı iddia edilen “belge”ydi. Belge sahte mi değil mi, subaylar Genelkurmay’ın bilgisi dışında mı hazırladı yoksa Genelkurmay mı hazırlattı biçimindeki tartışmalar karşılıklı restleşmelere dönüştü. Genelkurmay, askeri yargı silahını kullanarak “belge”yi “kağıt parçası” olarak ilan edip yıpranan imajını onarmak isterken, karşısında dış gösteren bir düşman buldu. MGK toplantısıyla aynı saatlerde “belge”de imzası bulunan albay gözaltına alınıp tutuklandı. Tutuklanan albayın 24 saat geçmeden serbest bırakılmasının ardından ise, bu kez aynı günün gecesi bir gece yarısı operasyonu, askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasını kolaylaştıran yasa meclisten geçirildi.

Bu noktadan sonra da çatışmanın konusu bu yasa oldu. Dinci parti ve yandaşlarının açıktan meydan okuması olan bu yasa karşısında Genelkurmay’ın yaptıkları ise, imajının daha da yıpranmasına yolaçtı. Zira, daha önceki çatışmanın temel konusu olan Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığını tanımayan ordu, şimdi tüm umutlarını onun vetosuna bağlıyordu. Ortaya çıkan bu durum, düzen içi çatışmada inisiyatifin artık büyük ölçüde hükümet cephesinin elinde olduğunun tescili oldu. Öyle ki, ordunun kurulu düzenin koruyucu ve kollayıcı gücü olma iddiasına meydan okurcasına Tayyip Erdoğan rejimin güvencesi olarak polisi gösterdi.

Bu noktada bir hamle de TUSİAD’dan geldi. TUSİAD, yapılan düzenlemenin kendisi tarafından da istenen bir düzenleme olduğunu belirttikten sonra, asıl itirazını şu biçimde ortaya koydu: *“Demokratik tartışma sürecinden geçmesi gereken yapısal düzenlemelerin, son örnekte görüldüğü gibi bir usülle gerçekleştirilmesi, temel ekonomik, siyasal ve sosyal sorunların çözümünde TBMM’den beklenen uzlaşının sağlanmasını zorlaştırmaktadır.”* TUSİAD sorunu yasanın kendisinde değil çıkarılmasında izlenen “usul”de gördüğünü açıklayarak, yaşananların rejimi soluksuz bırakacak bir çatışmaya varmasından duyduğu korkuyu yansıtmaktaydı. Yanısıra AKP’nin tutumundan duyduğu rahatsızlığı ifade etmekte ve üstü örtülü uyarmaktaydı.

TUSİAD’ın bu tutumu aynı zamanda onun mevcut iç dalaşmadaki yerini göstermektedir. Bilindiği üzere TUSİAD, özellikle Kıbrıs ve Kürt sorunu üzerinde üstlendiği rolden dolayı daha da pekiştirdiği siyasal ayrıcalıklarını korumaya çalışan orduyu hizaya çekmeyi bir dönem özel olarak önemsiyordu. Askerin sivil mahkemelerde yargılanması konusundaki TUSİAD’ın geçmişte aldığı tutum esasta bu ihtiyacın ürünüydü. Fakat mevcut durumda TUSİAD ordudan ziyade AKP’yi dengeleme ihtiyacı duymaktadır. Çünkü, özellikle AKP-Doğan grubu kavgasıyla açığa çıktığı gibi, AKP tekelci burjuvazinin geleneksel kesimlerinin aleyhine, hükümet olmanın imkanlarını kendi yandaşı burjuva kesimin çıkarına kullanmaktaydı. 29 Mart seçimlerinde AKP’nin oy kaybetmesini TUSİAD sevinçle karşılamıştı. İşte AKP ve yandaşlarının rejimin bekçisi sayılan orduyu köşeye sıkıştırdığı bir dönemde, TUSİAD AKP’yi geri çekilmeye ve uzlaşmaya zorlayarak, üzerindeki denetimini sıkılaştırmaya çalışıyor.

Elbette TUSİAD aynı zamanda kurulu düzenin gerçek efendisi olarak, düzenini korumak ve düze çıkarmak istiyor. Çünkü, iç çatlakların büyüdüğü ve giderek rejimi kilitleyecek bir noktaya doğru evrilmeye başladığı mevcut koşullar, düzenin geleceğini zora sokmaktadır. Oysa ekonomik krizin pençesinde kıvranan düzen cephesi, emperyalist müdahalelerle birlikte ortaya çıkan yeni bölgesel sorunlar karşısında güçlü bir siyasal-askeri yönetime her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyor. TUSİAD bu ihtiyacı şöyle ortaya koyuyor:

“2009 yılının ilk çeyreğine ilişkin büyüme rakamı, son dönemlerin en büyük daralmasına işaret ederken, siyasetteki yüksek tansiyon, krizle mücadeleye yönelik ekonomik politikalarına yoğunlaşılmasını engellememelidir. Türkiye ekonomisinin orta ve uzun vadede istikrarının sağlanması, gerilimden uzak ve sağlıklı bir siyasi atmosferi zorunlu kılmaktadır.”

İhtiyaç bu kadar net olmakla birlikte, düzenin nesnel durumu hesaba katıldığında, bu söylenenler temenniler olmanın tesine geçemiyor. Zira, ekonominin yaşadığı büyük daralma burjuvazi için güçlü bir siyasal-askeri rejimi ihtiyaç haline getirmesine karşın, bu durum paylaşılabilecek pastanın küçülmesi anlamına geldiği ölçüde, aynı zamanda burjuva kesimler arasındaki rekabeti keskinleştirmektedir. Dolayısıyla bu koşullarda, burjuvaziyi de kapsayacak biçimde bölünen düzen cephesi açısından düzen içi gerilimi kontrol altında tutmanın imkanları da daralmaktadır. Gelişmelerin de gösterdiği gibi, yaşanan iktidar mücadelesinin yanında ortak zeminler ve ortak çıkarlar olmakla birlikte, eğilim parçalanma ve mücadelenin sertleşmesi yönündedir.

Bununla birlikte, burjuva cephede sertleşen rekabet, işçi ve emekçilere yönelik ekonomik-sosyal ve siyasal saldırıların yoğunluğunu etkilemeyecektir. Zira, burjuvazi kendi içerisinde ne denli bölünürse bölünsün, işçi sınıfı ve emekçiler karşısındaki ortak çıkarlarının bilincindedir ve ortak bir saldırı cephesinde buluşmakta bir zorluk yaşamayacaktır. İşte bundan dolayıdır ki, düzen içi dalaşmanın sertleştiği mevcut şartlarda meclis sadece askeri mahkemelerle ilgili yasaya değil, aynı zamanda işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı bir saldırıya da (Özel İstihdam Büroları ile ilgili yasa) imza attı. Hem de diğer yasada olduğu gibi, bir gece yarısı operasyonu oldu bittiye getirerek bunu yaptı. İşçi sınıfı ve emekçilerin TİS ve sendikal haklar başta olmak üzere bir dizi tarihsel önemdeki kazanımını bir kalemde silen böyle bir yasanın benzerlerine ancak darbe dönemlerinde rastlanabilir. Gece yarısı yapılan bir operasyonla geçirilmiş olması da bunu doğruluyor.

AKP böylece tekelci burjuvazinin ihtiyacını da karşılamış olmaktadır. Bunu yapmayı başardığı içindir ki, barındırdığı tüm risklere ve tehlikeli yönelimine karşın, hala da onun için vazgeçilmez bir silah olma özelliğini korumaktadır. Ancak, denetlenme ve dengelenme imkanlarının her geçen gün zayıfladığı bir siyasal ortamda, bu durum tekelci burjuvazi için bir siyasal açmazın da ifadesidir. Çünkü elinde tutmak zorunda kaldığı ve katlandığı bu kirli değnek her an uygun koşullarını bulup kendisine de dönebilir. Bunun böylece ordunun askeri yargı silahını kullanarak sınıfa yönelik kapsamlı saldırıya da (Özel İstihdam Büroları ile ilgili yasa) imza attı. Hem de diğer yasada olduğu gibi, bir gece yarısı operasyonu oldu bittiye getirerek bunu yaptı. İşçi sınıfı ve emekçilerin TİS ve sendikal haklar başta olmak üzere bir dizi tarihsel önemdeki kazanımını bir kalemde silen böyle bir yasanın benzerlerine ancak darbe dönemlerinde rastlanabilir. Gece yarısı yapılan bir operasyonla geçirilmiş olması da bunu doğruluyor.

konusudur.

Düzen cephesindeki iç gerilim ve çatışmalar tablosu genel hatlarıyla böyle. İşçi sınıfı ve emekçiler payına bugün özellikle üzerinde durulması ve tartışılması gereken temel sorun ise, kendi sınıf mevzilerinin dağınıklığı ve düzenin yürüttüğü saldırılara göğüs gerilememiş olmasıdır. Özel İstihdam Büroları’nın hayata geçirilmesi karşısında ciddiye alınabilecek bir tepkinin gösterilmemesi vahim bir duruma işaret etmektedir. Sadece bu kadar da değil. Bu aynı günlerde hükümetin kamu TİS’lerini sermayenin istediği gibi bitirmesi ve bunu bir moral zaferle birleştirmesi işçi sınıfı için önemli bir yenilgi olmuştur.

Elbette bu kayıp ve yenilgilerin nedenlerini biliyoruz. Öncelikle ihanette maharetli sendika bürokratları bu nedenlerin başında gelmektedir. Kamu TİS’lerinde çıplak bir ihanete imza atan bu sendikal korucular, Özel İstihdam Büroları ile ilgili yasa karşısında kollarını kıpırdatmamışlar ya da en fazla Çelebi’nin yaptığı gibi Çankaya’nın yollarına düşerek, yasayı veto etmesi için Gül’e yalvar yakar olmuşlardır. Alt kademe sendika bürokratları da onlara eşlik etmiştir. Koydukları büyük iddiaların altında ezilerek mücadelenin en kritik safhasında ortadan kaybolmuş ve dahası ihanet tablosunda yerlerini almışlardır.

Ancak, sendikal korucular ile alt kademe bürokratları ne denli etkili olurlarsa olsunlar, asıl belirleyici neden sınıfın ilerici ve devrimci güçlerinin örgütlü bir karşı koyuşu ortaya koyamamalarıdır. Güçlerinin sınırları belli olmakla birlikte yine de böyle bir karşı koyuş için ortaya bir çaba konabilirdi. Ne yazık ki bu yapılmamıştır.

Tüm bu zayıflıklara rağmen, sınıf cephesinde süren mevzi direnişler ve eylemlerle yoğunlaşan bir mayalanma var. Yapılması gereken, güçleri sınıf alanında yığmak ve düzene karşı kararlı bir sınıf mücadelesini yükseltmektir.

Sermayenin saldırılarına ortak olanlar hesap verecekler!

Özel İstihdam Büroları “kölelik sözleşmesi” adı altında burjuva medyanın da gündemine girmiş bulunuyor. Sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde TBMM’deki görüşmeler sürerken, 26 Haziran gecesi, 4857 Sayılı İş Yasası’nın 7. maddesine 7/a maddesi eklendi. (Kanun No 5920). Eklenen madde, “Mesleki anlamda geçici iş ilişkisi” başlığını taşımaktadır.

Görüldüğü gibi “milletin meclisi” canla-başla, gece-gündüz demeden çalışmaktadır. Uykularından feragat ederek bu denli yoğun bir tempoyla çalışan vekiller, bu hizmetlerinin karşılığını elbette alacaklardır. Yaratılmak istenen bu köle pazarından seçilecek “köle işçiler” burjuvaların para kasalarını doldururken, bu alışverişten vekiller de elbette nasipleneceklerdir.

Bu yeni uygulamanın işçi sınıfına yönelik çok kapsamlı bir saldırı olduğu açıktır. Burjuva medyanın bile gündemine giren bu gerçek artık itiraf edilmektedir. Şimdiye dek yürürlükte olan iş kanununun emekçiler için ne anlama geldiği, zaten sınırsız sömürüye tanıdığı imkânlar nedeniyle ortadaydı. Adı üzerinde, “kiralık işçi” uygulaması ise, işçilerin köleleştirilmesinin gerçek manada hayata geçirilmesidir. Kiralanan işçi iş güvencesinden yoksun olacak, nerede ve hangi koşullarda çalışacağı özel istihdam bürosunun inisiyatifine bırakılacak. Bir fabrikada %25 oranında kiralık işçi çalışabilecekken, işçilerin tüm sorumluluğu fabrikanın patronuna değil, istihdam bürosuna ait olacak. İşçi ücretini buradan alacak. Sözleşme süresi en iyi durumda 18 ayı geçmeyecek. Ancak kıdem tazminatı kapsamına girmemesi için bu sürenin de parça parça uygulanacağı açıktır. Gelecekte emekli birisine rastlamak şaşılabilecek bir şey olacak. Özel İstihdam Bürosu’ndan kiralananan işçinin bir kaza ile karşı karşıya kalması durumunda patronu sorumlu tutacak bir düzenleme de yasada yer almıyor.

Detayları açığa çıktıkça, bu saldırının ne kadar sinsi bir amaç taşıdığı görülmektedir. Bu yasanın hayata geçmesiyle, örgütlenme mücadelesi açısından işçi sınıfının önüne büyük bir barikat örülmüş olacak.

Saldırının kapsamı düşünüldüğünde, sınıf cephesinden verilen tepkiler oldukça zayıf durumdadır. Bu çerçevede söz söylemesi gereken işçi sendikaları, Cenevre’de olduğu gibi sefa sürmekten vakit buldukları zamanlar tepki göstermektedirler. Bu tepkiler de yazılı ve göstermelidir.

Cumhurbaşkanının veto etmesini talep etmenin ötesine geçilmemektedir. 24 Haziran ‘09 tarihinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nda yapılan “Üçlü Danışma Kurulu” toplantısına katılan TÜRK-İŞ, DİSK ve HAK-İŞ’e, “Özel İstihdam Bürolarının Mesleki Faaliyet Olarak Geçici İş İlişkisi Kurabilmesi” konusunda yasa değişikliği yapılmasına karşı olduklarını ifade etmiş olmaları yeterli gelmektedir.

Kamu toplu sözleşmesini büyük bir ihanete imza atarak sonuçlandıran Türk-İş bürokratlarının, konuya dair gösterdiği suskunluk da yine ihanetçi kimlikleri ile ilintilidir. Zira Türk-İş için, en örgütlü olduğu yer olan kamuda çalıştırılan taşeron işçi sayısının 108 bine çıkmış olması da önemli değildir. Tıpkı sadece Mayıs ayında sendikalarına üye 1106 işçinin işten çıkarılması, 2 bin 683 işçinin de ücretsiz izne ayrılmış olması gibi... Yine Türk-İş’in verilerine göre, 2008’in son 3 ayı ile bu yılın ilk 5 ayını kapsayan 8 aylık dönemde toplam 40 bini aşkın konfederasyon üyesi işten çıkarıldı. Ücretsiz izne çıkarılanların sayısı da 41 bin 422’yi buldu.

Otomotiv ve metal sanayinde örgütlü bulunan Türk Metal’in geçen ay 648 üyesi işten çıkarıldı, 2 bin 326 üyesi ücretsiz izne yollandı. Mayıs ayında 3 bin 627 sendika üyesi de yarım ücretle çalışmaya mahkûm edildi.

Tekstil sektöründe ise Mayıs ayında TEKSİF’e üye 56 işçi işten çıkarıldı, 187 işçiye yarım ücretle çalışma dayatıldı. Kriz döneminde 4047 TEKSİF üyesi işten atıldı, 7 bin 568 işçi ücretsiz izne çıkarıldı.

Petrol-İş üyesi 70 işçi Mayıs ayında işsizler kervanına katıldı. Kriz döneminde sendikaya üye toplam 683 işçi işsiz kalırken, 357 işçi de ücretsiz izne çıkarıldı.

Tersanelerdeki işten çıkarmalar Mayıs ayında da sürdü. Dok Gemi-İş üyesi 300 işçi Mayıs ayında işini kaybederken, kriz döneminde işsiz kalan sendikalı işçi sayısı 1300’e ulaştı.

İşsiz kalan sendikalı işçiler arasında DİSK üyesi işçiler de azımsanamayacak derecededir.

Onbinlerce sendikalı işçi işsiz kalarak krizin faturasını ödemişken sesini çıkarmayan sendika ağalarının, güvencesiz işçiler de dâhil işçileri tamamıyla köleleştirecek “kiralık işçi” yasası karşısında dillerinin lal olması şaşırtıcı değildir. Elleri Avrupa’nın lüks lokantalarında kaşık-çatal tutmakla Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

meşgul olanların, nasırlı ellerin yanında olması elbette beklenemez. Sokağa çıkınca lüks arabalarından inmeyenlerin eylem alanlarında yürümesi ise, son örneklerde olduğu gibi ancak işçilerin basıncıyla olmaktadır.

Bu arada tepki göstermesi gereken sendikaların başında gelen DİSK’in tutumuna da değinelim. 2005 yılında AKP’ye karşı büyük asalaklardan TÜSİAD Yüksek İstişare Kurulu Başkanı Mustafa Koç’u savunan isim DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’dir. Yine 2005 1 Mayıs’ında DİSK kortejlerinde taşınan “işimi seviyorum”, “fabrikamı seviyorum”, “demokrasiyi seviyorum”, “paylaşmayı seviyorum” gibi şiarların yazılı olduğu dövizler ve Çelebi’nin aynı gün gazetelerde “patronlarla çıkarlarımız ortaktır” başlığıyla yayınlanan açıklamaları da unutulmadı. Sermayenin bugün AKP ile ortaklaşa gerçekleştirdiği saldırıları bu açıklamalar, buna yol açan politik tutum da kolaylaştırmıştır. Yazık ki DİSK de, taşıdığı “D” harfinin anlamına inat sermayeyi cesaretlendiren bir hat izlemektedir.

Yapılması gereken, işçi sınıfını “sınıfa karşı sınıf” şiarıyla kendi bayrağı altında toplayabilmektir. İşçi sınıfının bağımsız sınıf siyaseti bunu gerektirmektedir. Önümüzdeki zorlu yol budur. Bu yolun açılmaya başlanmasıyla, hava gerçek manada işçiden yana dönecektir.

İşçi sınıfı, kiralanacak ya da satılacak bir eşya değildir. O, üretimde tuttuğu yer nedeniyle tarihin görmüş olduğu en devrimci sınıftır. Sermayenin bu son girişimi işçi sınıfının onuru olan emeğine, dolayısıyla da onuruna yönelik bir saldırıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin burjuvaziye karşı vereceği mücadele, aynı zamanda bir onur mücadelesidir. Her şeyiyle bütün bir hayatı var edenleri yaşlarına, cinsiyetlerine, milliyetlerine, beden güçlerine, vasıflarına bakarak, güvencesiz, ucuz işgücü, “köle” yapmak isteyenlerin amaçlarına ulaşmasını engellenmek mümkündür. Sınıftan yana olduğunu söyleyen tüm güçlerin eylem hattını bu rotaya göre çizebilmesi için de sınıf devrimcilerinin göstereceği çaba önemlidir.

Bugün dizlerinin üzerinde doğrulabilen bir işçi sınıfı, yarın yeni bir düzen kurmayı da başaracaktır. Sömürünün olmadığı, birlikte üretilip birlikte paylaşılan sosyalist bir düzen!..

Devletin Kürt halkına yönelik “ez ve çöz” politikasının ürünü saldırıları artırıyor...

Saldırılara karşı Kürt halkıyla birlikte mücadeleye!

Kürt sorununda “çözüm” dair uzun bir süredir yeni bir söz söylenmiyor. Öte yandan devlet PKK’nin çatışmasızlık kararına rağmen operasyonları hızlandırıyor, “ez ve çöz” politikasındaki ısrarını sürdürüyor. Kürdistan’da ortaya çıkan kemik kalıntıları devletin Kürt halkına uyguladığı kanlı uygulamaları gösteriyor. Tüm bunlar olup biterken, DTP cephesinden Kürt sorununun çözümüne ilişkin umutlar sürüyor. Bu çerçevede toplantılar yapılıyor.

“Ez ve çöz” politikası sürüyor!

Düzen cephesinde daha birkaç ay öncesine kadar, çözüme yönelik söylemlerden geçilmiyordu. Abdullah Gül “İyi şeyler olacak. Türkiye’nin en önemli sorunu Kürt sorunudur, çözülmesi konusunda iyimserim” diyordu. Deniz Baykal, “Geleceğin Türkiye’si’ni birlikte kuracağız” diyerek “Kürt açılımı” kervanına katılmıştı.

Yaşanan süreç ve verilen mesajlar Kürt hareketinin çözüme dair umudunu da artırmıştı. Kürt hareketi cephesinden yapılan iyimser açıklamalar birbirini izlemişti. DTP Grup Başkanvekili Selahattin Demirtaş, Kürt sorununun siyasi zeminde tartışılıp çözülmesi konusunda CHP ve MHP’nin de katkısının önemli olduğunu söyleyerek, MHP’yi de çözüme davet etmişti.

Tayyip Erdoğan ve İlker Başbuğ’un açıklamaları, yaratılan çözüm havasının gerçekçi olmadığını açıkça ortaya koydu. PKK veya DTP ile müzakere yapılması, PKK ve TSK’nın karşılıklı silah bırakması, Kürt bölgesine “demokratik özerklik” verilmesi, Anayasa’da DTP-PKK’nin talep ettiği değişikliklerin yapılması vb. talepler tümüyle reddedildi. Başbakan ve Genelkurmay Başkanı “ez ve çöz” politikasında ortaklaştı. Çok geçmeden Cumhurbaşkanı ve CHP lideri de aynı çizgiye yöneldi.

Epey bir süredir “çözüm”e dair devletin hiçbir kurumu herhangi bir açıklamada bulunmuyor. PKK’nin çatışmasızlık, ateşkes çağrılarına rağmen operasyonlar devam ediyor. Siirt’in Eruh ilçesi ile Şırnak’ın Bestler Dereler Bölgesi arasında kalan kırsal kesimde başlatılan operasyon genişleyerek sürüyor. Operasyonlara korucular da katılıyor. Şırnak 23. Jandarma Sınır Tümen Komutanlığı ile Siirt 3. Komando Tugay Komutanlığı’ndan kalkan Skorsky tipi helikopterlerle asker sevk ediliyor.

Mardin’in Nusaybin ilçesi ile Şırnak’ın İdil ilçesi arasında kalan Bagok Dağı’nda başlatılan operasyonda ise askerler Kürt halkının yaşadığı köyleri ve arazileri yakıyor. Onlarca hektarlık tarım alanının yanmasına rağmen sömürgeci sermaye devleti kılını bile kıpırdatmıyor. 1 Temmuz’da başlayan davada, DTP’li 54 belediye başkanı hakkında 3 yıla kadar hapis cezası istendi. Mersin’de basın açıklaması yapmak isteyen Barış Meclisi bileşenleri, valilik önünde azgınca saldırıya uğradı.

Sermaye devleti tüm kurumları ile Kürt halkının iradesinin tümüyle kırılması, mücadelesinin ezilmesi sürecinin ardından “çözüm” politikası anlayışıyla hareket ediyor. Kürt hareketini fiziki olarak ezmenin ötesinde, ideolojik-politik ve örgütsel olarak teslim almak istiyor. Ancak böylesi bir ezme sürecinin

ardından sözde “çözüm” politikası gündeme gelebilir.

Kürdistan’da ortalığa saçılan kemik parçaları

Sermaye iktidarının Kürt halkına yönelik katliamları devam ediyor. Halkları birbirine düşman etme politikası doğrultusunda ırkçı-şoven propaganda kesintisiz olarak sürüyor.

Diyarbakır’da kemik, Botaş kuyularında kemik parçaları ve kumaş, Silopi’deki kazılarda ise yanmış elbise parçaları bulundu. Kürt halkına yönelik faili meçhul cinayetlerin kanıtı olan kemik parçaları, sermaye devletin katliamlarına ışık tuttu.

Sermaye devletin Kürt halkına yönelik katliamları bunlarla da sınırlı değil. Kirli savaş tarihi bunun örnekleriyle doludur. Gerilla kıyafetleriyle köylere yapılan baskınlar, yakılan araçlarda kömür olan insanlar, öldürülen köylüler... Kısa bir süre önce Hakkari’de polis tarafından kafasına dipçik ile vurularak komaya sokulan Seyfi Turan, Batman’da ve Amed’de panzerin ezerek öldürdüğü Kürt çocukları, kontrgerilla tarafından katledilen Musa Anter ve onca Kürt aydını, Kürt halkına karşı sistematik olarak yürütülen kirli savaşın örnekleridir.

Kürt halkı bugüne kadar sistematik baskı, terör ve katliamlarla yüzyüze kalmıştır. Dersim ayaklanması öncesinde Dersim’de neredeyse her kavşağa jandarma karakolu kurulmuştur. Kürt köyleri daha o zamanlarda yakılmış, insanlar işkencelerden geçirilmiştir.

Bu topraklarda onyıllardır, Kürt halkını ve onun dilini yok etmek hedefiyle sistemli bir saldırı planı yürütülmektedir. Sömürgeci sermaye devleti bütün bir tarihi boyunca “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye Halkı’na Türk Milleti denir” anlayışı ile hareket etmiştir. İmha ve inkarın damgasını vurduğu bu anlayışa göre, kendine Kürdüm diyen insanların talepleri bölücüdür. Kürt halkı ulusal demokratik, özgürlük taleplerinde vazgeçmeli, dilini, kültürünü ve tarihini inkâr etmelidir.

Ulusal özgürlük taleplerinden vazgeçmediğinde ise, Kürt halkını bekleyen bombadır, katliamdır, yargısız infazdır, gözaltında kaybedilmedir... Bugüne kadar onbinlerce Kürt, ulusal demokratik talepler için mücadele ettiklerinden dolayı katledilmiştir.

Kürt sorununun çözümü devrimde, Kürt halkının kurtuluşu sosyalizmde!

DTP ve Kürt hareketi tüm bu gelişmelere rağmen düzen içi çözümden umudunu kesmiş değil. Hala devletin yüksek katlarında yapılacak görüşmelerin sorunun çözümüne katkı sunacağını düşünüyor. Kürt sorununun çözümünde yol alınması kaygısıyla toplantılar düzenliyor. Toplantılara katılan MİT eski müsteşarı vb. sıfatı taşıyan kimliklerin sömürgeci sermaye devletin daha da güçlenmesinin peşinde oldukları gün gibi ortadadır. Onların hedefi PKK’yi silahsızlandırmak, Kürt halkını daha sıkı bağlarla düzene bağlamak, ABD’nin bölge politikasını güçlendirmektir.

Çözumsuzlüğün kaynağı sermaye devletidir. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çözümün anahtarı Kürt halkının elindedir. Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği çözümün biricik güvencesidir.

Kürt halkına yönelik onyıllardır süren imha ve inkar politikası, son 30 yılda Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesi ve ulusal uyanışıyla iflas etmiştir. Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek yürüttüğü mücadele, devletin imha ve inkar politikası devam etse de, Kürt ulusunun varlığını ve Kürt sorunu gerçeğini tüm dünyaya kabul ettirmiştir.

Kürt sorununun çözümüne dair düzen güçlerinin hiçbir iyi niyet taşımadığı son olayların gösterdiği gerçektir. Ulusal demokratik taleplerin kazanılması ancak devrimci politik mücadelede gösterilecek ısrarla mümkündür.

Sömürgeci sermaye devletinden anlayış ve barış dilenerek herhangi bir demokratik düzenleme ve talep gerçekleştirilemez. Kürt halkının dili ve bir takım haklarının gündemleştirilmesi, sömürgeci sermaye devlete karşı verilen dışı mücadeleler ile mümkün olabilmektedir. Ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin devrimci bir çizgide ilerlediği bir dönemde “Kürt realitesi” dillendirilmeye başlanmıştır. Böyle bir mücadele sayesinde fiilen birçok yasadık ortada kalmıştır. Tüm kazanımların büyük bedeller ödeme pahasına yürütülen bir mücadelenin yan ürünleri olduğu gerçeği bir an bile unutulmamalıdır.

Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerinin gerçek anlamda kazanılmasının biricik yolu, Türk halkıyla birlikte, sömürünün, açlığın, yoksulluğun, ulusal demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun kaynağı olan sömürgeci sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizmin kazanılması mücadelesinden geçmektedir.

Krizi fırsata dönüştüren sermayenin köleleştirme saldırıları, sendikalar ve sendikaların başındaki Truva atları...

Köleleştirme saldırılarına karşı işçi sınıfının yıkıcı ve yapıcı gücünün açığa çıkarılmasının hayati önemi!

Sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları kendilerinden bekleneni bir kez daha yaptılar. Aylardır işçileri oyaladıkları mizansene son verip ihanet sözleşmesine imza attılar. Daha önce “taleplerimizden geri adım atarsak bunu bir milyon emekçiye anlatamayız” diyen Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu’ya “ne değişti de bu sözleşmeye imza attınız, peki bu durumu işçilerinize nasıl anlatacaksınız” biçiminde bir soru soruluyor. “*Bu bir pazarlıktır, bu konuda içimiz rahattır. Başta Harb-İş, Petrol-İş ve Tez Koop-İş olmak üzere Türk-İş’e bağlı birçok sendikanın yöneticisi ile buna imza attık*” diyerek, bu ihaneti yalnız başına gerçekleştirmedigini, birçok sendika yöneticisinin de buna ortak olduğunu tam bir arsızlıkla dile getiriyor.

Krizin faturasının burjuvaziyle kolkola işçi ve emekçilere ödetilmesi için canla çalışan bu tescilli hainlerin son ihaneti de işçi sınıfının devrimci şiddeti ile hesap soracağı listeye eklenmiş oldu. Sermayenin sınıf içerisindeki bu Truva atları, sendikaların başına çöreklenen bu kontra çeteler, işçi sınıfının adalet anlayışından ve yıkıcı gücünden kendilerini kurtaramayacaklardır. Öncekiler gibi bu son ihanetin de hesabı er geç sorulacaktır.

Kapitalizmde çok üretim kölelik zincirlerinin kalınlaşmasını getirir!

Dünyada olağanüstü boyutlarda üretim yapılıyor. Ancak bu üretim insanlığa refah getirmek yerine kölelik zincirlerinin daha da kalınlaşmasına neden oluyor. Kapitalist sistemde şirketler adım adım dev holdinglere dönüşüyor, milyarlarca insanın yıkımı pahasına bir ahtapot gibi dünyayı avuçlarının içine alıyorlar. 1970’li yıllarda sermayenin yalnızca %10’u spekülasyona (yani borsaya, üretim yapmadan paradan para kazanmaya) yöneliyorken, bu oran ‘90’ların ortasında %95’i bulmuştur. Dün aşırı kâr düzeyine bir çözüm olarak görülen spekülasyon bugün krizi ağırlaştıran, dünya ölçüsünde genel bir iktisadi-mali çöküntüyü hazırlayan etkene dönüşmüştür. Bu rakamlar dünya kapitalizmindeki asalaklaşma, kumarhane kapitalizminin kazandığı korkunç boyutlar konusunda herhangi bir yorumu gereksiz kılmaktadır.

Kriz patlak verdiğinden beri burjuvalarla sınıfın sahte dostlarının birleştiği ortak bir payda var: Büyüme! Patronundan sendika bürokratına, reformistinden burjuva liberaline kadar ağzını açan herkes “üretim” diyor. Üretim yapılıns ki ülke büyüsün-kalkınsın! Yabancı sermaye ülkeye akın ederse, yerli sermaye de yatırımını yoğunlaştırırsa üretim canlanır. Bir de “sanki bu ülkede başkaları yapıyormuşçasına” kayıtdışı ve rant ekonomisi kayıt altına alınırsa, Türkiye’yi tutabilene aşk olsun! Türkiye büyüdükçe patronlar da, işçiler de, emekçiler de zenginleşecek. İşsizlik azalacak, refah payı artacaktır. Bunun içinde herkesin elini taşın altına

koyması gerekir. 14-16 saat çalışmalı, tüm haklarından feragat etmeli, köleliğe gönüllü razı olmalıdır. Nasıl olsa Türkiye düzlüğe ha çıktı ha çıkacak. Ondan sonra herkes bundan yararlanacak!

İşçi ve emekçileri köleliğe ve cellâdına gönüllü boyun eğmeyi salık verenlerin aklına, çalışma saatlerinin 7 saate düşürülmesi, tekellerin mallarına el konulması, toplum üzerinde bir karabasana-kambura dönüşen kapitalizmin yıkılması ve yerine sosyalizmin kurulması gelmemektedir, gelemes de. Zira bu kontra çeteler de bu kölelik düzeninin dışlılarının bir parçasıdır.

Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki kontra çeteleri!

Dünya Bankası 2002 yılında yayınlanmış olduğu bir raporunda şöyle diyor: “*Sendikadan ve sendika aracılığı ile gidilen grevlerden korkmamak gerekir!*”

Sendikaların başındaki bu kontra çetelerinin krizin patlak vermesinden bu yana ve 6 aydır toplu sözleşme sürecinde izledikleri politika sonucunda ihanet sözleşmesine imza atmaları, bu tespitin ne kadar isabetli olduğunu gösteriyor.

Sendikaların başındaki hainlerin bugün oynadıkları rol yalnızca işçi sınıfını sermayenin sınırsız saldırıları karşısında elini-kolunu bağlamakla kalmıyor. Sendikaların başına çöreklenen kontra şefler ve çeteleri, 2001 krizinde “Ekonomik Sosyal Konsey”, 2008 krizinde ise “Üçlü Danışma Kurulu” aracılığı ile sermayenin yıkım politikalarını burjuvaziden daha istekli ve daha aktif bir şekilde üstlenmiş bulunuyorlar. Sınıf hareketine ve genel toplumsal muhalefete karşı oynadıkları bu karşı devrimci rolle, kriz içinde debelenen sermaye düzeninin en temel dayanağı durumundalar.

Sıkça dile getirdikleri “sosyal diyalog”, “çıkarların uzlaştırılması”, “aynı gemideyiz” ve “fabrikamı seviyorum” gibi ifadeler, işçi sınıfını koşulsuz olarak cellâdına teslim olmaya çağırmaktan başka bir şey değildir. “Sosyal diyalog”, “çıkarların uzlaştırılması” ve “aynı gemideyiz” gibi ifadelerle amaçlanan, emekçilerin kendilerine olan güvenini kırmak, saldırılar karşısında moral ve düşünsel olarak silahsızlandırmaktır. Sınıf üzerinde birer sosyal kontrol aracına dönüşen bugünkü sendikalar ve sendikalara hâkim olan anlayış, işbirlikçiliğin ötesine de geçip, işçi sınıfına ihanetin bir aracına dönüşmüş bulunmaktadır. Bu kontra çetelerin patronlarla kolkola izledikleri politika buna hizmet etmektedir.

Sosyal diyalog aracılığıyla cellât ve işçinin çıkarları uzlaştırılmış, aynı gemide yüzülmüş, fabrikasını seven işçi “gönüllü” bir şekilde köleliğe razı edilmiş ve haklarından feragat ettirilmiştir. Böylece kriz bir avuç asalağı teğet geçebilmiştir! Nasıl mı?

* Kuruluşundan bu yana Türkiye otobüs pazarında ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://haneey.org>

pazar liderliğini elinde tutan, Batı Avrupa ülkeleri dahil olmak üzere 70’i aşkın ülkeye otobüs ve 56 ülkeye kamyon ihraç eden Mercedes-Benz Türk her yıl üretim rekorları üzerine rekorlar kırıyor. Ancak bu üretim rekorları işçiler cephesinden saldırı rekorlarına dönüştürülüyor.

Mercedes Benz Türk işçisi 1997 yılında günde 6 araç ürettiyorken, şu anda günde 12 araç üretiyor. Bu araç sayısının kısa sürede 14’e çıkması, 14 aracın da aynı sayıda insanla çıkartılması planlanıyor. Mercedes Benz Türk fabrikasında kriz bahanesiyle yapılan ilk saldırı esnek çalışma ve işten çıkartma oldu. 2008 yılında Aksaray fabrikasından 400, Esenyurt-Hoşdere fabrikasından 300 kişi işten atıldı. Fabrikalar arası geçiş, kısa çalışma ile devam eden bu saldırıların arkası da geldi. 6 ayda bir yapılan gıda yardımı 150 avrodan 50 TL’ye düşürüldü. Molalarda ücretsiz verilen çay hakkı gaspedildi, işçiler çayı parayla almaya zorlandı, o da yetmedi çaylara zam yapıldı. Mercedes Benz’de 4 bin 200 kişi çalışıyor. Bu sayının yaklaşık 1800’ünü kadınlar oluşturuyor. Kadın sayısının fazlalığına rağmen fabrikada kreş bulunmuyor. Kadın işçilerin acil talebi olan kreş açma projesi askıya alındı.

Tüm bu saldırılar yaşanırken Türk-Metal çetesi ne yaptı? İşten atılacak işçilerin ve yapılacak saldırıların listesini hazırladı, tepki gösteren işçilerin “kafasını ezmeye” çalıştı!

* “Kriz varsa çare de var” kampanyasının 4. mesajını asalak patronlar ve kontra çeteleri Şişecam fabrikasından verdiler.

Ev sahibi Şişecam’ın Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Kırman, Merkez Bankası Başkanı’nın yaptığı konuşmaya hitaben şunları söyledi: “*Kimileri tünelin karanlığını görür, kimileri ışığı. Ama deneyimliler, gelen trenin ışığını da görür, ona göre tedbir alır.*” Son aylarda Şişecam’da yaşananlar, Kırman’ın meseleye nereden baktığını ve özgüveninin boşuna

olmadığını gösteriyor. Şişecam 2008’i “120 milyon TL’lik” büyük bir kârla kapattı ve yatırımlarını arttırarak sürdürdü. Ancak bazı fırınlarda yoğun üretimle stok yapıp sonra fırını devre dışı bırakarak, 1 Ağustos’tan itibaren işçileri 4 gün çalıştırıp 3 gün ücretsiz izne gönderecek.

Bu uygulamalara karşı Kristal-İş’in açıklaması şöyledir: *“Krizle bağlı olarak kapasite kullanım oranlarında ve ihracatta yaşanan düşüş eğiliminin sonucu bazı işyerlerinde üretimde kısmi bir daralma gündeme gelmektedir. Kısa çalışma ve/veya ücretsiz izin uygulaması sonucu çalışma saatleri geçici olarak düştüğü için ücretlerde de geçici bir düşüş yaşanmaktadır. Öte yandan, kısa çalışma ve ücretsiz izin uygulaması, sendikaların kriz koşullarında başvurduğu korunma mekanizmalarından biridir. Sadece bir işletmeye ve sendikaya özgü değildir.”!*

* Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) tarafından 2008 yılı için hazırlanan raporda, krizi bahane ederek işçilerinin ücretini yüzde 35 düşüren İSDEMİR, ihracat şampiyonu oldu. Türkiye genelinde 74, İskenderun’da ise 1. sırada yer alan İSDEMİR’de bu birincilikten işçilere düşen ise ücretlerinde yüzde 35 indirim ve artan sömürü oldu.

Krizi bahane ederek “Ya iki bin işçi çıkartırım ya da ücretleri düşürelim” tehdidinde bulunana İSDEMİR patronuna Çelik-İş Sendikası onay vermişti. Çelik-İş krizden etkilenen fabrikalarda işçiyi koruduklarını iddia etmekle kalmamış, herkesin ekmeği için fedakârlık yapması gerektiğini savunmuştu!

* Özel İstihdam Büroları’nın yaptırımlarının ilk uygulandığı fabrika olma unvanına sahip olan Vestel (194.) ve Arçelik (134.) dünyadaki 250 büyük şirket arasına girdiler. Ancak bu fabrikalarda çalışan işçilere uygulanan sömürü koşulları ortaçağ köleliğini aratmıyor. İşte sermaye bu ortaçağ köleliğinin üzerinden güçlenerek bir ahtapota dönüşüyor. Bu dev kazançlar insanlığa refah getirmek bir yana, kölelik zincirlerinin daha da kalınlaşmasına neden oluyor. Kapitalizmde zenginliğin bir avuç azınlığın elinde birikmesi, büyük bir çoğunluğun açlığı, yoksulluğu, sefaleti ve işini kaybetmesi pahasına mümkün olabiliyor.

Gaponcu sendikalizm ve tarihten bazı kesitler!

Türkiye işçi sınıfı son derece tehlikeli ve kendisi için ölüm ya da ölümüne çalışma anlamına gelecek yeni bir sürece giriyor. Sermaye kriz sürecinin yarattığı olanaklarla sınıfı “modern barbarlığın” bir nesnesi haline getirmeyi hedefliyor. Bu süreç bir yanıyla da insanın robotlaşma, canlı bir makineye dönüşme sürecidir. Artık duygularını, ruhunu, aklını makineye veren ya da makineleşmiş işçiler dönemine geçiliyor. Kısaca sınıfa ya işsizlik ya köle işçilik dayatılıyor. İşsizlik bu ülkede ölümün diğer adıdır. Köle işçilik ise bir başka ölüm çeşidi olacaktır. Açlıkla sınıfı terbiye ederken onu sadece sefalete sürüklemiyor, ayrıca ruhunu da sefilleştiriyor.

Böylesi tarihsel dönemlerde işçi sınıfı tarihinin misyonuna uygun yıkıcı ve yapıcı mücadele biçimleri geliştirdiği bilinmelidir. Emek ile sermaye arasındaki mücadelede emekçilere güven veren, korku duvarlarını paramparça eden, kapitalistlerin yüreğine korku salan mücadele biçimleridir bunlar. “Sendikal örgütlenme hakkımı engellersen, emeğimin karşılığını vermezsen ben de sana aynı karşılığı veririm” diyen, meşru bir zorun, yani “sınıfa karşı sınıf savaşı”nın ete-kemiğe büründüğü biçimlerdir bunlar.

Bugün başta Hak-İş, Türk-İş ve DİSK’in sınıfın ve emekçilerin üzerindeki yıkıcı rollerini daha iyi anlamak için tarihsel deneyimlere bakmak ve tarihten öğrenmek büyük bir önem taşımaktadır.

Türkiye işçi sınıfının tarihi de çeşitli mücadele biçimlerinin yaşandığı deneyimlerle zengindir. 1968-1969 ve 1970 yıllarında gerçekleşen ve sonrasında 15-16 Haziran direnişine evrilen Derby, Singer, Demirdöküm, Sungurlar fabrika işgal eylemlerinde işçilerle devletin kolluk güçleri arasında açık çatışma yaşandı. İşgaller sınıf savaşının tarihinde iz bıraktılar. İşgallere başta işçi aileleri, yakın işyerlerinde çalışan işçiler ve aynı sendikaya bağlı işçiler ve çevre halkı tarafından sahip çıkıldı. İşgal edilen fabrikalar etten duvarla sarılıp, militanca korundu. Örneğin Demirdöküm işgalinde fabrika, 10 tank ve 15 zırhlı araçla kuşatıldı. Polisin saldırısı iki defa püskürtüldü. İşçiler kendilerini aktif şekilde savundular ve ancak haklarını elde ettikten sonra eylemlerine son verdiler. Sağlam bir taban örgütlülüğüne dayanan bu direnişler sayesinde sendikalar sınıfın denetimi altına alınıyor, güçlü bir atmosfer estirdiği için pek az işçi sınıfa ihanet etmeyi aklından geçirebiliyor. Böylelerine ise gereken cevap anında veriliyordu.

Sınıf bu dönemde meşru ve yıkıcı silahını yeniden eline almalıdır. Kendisini nesneleştiren, aşağılayan, ya işsiz bırakarak ya da köle işçiliği dayatarak ölümden başka seçenek sunmayan bu sisteme karşı yıkıcı gücünü gerektiğinde gösterebilmelidir. Bir patronun “keyfince” ya da çıkarları gereğince işyerini kapatıp veya tensikat yapıp işçileri bir nesne gibi sokağa atmasına karşı işçilerin de bir cevabı olmalıdır. Bir patronun işçilerinin alacaklarını vermeden makineleri

çalarak kaçmak istemesine karşı işçilerin bir cevabı olmalıdır. Bir patronun kölece çalışmaya karşı itiraz eden işçilere hakaret etmesine, kaba dayak atmasına, silahla korkutup kurşun sıkmasına karşı işçilerinde bir cevabı olmalıdır.

Bu, sınıfa karşı sınıf, dışı dış bir mücadelenin ifadesidir. Ve görülen o ki, önümüzdeki süreç böyle gelişecektir. İşçi sınıfını tensikatlar, işyeri kapatmaları, son derece keyfi uygulamalar, kazanılmış hakların gaspı ve her düzeyde değersizleştirme operasyonları bekliyor. Yani sınıfın aşağılanacağı, çaresiz, sefil bırakılacağı ve boyun eğdirilmek isteneceği bir döneme giriyoruz. Sınıf bunun kolay olmadığını, kolay olmayacağını açık, net ve meşru olarak göstermelidir. İşçi sınıfı ya yıkıcı ve yapıcı gücünü açığa çıkaracak, ya da gönüllü bir şekilde celladına boynunu uzatacaktır!

Önümüzdeki süreç ya umutsuzluğun felç ettiği, moral değerlerin çöktüğü, sinmişliğin egemen olduğu bir süreç, ya da öfkenin umutla ve sınıf kinyile kaynaştığı ve muazzam atılımların yaşandığı bir süreç olacaktır.

Bugün sermaye sınıfı zafer çılgınlıkları eşliğinde işçi sınıfına kölelik saldırılarını dayatıyor. Ancak unutulmamalıdır ki, zafer çılgınlıkları kendi içinde yenilgi tohumlarını da gizler. Tıpkı dumanın ateşi gizlediği gibi! Sınıfın yüreğinde ve varoluşunda gizli militan ve ihtilalcı ruhu açığa çıkarmak, sınıf bilinçli işçilerin önünde görev olarak durmaktadır.

Sendikacıların işçi aidatıyla Cenevre sefası!

İşçi ve emekçiler sermayenin ağır saldırıları sonucu kölece çalışma ve sefil yaşam koşullarına itilirken kollarını kıpırdatmayan sendika bürokratları, işçi aidatlarını har vurup harman savuruyorlar.

Bu haramzadeler son olarak İsviçre’nin Cenevre şehrinde toplu bir görüntü verdiler. İLO toplantısı bahanesiyle kapağı Cenevre’ye atan sendika bürokratları, 5 yıldızlı otellerde konaklayıp tam bir sefa sürdürdüler. Daha önce Bayram Meral’in, içinde milyarlarca lira olan bavulunu kaybetmesiyle gündeme gelen İLO toplantıları, sendika ağaları için tam bir tatil ve eğlence mekanı oldu.

Öyle ki, toplantıya katılan “işçi temsilcileri”nin sayısı 46. Oysa Çin bile 14 temsilciyle katılıyor. Sayı bakımından diğer ülkelere fark atan sendika ağaları, ayrıca “dil bilmedikleri için” toplantıların büyük bölümüne de katılmadılar. Günlerini eğlenerek ve gezerek geçiren sendika ağalarının ortalama olarak günlük 300 dolar harcırah aldıkları söyleniyor. Fakat, geçmişte Bayram Meral örneğinde olduğu gibi gerçekte bu rakamlar daha da büyük.

Cenevre’de bulunan 46 kişinin ağırlığı Hak-İş ve Türk-İş’ten oluşurken, DİSK 5 kişiyle, Kamu Sen 2 kişiyle heyete katıldı. Kamu-Sen ve DİSK, kendi temsilcilerinin masraflarını üstlendi. Hak-İş ve Türk-İş konfederasyonları da kendi listelerinden katılan sendika temsilcileri ile danışman ve uzmanların masraflarını karşılarlarken, Türk-İş listesinden heyete girenler, ayrıca günlüğü 300 dolar harcırah aldı. Cenevre’de en az 5 gün kalanlar böylece 1.500 dolar harcırah almış oldu. Bu ödemelerin tümü işçi aidatlarından toplanan gelirlerden karşılandı.

Cenevre’de TİSK ve hükümet temsilcileriyle bir bütünlük oluşturup pozlar veren bu haramzadelerin tablosu, İLO’nun sendikal haklar bakımından Türkiye’yi kınayan kararıyla tam bir ironi oluşturdu.

DİSK’ten “Cenevre sefası”na tepki

Türkiye’den katılım sağlayan konfederasyonların

harcamalarını “İşçi parasıyla Cenevre sefası” başlıklı haberle duyuran Vatan gazetesine DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yanıt verdi.

Çelebi, Türk-İş ve Hak-İş’e çağrı yaparak ne kadar harcama yaptıklarını açıklamalarını istedi. Türkiye’den toplantılara katılan heyeti konferanslarda görmediklerini belirten DİSK Başkanı şunları söyledi:

“Ben konfederasyon başkanlarına açıkça davet yapıyorum. Bu seyahate kaç para harcadılar. Açıklasınlar. Bakın biz teknik toplantılara katılmak, Yunanistan, Gürcistan ve Hollanda gibi heyetlerle ikili görüşmeler yapmak için çok dar bir heyetle gittik. Teknik ekiple konferanslara katıldık ve döndük. Geldik ve raporlarımızı hazırladık. Harcadığımız para da toplam 4 bin 320 TL’dir. İşte dökümü de burada, tek tek verebiliriz. Olması gereken budur. İşte şeffaflık burada olacak. Buraya katılan sendikaları, hepsini açıklamaya davet ediyorum.”

Çelebi, Cenevre’ye 5 kişilik bir heyet halinde giden DİSK’in harcamasının neden sadece 4 bin 320 lira olduğunu ise “DİSK sadece benim ve uzman Kıvanç Eliaçık’ın masraflarını ödedi. DİSK listesi içinde görünen diğer üyelerin masraflarını ise kendi sendikaları ödedi” diye açıkladı. Çelebi, ucuz bir otelde kalmayı tercih ettiklerini de sözlerine ekledi.

DİSK Başkanı ayrıca, kendilerinin sadece bu Cenevre toplantısı için değil, bundan önce de hiçbir seyahatte harcırah almadıklarını altını çizerek, *“Biz bugüne kadar hiçbir seyahatte harcırah almadık, almayız. Bunu özellikle vurguluyorum ve bu rakamları açıklamaları için diğer sendikalara açık davet yapıyorum”* dedi.

İşçi sınıfı sendikaların başına çöreklenmiş bu yiyici haramileri daha ne kadar sırtında taşıyacak? Haklar ve çalışma koşulları dibe vurmuşken, daha ne kadar bu ağa takımının mutluluk pozlarını izleyecek? İşçi ve emekçiler, ihaneti ve yiyiciliği arsızlık boyutlarına vardırması bulunan sendika ağalarını daha fazla sırtında taşımamalıdır.

2 Temmuz eylemlerinin aynasından yansıyanlar...

Katliamların hesabı ancak birleşik-militan bir devrimci mücadeleyle sorulabilir!

Sivas Katliamı’nın 16. yıldönümünde, başta Sivas olmak üzere birçok yerde protesto eylemleri gerçekleşti. Alevi emekçiler, katliamın asıl sorumlularının yargılanmasını ve diğer taleplerini bir kez daha haykırarak, bu yıl da unutmamak ve unutturmamak için Madımak Otelı’nin önünde oldular. Eylemlere, önceki yıllarda olduğu gibi belli bir kitlesellik, coşku ve öfke damgasını vurdu.

Bu yılki 2 Temmuz anmalarında, “Devletin Alevisi olmayacağız!” sloganının ve tüm emekçilerin birleşik mücadelesine duyulan hayati ihtiyacı vurgulayan mesajların öne çıkmış olması ise, Alevi ve diğer emekçiler için tutulması gereken yol açısından büyük öneme sahiptir.

Alevi emekçilerinin “Devlet Alevisi olma”yı reddetmesi son derece önemlidir. Çünkü, 2 Temmuz ‘93’te, 33 aydınlık yüzlü insan, devlet denetimi altında yakılarak katledilmiştir. O gün Sivas’ta devlete rağmen değil, bizzat devletin gözetiminde bir katliam yaşandı. Dinci-faşist örgütler günler öncesinden katliam çağrısı yapan bildiriler dağıtırken devlet olaklardan haberdardı. Gericici yerel basın Aziz Nesin’i ve Pir Sultan Abdal Şenlikleri’ni hedef gösteren kışkırtıcı yayınlar yaparken devlet oradaydı. Kur’an kurslarından devşirme, bir kısmı çevre illerden getirilmiş çoğu çocuk yaştaki gösterici güruhu saldırılara başlarken devlet orada, görevinin başındaydı. Öğlen saatlerinde gösterilerle başlayıp etkinliklere saldırılarla süren, 8 saat sonra Madımak Otelı’nin ateşe verilmesiyle doruğuna çıkan olaylar yaşanırken polisiyle, askeriyle, resmi ve sivil tüm güçleriyle devlet oradaydı.

En üst kademesine kadar devlet yetkilileri (Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Başbakan Tansu Çiller, Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu ve diğerleri) gelişmelerden an be an haberdar edilmişlerdi. Fakat talep edilen yardım gelmediği gibi, orada bulunan kolluk kuvvetlerine katliamcı güruha karşı güç kullanılmaması talimatı verilmişti.

“Bugün Sivas’ta katledilenleri anmanın bir yanını da onları katledenleri unutturmamak oluşturuyor. Sermaye devleti katlediyor ve katliamdaki sorumluluğunu unutturmaya çalışıyor. Devletin ve düzen güçlerinin Sivas katliamının sorumluluğundan kendini kurtarmasına izin verilmemelidir. Katliamın gerçek sorumlularının, sorumluluklarını örtbas etmelerine, kendilerini gizlemelerine yardımcı olmak işçi ve emekçi kitlelere ve Alevi halkına karşı yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi olacaktır. Dolayısıyla Sivas’ta katledilenleri anmanın bir yanını da onları katledenleri unutturmamak oluşturmalıdır. Sivas’ın katillerinin gerçek yüzlerini ortaya sermeli, dahası onların sadece katliamlardaki rollerini değil, Alevi halkını yedeklemek için izledikleri diğer manevraları da teşhir etmeliyiz.” (Kızıl Bayrak, 26 Haziran 2009)

Açıktır ki, “devlet Alevisi olmak”, katliamcılarının yanında saf tutmak veya onlara hizmet etmektir. “Devlet Alevisi olmaya” heveslenenlerin durumu tam da budur. Onların Diyanet’ten pay kapma ve devletin maaşlı din adamı olma peşinde koştukları, böylece Aleviler’i devlet denetimi altına alınmasına hizmet

ettikleri biliniyor. Aleviliği kurumsallaştırma çabaları özünde dinin istismarına bir başka biçimde katılma anlamına geliyor. Sermaye düzeni, Sünni inancına mensup emekçileri denetim altında tutmak için dinsel gerici ideolojiden nasıl faydalanyorsa, aynı şey bu kez Alevilik üzerinden Alevi emekçileri kontrol altına tutmak için de yapılacaktır.

Elbette sermaye iktidarı ayakta kaldıkça, dini kullanmaya, işçi ve emekçilerin dinsel duygularını istismar etmeye devam edecektir. Bugün kimi Alevi kurumlarının başında bulunan Alevi bezirgânları, Sünnilik gibi Aleviliğin de dinsel gericiliğin daha etkin bir aracı olarak kullanılması noktasında “eşitlik” istiyorlar. Bu yaklaşım Alevi işçi ve emekçilerinin değil, Alevi burjuvalarının politik tutumunun ifadesidir. Alevi burjuvazisi, Alevi inancının dinsel gericiliğin bir aracı olarak kullanılması için çabılıyor. Bu yolla, Alevi işçi ve emekçileri daha güçlü bağlarla düzene bağlamak istiyor.

Kısacası, “Devlet Alevisi olma”nın anlamı, devlet denetimi altına alınan Aleviliğin içinin boşaltılmasına, onun kendine özgü değerlerinin yok edilmesine ve dinsel gericiliğin sıradan bir kolu haline getirilmesine yardım etmektir. Yüzyıllardır baskı ve zorbalıkla yapılmak istenen şey bu kez para ve rüşvetle, devlet katında makam mevki dağıtmakla yapılmak istenmektedir. Yani, işin özünde değişen hiçbir şey yoktur.

Öte yandan, “devlet Alevisi olma”yı reddetmenin bir diğer anlamı ise, sermaye düzeni ve devletine karşı kararlı ve tutarlı bir mücadele içinde olmaktır. Bunun ilk koşulu da elbette belli bir bilinç açıklığıdır. Aleviler üzerinde olanı da dahil, tüm sorunların kaynağını doğru tespit etmek ve buna karşı devrimci, birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele içine girmektir.

Bugün hangi inançtan, din ve mezhepten olursa olsun, her işçi ve emekçinin toplumsal mücadelesinin önündeki engellerden biri, dini mezhep ve inançların düzen güçleri tarafından istismar edilmesidir. Buna, bu istismara bir biçimde katılarak değil, ancak devrimci, birleşik ve militan bir mücadele çizgisinde sömürü ve her türlü ayrımcılığın kaynağı olan sermaye düzenine karşı mücadele yükseltilecek karşı konabilir. Alevi emekçi kitlelerini diğer tüm inanç kesimlerinden ezilenlerle bir araya getirerek güçlü kılacak olan mücadele hattı da budur.

Bu çerçeveden bakıldığında, “Sivas katliamının hesabını devletten soralım!” şiarı yerine “Madımak müze yapılsın” talebine daralmak, kanlı katliamın toplumun belleğinden silinmemesini sağlamak açısından tuttuğu bir yer olsa da, katliamın gerçek faillerini hedefe çakmayan, sermaye devletini ve katillerini teşhir etmeyen, emekçi kitleleri hesap sormaya çağırmayan bir “utanç müzesi”, katliamın gerçek faili olan sermaye devletine karşı tepki ve öfkeyi yatıştırmaya hizmet edecektir.

Madımak’ın müze yapılması talebinin yanısıra 2 Temmuz eylem ve etkinliklerinin örgütlenmesi sürecinde öne çıkan diğer şiar ise “demokrasi ve laiklik” söylemidir. Bu talep de, gerçek failin sermaye devleti olduğunun üzerinin örtülmesi ve katliamcılara karşı mücadelenin değil uzlaşmanın öne çıkartılması anlamına gelmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dinci gericiliğin devlet eliyle yıllardır kullanıldığı ve kurumsallaştırıldığının bilinmesine rağmen “laiklik” talebinin devletin sınıfsal konumundan bağımsız olarak öne çıkarılması hiçbir anlam ifade etmemektedir. Laiklik ancak, gerçek bir “inanç ve vicdan özgürlüğü!” talebiyle birlikte din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanet’in dağıtılması, imam hatiplerin kapatılması, devletin tüm dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikatların ve cemaatlerin dağıtılması, her türden mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi vb. taleplerle birlikte ileri sürüldüğünde demokratik bir içerik kazanabilir.

Bu yılki 2 Temmuzlar’ın örgütlenmesinde de Alevi örgütleri katliamdan sorumlu olan CHP ile birlikte yer yer eylem ve etkinlikleri örgütleme çabası sergileyebilmiştir. Burada karşılıklı birbirini güçlendiren açık bir hesap vardır. CHP için Alevi emekçilerin tepkisini burjuva düzen sınırlarına çekmek, kendisine kitle tabanı sağlamak önceliklidir. Alevi örgütleri ise, Alevi orta sınıfların da temsil edildiği CHP ile bağlarını güçlendirmeye çalışmaktadır. Bu durum Alevi emekçilerde bilinç bulanıklığı yaratmakta, onları CHP şahsında düzene yedeklemektedir.

Aleviler’in önemli bir kesimi onyıllardır, laikliği kendi inançlarını yaşama, baskı ve zulümden kurtulma yolunda bir umut olarak görmüşler, bundan dolayı da özellikle devlet partisi konumundaki CHP’ye yakın durmayı tercih etmişlerdir. Bu yakınlık farklı dönemlerde zayıflasa da bugüne kadar varlığını sürdürmüştür. Devletin Aleviler’e yönelik gerçekleştirdiği katliamlarının arkasında CHP kökeninden gelen partilerin olması dönem dönem bu etkiyi zayıflatırsa da bu yakınlık sürmüştür. Bunda devletin sistematik çabası ve CHP gibi burjuva düzen partilerinin etkinliği kadar Alevi örgütlerinin bu duruma çanak tutan tutumları da rol oynamıştır. Düzendən sınıfsal ve mezhepsel ayrıcalıklar talep eden Alevi orta sınıflar, bundan dolayı düzen solunun kuyruğundan ayrılmamıştır.

Bugün Alevi kurumları yöneticilerinin ezici çoğunluğu, katliamın gerçek sorumlularını ve onlara karşı duruşu büyük ölçüde unutmuş durumdadır. Çorum’dan, Maraş’tan, Sivas’tan dersler çıkarmayanlar, düzen partilerinin kuyruğuna takılmakta, kendi katilleriyle işbirliği yapmaktadırlar.

Bunun gerisinde net bir burjuva sınıf tutumu yatmaktadır. Bu gerici tutuma karşı yapılması gereken, Alevi emekçilerde sınıf bilincinin ve tutumunun açığa çıkarılmasını sağlamaktır.

İşçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı ve Alevilere yönelik katliamların önüne ancak, bütün bunların temelini oluşturan sermaye düzenine son verildiğinde geçilebilecektir. Unutulmamalıdır ki, tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir.

Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletinin hesap ve oyunlarını boşa çıkaralım! Sivas katliamı ve diğer tüm katliamların hesabını sormak için birleşik devrimci mücadeleyi yükseltelim!

Katliamın 16. yıldönümünde onbinler alanlardaydı!

“Sivas’ı unutmamak, unutturmayacağız!”

Sivas katliamının 16. yıldönümünde ülke genelinde 2 Temmuz günü gerçekleştirilen yürüyüş ve anımlarda “Sivas’ı unutmama, unutturmama” sözü verildi. Birçok ilde gerçekleştirilen yürüyüş ve anma etkinliklerinde devletin katliamcı yüzü teşhir edildi, Sivas’ın hesabını sorma kararlılığı dile getirildi.

Sivas’ta binler yürüdü...

Sivas’ta 10 bine yakın insan Madımak Otel’i’nin önünde buluştu. Hacı-Bektaş Veli Kültür Vakfı, Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu, PSAKD, KESK, DİSK, EMEP, TKP ve DTP’nin yanı sıra çeşitli sendikalar ve sivil toplum kuruluşlarının da bulunduğu 2 Temmuz Tertip Komitesi tarafından yürüyüş düzenlendi.

Anma programında 2 Temmuz Tertip Komitesi adına konuşan KESK Sivas Şubeler Platformu sözcüsü Mustafa Akyol, Madımak Otel’i’nin müzeye dönüşmesi için direneceklerini belirtti. 16 yıl geçmiş olmasına rağmen sorumlulardan halen hesap sorulmadığını ifade etti.

Sivas’taki anma nedeniyle yoğun bir polis yığmağı vardı. Anma programı öncesinde ve sırasında kitlenin geçeceği güzergahlarda arama ve kontrol noktaları oluşturuldu. Otelin bulunduğu alanda yüksek yerlere keskin nişancı özel timler yerleştirildi. Kayseri, Tokat, Malatya gibi çevre illerden ise takviye kolluk gücü getirildi.

İstanbul’da mezar anmaları

İstanbul’daki 2 Temmuz anmaları çerçevesinde önce Zincirlikuyu’da bulunan Asım Bezirci’nin mezarına, ardından Karacaahmet’te bulunan Nesimi Çimen’in mezarına ziyaret gerçekleştirildi.

Zincirlikuyu Mezarlığı girişinde toplanan kitle, üzerinde Sivas şehitlerinin fotoğraflarının bulunduğu “2 Temmuz 1993/ Unutmamak, unutturmayacağız!” pankartı arkasında sloganlarla Asım Bezirci’nin mezarına doğru yürüyüşe geçti.

PSAKD GYK Üyesi Hüseyin Yılmaz tarafından yapılan açıklamada, insanlık dışı kıyımın salt Aleviler’in sorunu olmadığı vurgulandı. Türkiye’nin bu utançtan temizlenmesi için Madımak Otel’i’nin müzeye dönüştürülmesi, katliamın karanlıkta kalmış yüzünün ortaya çıkartılarak gerçek faillerinin bulunması ve Aleviler’den özür dilenmesi talep edildi.

PSAKD İstanbul Şubeleri adına Karacaahmet Mezarlığı’nda yapılan açıklamada ise, 16 yıl önce katliamı gerçekleştiren zihniyetin bütün kadroları ile şimdi iktidarda olduğu vurgulandı.

Binler Kadıköy’de haykırdı

İstanbul’da Tepe Nautilus önünden Kadıköy İskele Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirildi. Miting programı saygı duruşuyla başladı. Ardından, PSAKD Kadıköy Şube Başkanı Feti Bölükiray basın açıklamasını okudu. Açıklamada, 2 Temmuz 1993’te Madımak’ta yaşananlar aktarıldı. Sivas katliamında devletin kullandığı gücün bir kontrgerilla örgütlenmesi olan siyasal İslam’ın temsilcileri olduğu dile getirildi. Anadolu ve Mezopotamya tarihinin katliamlar ve direnişler ile anıldığı, Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, 19 Aralık, Gazi ve Ümraniye katliamlarının bu katliamların başında geldiği vurgulandı.

Konuşmaların ardından müzik programına geçildi.

Erdal Akkaya, Bağcılar Cemevi Kültür Derneği Semah Grubu, Grup Yorum, Agire Jiyan ve Grup Vardiya’nın sahne almasının ardından miting sloganlarla sona erdi.

Mitinge yaklaşık 10 bin kişi katıldı.

Sivas katliamı Ankara’da lanetlendi

Toros Sokak’ta toplanan kitle Kolej Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş kortejinin en önünde şehit aileleri tarafından Sivas’ta yakılan aydın ve sanatçıların resimleri taşındı. Ardında PSAKD ve diğer Alevi dernekleri, sendikalar, meslek odaları, devrimci kurumlar ve siyasi partiler sıralandı.

CHP, SHP gibi düzen partileriyle beraber örgütlenen bir mitingin imzacısı olmayan Alinteri, BDSP, DHF, Partizan ve Odak, ortak tutum sergileyerek beraber yürüdü.

BDSP mitinge “Faşist katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak!” ve “Pir Sultan’dan Madımak’a asan da, yakan da devlettir! / Mamak İşçi Kültür Evi” şiarlı pankartlarla katıldı.

Miting programı saygı duruşuyla başladı. Ardından Şehriban Metin bir konuşma yaptı. Sivas katliamının yanı sıra Maraş ve Çorum katliamlarına da değinerek, “Katilleri affetmeyeceğiz” dedi ve konuşmasını “Madımak utanç müzesi olacak!” sözleriyle sonlandırdı.

Yaklaşık 3 bin kişi katıldığı miting, konuşmaların ardından Cevahir Canpolat ve Ali Asker’in verdiği konserle sona erdi.

Kürsüden konuşmalar yapıldığı esnada Halk Cepheçileri CHP’lilerin fiziki saldırısıyla karşılaştı. Orada bulunan devrimciler tarafından CHP’lilere gereken yanıt verildi ve CHP alandan ayrılmak zorunda kaldı.

İzmir’de 2 Temmuz mitingi!

Cumhuriyet Meydanı’nda toplanan kitle buradan Gündoğdu Meydanı’na yürüdü. Önde Alevi-Bektaş Dernekleri Platformu pankartı açıldı. Ardından Pir Sultan Abdal Dernekleri, sendikalar ve siyasi kurumlar yer aldı.

Saygı duruşunun ardından ABDF dönem sözcüsü Şeri Tuğcular tarafından yapılan açılış konuşmasında, katliamın üzerinden 16 yıl geçmesine rağmen Madımak ateşinin sönmeyeceği vurgulandı. Devletin sahte Alevi açılımından herhangi bir beklenti içinde olunamayacağı ifade edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Açıklamanın ardından semah gösterimi yapıldı. Eylem, müzik dinletisiyle sona erdi.

BDSP’liler eyleme, “Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, Ulucanlar, 19 Aralık... Katliamların hesabını işçi ve emekçiler soracak! / BDSP” pankartıyla ve kızıl bayraklar ile katıldılar.

Bursa’da 2 Temmuz anması...

Pir Sultan Abdal Derneği Bursa Şubesi tarafından düzenlenen anma yürüyüşle başladı. Setbaşı / Mahfel önünden Heykel/Kent Müzesi’ne kadar sloganlarla yaklaşık 2 bin kişi yürüdü.

Kent Müzesi önüne varıldığında etkinlik programı başlatıldı. Saygı duruşunun ardından açılış konuşması yapıldı ve Sivas’ta yaşanan olaylar anlatıldı. Ardından Pir Sultan Abdal Derneği Bursa Şubesi Başkanı Davut Türkoğlu basın açıklaması yaptı.

Açıklama sonrasında semah gösterisi ve tiyatro oyunu sergilendi. Şiir ve müzik dinletisiyle etkinlik sona erdirildi.

Kocaeli’nde 2 Temmuz eylemi

Kocaeli’ndeki Sivas anması “Sivas Katliamını Anma Platformu” tarafından gerçekleştirildi.

Yürüyüş sonrasında Alevi Bektaş Federasyonu Kocaeli Şube Başkanı’nın gerçekleştirdiği açıklamada, katliamın asıl sorumlusunun bu devleti yöneten egemenler olduğu, bu tür katliamların milliyetçilik ve din gibi kavramlar üzerinden yapıldığı söylendi. Son yıllarda Mersin, Trabzon, Samsun, Sakarya ve son olarak Ayvalık’ta yaşanan ırkçı ve faşist saldırılar hatırlatıldı.

Açıklamasının ardından katliamda yaşamını yitiren sanatçıların ezgilerinden kısa bir dinleti gerçekleştirildi ve Pir Sultan şiirleri okundu.

Eyleme yaklaşık 800 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Sivas-İstanbul-Ankara-İzmir-Bursa-Kocaeli

2 Temmuz eylem ve etkinliklerinden...

“Sivas’ın katili devlettir!”

Mamak'ta ortak 2 Temmuz eylemi...

Sivas katliamı Ankara Mamak'ta ilerici devrimci güçler tarafından 1 Temmuz akşamı gerçekleştirilen yürüyüşle lanetlendi.

BDSP, Devrimci Alevi Komitesi, DHF, Alinteri, Partizan ve Odak tarafından “Sivas’ın katili devlettir! Faşist katliamların hesabını soracağız!” şiarıyla yapılan eylem, Tek Mezar Hacı Bektaş Veli Parkı’nda toplanılmasıyla başladı.

NATO Yolu üzerinden trafiğin kapatılmasıyla başlayan yürüyüş Tuzluca Meydanı’nda son buldu.

BDSP’nin “Faşist katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak!” pankartı arkasında yer aldığı yürüyüşte diğer yapılar da kendi pankart ve flamalarıyla katıldılar.

Anma etkinliğinde Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi ile Yozgat Tayip Köy Derneği Gençlik Komisyonu Semah ekibi yer aldı.

Muhlis Akarsu Parkı’ndaki sinevizyon gösterimiyle devam eden anmada yapılan konuşmalarda devletin katliamcı geleneğine değinildi, emekçiler devrimci mücadelenin yanında yer almaya çağrıldı.

Bölgede devrimci güçlerin dışında aynı saatlerde bir eylem daha gerçekleştirildi. Anma programı başından sonuna kadar 2 Temmuz gündemli ayrışmaya uygun bir içerik ve atmosferde geçti.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kartal’da Sivas katliamı lanetlendi...

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği, 1 Temmuz günü “Karanlığa meşale olanlar küllerinden yeniden doğarlar!” şiarıyla gerçekleştirdiği etkinlikle Sivas katliamını lanetlendi.

Etkinlik öncesinde hazırlanan afiş ve el ilanları ile emekçilere duyuru yapıldı, kahve ve pazar dağıtımları gerçekleştirildi.

Etkinlik, şiir ve Kartal İşçi Kültür Evi Derneği Müzik Grubu’nun “Gün Tutuşur” parçasını söylemesi ile başladı. Sivas katliamını anlatan açılış konuşmasının ardından Kartal İşçi Kültür Evi Derneği’nin hazırlamış olduğu şiir ve müzik dinletisi

ile devam edildi.

Ardından Sivas katliamını anlatan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

BDSP adına yapılan konuşmada, Sivas katliamının ne ilk ne de son olduğu, Maraş’tan Çorum’a, Sivas’tan Ulucanlar’a kadar bu coğrafyanın sayısız katliama tanıklık ettiği ifade edildi. Sermaye devletin katliamlar dışında da işçi ve emekçilere her gün saldırdığı vurgulandı. Son olarak Sabra Tekstil’de yaşananlar anlatılarak, patronuyla, polisiyle, mahkemesiyle bir bütün olarak sistemin pervasızlığına değinildi. Sivas’ı lanetlemenin bu katliamları unutmamaktan ve saldırılara karşı tek yumruk olmaktan geçtiği belirtildi.

Baştan sona kolektif bir emekle hazırlanan etkinliğe 150 kişi katıldı.

Kartal BDSP

“Sivas’ı unutma, unutturma!”

1 Temmuz günü Avcılar Marmara Caddesi’nde BDSP, DHF, Halkevi, HKM, ÖDP, Gençlik Muhalefeti, TKP, YDİ Çağrı, Devrimci Hareket, Gençlik Cephesi olarak ortak bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamadan bir gün önce eylemin yapıldığı alana çağrı kuşlamaları yapıldı ve bildiri dağıtıldı.

Marmara Caddesi boyunca yürüyüş yapıldı. Ardından okunan basın metninde, 35 insanın şahsında yok edilmek istenilenin, zulme, baskıya, eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı verilen kavga olduğu söylendi.

Esenyurt BDSP

Çayırova’da 2 Temmuz protestosu

Çayırova Halk Kültür Merkezi 3 Temmuz günü gerçekleştirdiği yürüyüşle Sivas katliamını protesto etti.

Yürüyüşte “Sivas’ı unutma unutturma!” pankartı taşındı. Yapılan açıklamada katliamın sorumlusunun devlet olduğu söylendi.

Menemen’de 2 Temmuz yürüyüşü

3 Temmuz günü PSAKD Menemen Şubesi ve Asarlık Cemevi, Sivas katliamını protesto etmek için Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yürüyüş ve ardından basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüş Menemen Kültür Merkezi önünden başladı, hükümet meydanında yapılan basın açıklamasıyla son buldu. Açıklamada Sivas katliamının gerçek faillerinin halen yargılanmadığı söylendi ve devletin katliamcı geleneği teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Antakya’da 2 Temmuz

Antakya’da biraraya gelen kurumlar, 3 Temmuz günü gerçekleştirdikleri eylemle, 2 Temmuz katliamını unutmadıklarını, unutturmayacaklarını haykırdılar.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada katliamın sorumlularından hesap sorulmadığı ve katliamın unutturulmaya çalışıldığı söylendi.

Açıklamaya KESK, DİSK, Hatay Tabip Odası, DKSD, Halkevleri, İHD, TÖP, TDKD, ESP, ÖDP, EMEP, DTP, SEH, SP, Alinteri ve Kızıl Bayrak okurları katıldı.

Kızıl Bayrak / Antakya

Eskişehir’de 2 Temmuz

Sivas katliamı Eskişehir’de, 3 Temmuz günü, yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi.

Basın açıklamasını Eskişehir Tabip Odası Başkanı okudu. Açıklamada, Madımak Otel’i’nin müze yapılması ve kontrgerilla örgütlenmelerin dağıtılması gerektiğine değinilirken, Alevi toplumunun binlerce yıllık dışlanmışlığı ve ezilmişliği vurgulandı. BDSP, DHF, EHP, TKP, EMEP, Halkevleri, SDP, ÖGD gibi çeşitli siyasi yapıların da destek verdiği etkinlik semah gösteriminin ardından sonlandırıldı.

Emekçi mahallelerinden Gültepe ve Büyükdere mahallelerinde ise Halkevleri ve Hacı Bektaş Veli Vakfı’nın düzenlediği iki ayrı etkinlik gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Sarıgazi’de 2 Temmuz yürüyüşü

Sivas katliamı 1 Temmuz günü Sarıgazi’de gerçekleştirilen yürüyüşle lanetlendi.

Partizan, TKP, ÖDP, EMEP, ODAK, DTP, DHF, ESP, AKA-DER tarafından örgütlenen yürüyüşe

Demokratik Alevi Hareketi, Mücadele Birliği ve BDSP de destek verdi.

“16. yılında Sivas katliamını unutma, unutturma!” pankartının açıldığı yürüyüşe bini aşkın kişi katıldı.

Basın açıklamasında, devletin Kürtlere, Alevilere, devrimcilere ve tüm ilerici güçlere yönelik katliamcı yüzü teşhir edildi ve bu katliamların sistematik olarak yapıldığı, faillerinin bilinmesine rağmen örtbas edildiği dile getirildi. Ardından sinevizyon gösterimi, semah gösterisi ve müzik dinletisini içeren bir etkinlik gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Çiğli’de Sivas şehitlerini anma etkinliği

Çiğli Belediyesi Meclis Salonu’nda 5 Temmuz günü gerçekleştirilen etkinlikle 2 Temmuz Sivas şehitleri anıldı. Etkinliği, Çiğli Pir Sultan Abdal Kültür Derneği düzenledi.

Anma etkinliği, açılış konuşmasından sonra, Çiğli PSAKD Başkanı Türkan Doğan’ın konuşmasıyla başladı. Doğan, Sivas katliamının nasıl gerçekleştiğini anlattıktan sonra, AKP’nin Alevi açılımına değindi. Bu açılımla Alevilerin düzene yedeklenmeye çalışıldığını belirterek, AKP’nin bu oyununa karşı Alevilerin ilerici ve direnişçi yanlarıyla müdahale etmeleri gerektiğini vurguladı.

Konuşmanın ardından slayt gösterisi gerçekleştirildi. Çiğli Belediyesi Kültür Müdürü’nün okuduğu şiirle ilerleyen etkinlik programında Çiğli PSAKD Semah ekibi semah döndü. Ardından Şair Asım Gönen şiir okudu.

Etkinlik, Ege’den Anadolu’ya halk sahnesinin, “Sen bu gülü sökemezsin Hızır” isimli oyununun ardından, Karşıyaka PSAKD müzik grubunun müzik dinletisiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana BDSP’den 2 Temmuz anması

Adana BDSP, 5 Temmuz günü Şakirpaşa’da, Sivas katliamının 16. yılında anma etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik öncesinde semtte etkin bir çalışma örgütlendi. Etkinlik afişleri ve el ilanları yaygın bir şekilde kullanıldı. Ev ziyaretleri yapıldı.

Etkinliğin başlayacağı sırada başlayan yağmur nedeniyle açık alanda gerçekleştirilecek etkinlik Şakirpaşa İşçi Kültür Evi’ne taşındı.

Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından BDSP temsilcisi Sivas katliamının arka planını anlatan bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşma mücadele çağrısıyla tamamlandı.

Şakirpaşa İKE tiyatro atölyesi tarafından hazırlanan oyun etkinliğin kurum içine taşınması sebebiyle gerçekleştirilemedi. Bu nedenle konuşmanın ardından Şakirpaşa İKE tiyatro atölyesi kısa bir şiir dinletisi sundu.

Ardından sinevizyon gösterimine geçildi. Son bölümde müzik dinletisi sunuldu. Sivas katliamı üzerine yakılan türkülerle başlayan dinleti halaylarla sona erdi.

Etkinliğe yaklaşık 100 kişi katıldı.

Adana BDSP

Yeni Çamlıca’da 2 Temmuz etkinliği

Yeni Çamlıca Mahallesi Gençliği, Ümraniye Yeni Çamlıca Mahallesi’nde 4 Temmuz akşamı bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlik tamamen mahalle gençliğinin kolektif çabasıyla örgütlendi.

Etkinlik öncesinde işçi ve emekçilerin evlerine gidilerek çağrı yapıldı. 100’ü aşkın işçi ve emekçinin katıldığı etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada kısaca devletin yapmış olduğu katliama

değinildi. Daha sonra arkadaşların hazırlamış olduğu Sivas katliamı belgeseli gösterimi yapıldı.

Ardından şiir dinletisi sunuldu. Sonrasında ise Esenyurt İşçi Kültür Evi’nin hazırlamış olduğu slayt gösterimi yapıldı. Slay gösterisi etkinliğe katılanlar tarafından beğeniyle izlendi. Son olarak BDSP adına yapılan konuşmada, Sivas katliamının, çok öncesinde planlanan ve gerici güçlerle eliyle sermaye devleti tarafından gerçekleştirilen bir katliam olduğu ifade edildi. Bu katliama karşı hayatın her alanında mücadele etmek gerektiği vurgusu yapıldı. CHP’nin Alevi işçi ve emekçilerine dönük ikiye bölünmüş tutumundan bahsedildi. Etkinliğin ardından birçok emekçi anma için teşekkür etti.

Yeni Çamlıca Mahallesi Gençliği / Ümraniye

Sabra tutuklusundan mektup...

“12 Eylül düzeni sürüyor!”

Merhaba yoldaşım...

İlk önce bana mektup yazdığın için teşekkür ederek başlamak istiyorum mektuba. Mektubun bana çok geç geldi. Bugün yani 30’unda geldi. Gelir gelmez hemen cevap yazmak istedim. Senin mektubun tasarımı olarak çok iyi idi. Yanlış anlama içerik olarak da iyi idi. Fakat, ben sözü yazdığım bu kağıda getireceğim için tasarım konusunu açtım. İşte ben de olanaksızlıklardan dolayı böyle bir kağıda mektubumu yazmak zorunda kalıyorum, kusura bakmazsın artık.

Hapishanede ilk senin mektubunu aldım. Zaten daha da başka alamadım. Avukatlarım sürekli bana mektup yazıldığını söylüyordu. Ben de burada mektupları dağıtan kişiye ısrarcı bir şekilde “bana hiç mektup gelmedi mi?” diye sordum. En sonunda bir tane getirdi. O da seninki işte!

Mektubunda, yaşadığımız sürece dair yorumlarda bulunmuşsun kısa da olsa. Bu yorumunu çok haklı buluyorum. Sonuçta bizlerin hapse atılmasını basit bir şekilde, işte basit bir eylem yüzünden buraya düştük, gibisinden bir yoruma bağlayamayız. Bizler devrimci olduğumuz, bu düzene karşı olduğumuz için sermayenin savunucusu bu çark bizleri hapse attı.

Yaşadığımız bu olay hala 12 Eylül düzeninin sürdüğünün bir kanıtıdır. Sonuç olarak, bu baskı koşullarını yok etmenin tek yolu işçi sınıfı hareketini büyüterek devrim yapmaktır. Bana iki tane soru sormuşsun. Hemen onlara yanıt vermek isterim, gerçi durumumu bir şekilde öğreniyorsunuzdur, ama bir de ben kendi ağzımdan anlatayım sana veya sizlere...

“Bulunduğun koşullar nasıl?” demişsin mektubunda. İşte sen bu mektubu yazmadan tam bir gün önce sayıma kalkmadığım gerekçesiyle tecrite atıldım. Hücrem çok küçük, zaten hücre deyince çok küçük bir yer olduğu insanın aklına hemen geliyor. Yatak ve masa zor sığıyor. Duvarlar çok küflü, yer

yer sıvalar dökülmüş. Sıvaların döküldüğü yerden tesisat borusu ortaya çıkmış. Oradan da geçmişte sarı bir su aktığı belli oluyor. Penceremi sürekli açık tutuyorum. Yoksa insan burada havasızlıktan ölebilir. Sular sürekli olmuyor. Bazen geliyor sular. Burada bahçeye de çıkarıyorlar. 6 saat gibi bir süre sanırım. Fakat çıktın mı giremiyorsun, girdikten sonra da bahçeye çıkamıyorsun. Yani adamlar keyfi davranıyor.

Bu tecrit koşullarında insanı yaşamdan koparmaya çalışıyorlar. Fakat, bir devrimciyi yaşamdan koparmak, bir insanın tek başına dünyayı taşıması gibi bir şeydir.

İşte durum bu yoldaş. Onun dışında mektubun umut verdi. Mektuplarının devamını bekliyorum. Herkese selamlar. Kendine çok iyi bak yoldaşım. Hoşça kal!

Sevgilerimle...

Unutmadan, yazdığın şiirler çok hoştu. Devamını beklerim...

30 Haziran 2009

Deniz Edemir

Metris Cezaevi

T-2 / T-16

Beşüzevler / İstanbul

ÇHD’den basın açıklaması ve suç duyurusu!

ÇHD İstanbul Şubesi, 7 Temmuz günü Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirerek, Elbistan Cezaevi’nde tutuklu bulunan kanser hastası Güler Zere’yi tahliye etmeyen Elbistan savcısı ve diğer yetkililer hakkında suç duyurusunda bulundu.

“Güler Zere’yi öldürtmeyeceğiz! / ÇHD” pankartının açıldığı eylemde, ÇHD İstanbul Şubesi adına basın açıklamasını gerçekleştiren Av. Taylan Tanay, Güler Zere’nin Elbistan E Tipi Kapalı Hapishanesi’nde hükümlü olarak bulunduğu sırada

kanser hastalığına yakalandığını, yatmakta bulunduğu Adana Balcalı Hastanesi mahkum koğuşundan, İstanbul Adli Tıp Kurumu’na sevk edildiğini, uzman hekim raporlarına rağmen hala tahliye edilmediğini vurguladı.

Tanay, Zere hakkında Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı tarafından savcılığın talebi üzerine hazırlanan raporun esas alınmasını ve Zere’nin derhal tahliye edilmesini istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sabra saldırısında yaralanan Tahsin Alıcı ile saldırı ve sonrası gelişmeleri konuştuk...

“Haklı ve meşru bir davanın savunucuları ve savaşılarıyız!”

- Sabra patronunun silahlı saldırısına uğradınız... Olayı anlatır mısın?

- 8 Haziran tarihinde, 28 Haziran da gerçekleştirdiğimiz Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'na çağrı yapan bildirilerini iki yoldaşımız sabah saatlerinde Sabra Tekstil işçilerine dağıtırken, fabrika güvenlikleri ve idari kadronun saldırısına uğradı ve darp edildi. Bunun üzerine 9 Haziran günü, hem bu saldırıyı protesto etmek hem de hiçbir saldırının sınıf devrimcilerinin faaliyetini engelleyemeyeceğini göstermek için, yine sabah saatlerinde kurultay bildirimizi dağıtmak üzere Sabra Tekstil'in önüne gittik.

Fabrikanın güvenlik müdürü bizleri görür görmez müdahalede bulundu ve bizim tutumuz karşısında silahını çıkardı ve tehditler yağdırmaya başladı. Silah çıkarmasına rağmen bizim geri durmamamızın yarattığı korkuyla ateş etmeye başladı. İlk ateş esnasında ben sol bacağımın diz kapak altından vuruldum. Üzerimize kurşun yağdırmayı sürdürdü ve bizler o bölgeden uzaklaşmaya çalıştık. Beni tutan iki yoldaşla birlikte o bölgeden uzaklaşmaya çalışırken, sağımızdaki ve solumuzdaki araçlara kurşun isabet ediyordu. Sonunda ikinci kurşun sol bacağımın diz kapağı üstüne isabet etti. İkinci kurşunla beraber yere düştüm ve o andan itibaren tümüyle etkisiz kaldım. Diğer yoldaşlarım beni almak için gelmeye çalışıyorlar, ancak 10-15 kişilik grubun içindeki 4-5 kişi silahla beni almaya gelen yoldaşları bölgeye yaklaştırmıyordu. Daha sonra elinde sopa, demir ve silah olan bu 10-15 kişilik grup, ben yaralı olarak yerde yatarken, sopalarla ve tekmelemlerle bana saldırdılar. Bu böyle 5-6 dakika sürdü. Daha sonra kendilerini rahatlatmış olacaklar ki Sabra Tekstil'in içine girdiler. Onlar içeri girdikten sonra polis olay yerine geldi ve ambulansın gelmesiyle hastaneye kaldırıldım.

- Sabra patronu ve devamında polisin ve yargının tutumunu nasıl değerlendiriyorsun?

- Öncelikle belirtmek gerekir ki, ne Sabra Tekstil'in patronu şahsında sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırıları ne de polisin ve bu kapitalist devletin mahkemelerinin pervasız tutumu ilk değil. Son da olmayacaktır. Bu ülke, emek sömürüsüne dayanan, milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği ve bir avuç asalağın da bu zenginliklere el koyduğu, milyonlarca insanın sefaletle boğuştuğu ve çok küçük bir kodaman azınlığın zevki sefa içinde yaşadığı bir sistemle yönetiliyor.

Bir toplum hangi sistemle yönetiliyor ise, polisi, ordusu, yargısı ve meclisi de bu sisteme göre şekillendirilir. Bu ülkede sermaye sınıfının egemenliği vardır. Doğallığında devlet de, bu devletin tüm kurumları da sermayenin hizmetindedir. Bir süre önce kapitalizmin beyni olan ABD'de patlak veren kriz çok geçmeden tüm dünyaya yayıldı. Ortaya çıkan her kriz sürecinde olduğu gibi, kapitalist patronlar bu kriz sürecinden de en az zararlı, en fazla kârla çıkmayı planlıyorlar. Sermaye sınıfının bizzat kendisi bunu dillendirdi. Nitekim işçi ve emekçilerin sınırlı sosyal hak ve kazanımlarına gözünü dikti ve kriz bahanesi ile kazanılmış hakları tırpanladı. Bir milyondan fazla işçi kriz bahanesi ile işinden oldu. Esnek çalışma, krizin

işçilerde yarattığı işsizlik korkusuyla birlikte çok daha etkin bir biçimde kullanılıyor. Birçok fabrikada işçilerin aldığı üç kuruş maaş bile gününde verilmiyor.

Diğer taraftan, yanı başımızdaki kardeş halklara emperyalist kölelik dayatılıyor ve Türkiye de bu emperyalist politikalara tam uyum sağlıyor.

Yani işin özü işçiler, emekçiler ve ezilen halklar tam bir cenderenin içindeler. İşte bütün bunlar sermayenin ve onun devletin korkularını çoğaltmaktadır. Çünkü yoksullukla boğuşan emekçi kitleler bu durumdan hoşnut değiller. Maruz kaldıkları bu sömürüye karşı tepkililer.

Sermaye muhtemel bir sosyal patlamanın kendisi için ne kadar büyük bir tehlike olduğunun bilincinde. Kendi geçmiş tarihinden biliyor bunu.

Bir başka konu da Türkiye'de mafyalaşan tekstil sektörü gerçeğidir. Bir atölye açıp yaptıkları bütün kirli işleri (uyuşturucu, fuhuş, silah kaçakçılığı, vb.) aklamamanın bir aracı olarak kullanıyorlar. Kendilerini dürüst, topluma ve ülkeye faydalı “iş adamları” olarak göstermenin bir kılıfı olarak ticaretle uğraşıyor imajı yaratıyorlar. Daha önceki yıllarda Ravelli'de, Gönkar ve Kaan Tekstilde mafyalaşan tekstil sektörü gerçeği kendini bir kez daha göstermişti.

Bize yönelik silahlı saldırıya bu somut gerçeklerin ışığında bakarsak, olayın sonrasında hem polisin hem de yargının tutumunu daha iyi anlayabiliriz. Yukarıda belirtmiştim; bu ülke emek sömürüsüne dayalı bir sistemle yönetiliyor. Polisi de, yargısı da, mahkemesi de, meclisi de bu emek sömürüsünün ihtiyaçlarına göre şekilleniyor. Devlet patronların devleti olduğuna göre, bu devleti polisinin ve mahkemesinin sermayenin safında olması, bizleri silahla yaralayanları serbest bırakıp, bu saldırıyı protesto edenlerin arasından aldıkları 4 kişiyi tutuklamaları bu devletin sınıfsal kimliğini yansıtmaktadır. Zaten devletin kendisi devrimcileri katlediyor, gözaltında işkence yapıyor, yıllarca hücrelere atıyor... Yoksulluğun arttığı, demokratik hak ve özgürlüklerimizin kısıtlandığı, krizin derinleştiği bir süreçte en basit bir basın açıklamasına dahi devletin kolluk güçleri saldırıyor. Bu da şu anlama geliyor; mücadele sertleşiyor, bize yapılan bu saldırılar ilerleyen süreçlerde farklı boyutlarda, farklı biçimlerde kendini göstermeye devam edecek.

- Son olarak bundan sonraki çalışmalarınızla ilgili neler söylemek istersin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

11 Mayıs 2008 | Taksim

Bizler kendimizi sınıf devrimcileri olarak tanımlıyoruz. Yaptığımız her eylem, her etkinlik, her seminer ve diğer faaliyetlerimiz işçi ve emekçileri bu kölelik düzenine karşı bilinçlendirmek ve sınıfı kendi talepleri doğrultusunda harekete geçirebilmek içindir. Bölgemizde yıllardan beridir sınıfı politikleştirmek, kendi talepleri doğrultusunda harekete geçirmek ve nihayetinde devrimci bir kanala akıtabilmek için faaliyet yürütüyoruz. Bölgemizdeki öncü işçilerin oluşturmuş olduğu bir işçi platformumuz var. Bu platforma bağlı tekstil, metal, gençlik ve emekçi kadın komisyonları var. Bu komisyonlar kendi alanlarına yönelik çalışmalar yürütüyor. Etkinlikler, seminerler, toplantılar örgütüyor.

28 Haziran'da Esenyurt Tekstil İşçileri Kurultayı'nı başarıyla gerçekleştirdik. Bundan sonraki süreçte de çalışmalarımız devam edecek. İşçi ve emekçileri örgütlemek ve kurulu düzene karşı eyleme geçirmek için uzun soluklu, sabırlı sistemli ve planlı bir devrimci sınıf çalışması yürütmek gerekiyor.

Biz bir siyasi hareket olarak mücadele sahnesine çıktığımız andan itibaren sınıf çalışmasında bu ısrar ve kararlılığımızdan geri durmadık, bundan sonra da durmayacağız. Bizlerin bu sistemli ve planlı çalışması elbette düzenin efendilerini rahatsız etmekte ve bize yönelmelerine yolaçmaktadır. Ancak biz her saldırıdan güçlenerek çıktık ve eksiklerimizden dersler çıkararak ilerlemeyi sürdürdük. Bizler işçi sınıfının temsilcileriyiz. Bu konum ve misyonumuza uygun hareket etmeye devam edeceğiz. Haklı ve meşru bir davanın savunucuları ve savaşılarıyız. Mücadelemiz nihai zafere kadar, işçi sınıfının sermayenin iktidarını alaşağı etmesine dek sürecek.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Sabra saldırısına karşı protestolardan...

“İşçi kanı döken haramiler tutuklansın!”

Metris Cezaevi önünde Sabra ve tecrit protestosu!

Tutuklu BDSP'lilerden Deniz Edemir kapatıldığı Metris Cezaevi önünde 3 Temmuz günü BDSP ve Esenyurt İşçi Platformu tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eylemde hem Sabra ve sonrasındaki terör, hem de Deniz Edemir'in karşı karşıya kaldığı baskı ve tecrit uygulaması protesto edildi.

Eylemde, geçtiğimiz günlerde Ulucanlar katliamı davasında ifade eksiği gerekçesiyle keyfi biçimde tutuklanarak Mertis Cezaevi'ne konulan Behsat Örs'ün durumu da gündeme getirildi. Sabra'da olduğu gibi Ulucanlar katliamında da mahkemelerin katilleri korumaya aldığı ve saldırıya uğrayanları yargıladığı ifade edildi.

Metris Tramvay durağı önünde bulaşarak, “Patron-polis-mahkeme terörüne tecrit halkası eklendi! Devrimciler değil işçi kanı döken haramiler tutuklansın! / BDSP” pankartı açan BDSP'liler, Metris Cezaevi önüne sloganlarla yürüdüler.

Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Engin Çeber ölümsüzdür!”, “Engin Çeber onurumuzdur!” sloganları atıldı.

Çevik kuvvetin yığınak yaptığı cezaevi önüne gelindiğinde, Sabra Tekstil patronunun silahlı saldırısı ve ardından devreye sokulan polis ve mahkeme terörü teşhir edildi. Sicili bozuk Metris Cezaevi'ndeki tecrit uygulamalarına değinildi.

Konuşmalarda Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde kalan BDSP'li kadın tutsaklara gönderilen mektuplar ile Kızıl Bayrak gazetesinin son dört sayısının verilmediği belirtildi. Metris Cezaevi'nde kalan Deniz Edemir'in ise “ayakta sayım vermemesi” nedeniyle tecrite alındığı anlatıldı. Edemir'in 3 haftadır tecritte kalmasının Engin Çeber'in katledilmesine giden süreci hatırlattığı söylenerek, Edemir'in başına geleceklerden Adalet Bakanlığı'nın sorumlu olacağı duyuruldu. Devrimci tutsakların baskı ve teröre boyun eğmeyeceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Eli kanlı Sabra patronu yargılansın!”

Sabra Tekstil'in Bakırköy'deki satış mağazası önünde 5 Temmuz günü basın açıklaması gerçekleştirildi.

Bakırköy Beyaz Adam Kitabevi önünde toplanan BDSP ve Esenyurt İşçi Platformu çalışanları ile eyleme destek verenler cadde üzerinde bulunan kilise önünden “Tutuklu devrimciler serbest bırakılsın! Eli kanlı Sabra patronu yargılansın! / BDSP” pankartı ile yürüyüşe geçtiler.

Sermayenin resmi ve sivil kolluk güçleri tarafından ablukaya alınan Sabra satış mağazası önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, sermaye düzeninin işçi ve emekçileri açlığa, sefalet ve köleliğe mahkum ettiği vurgulandı. Kapitalizmin doymak bilmeyen kar hırsıyla ve işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık olmasından aldığı güçle azgınca saldırdığı ifade edildi. Sermayenin saldırıları karşısında direnişi seçen, hak talep eden işçi ve

emekçilere ise azgınca saldırıldığı vurgulandı. 8-9 Haziran'da Sabra Tekstil önünde bildiri dağıtan sınıf devrimcilerine yönelik saldırı ve arkasından gelen polis, mahkeme ve tecrit terörünün bu saldırıların bir parçası olduğu belirtildi.

Sermaye düzeni tarafından sahiplenilen Sabri Sami Yılmaz'ın Sabra Tekstil'de işçileri düşük ücretle ve sigortasız çalıştıran bir emek hırsızısı olduğu vurgulandı. Yılmaz'ın sadece işçi düşmanı değil aynı zamanda naylon fatura düzenleyen, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapan karanlık bir kişi olduğu belirtildi.

Açıklama şu sözlerle sonlandı: “Buradan bir kez daha tüm işçi ve emekçileri bu silahlı zorbalığın hesabını sormaya çağırıyoruz. Düşük ücretlere, işsizliğe, sigortasız- güvencesiz çalıştırılmaya, fabrikalarda köle gibi ağır çalışma koşullarında çalıştırılmaya, açlığa, yoksulluğa karşı birlik olmaya, örgütlenmeye, mücadeleye çağırıyoruz. Çağrımız alinteriyle, onuruyla yaşayan tüm emeği çalışanlarıdır.”

Açıklamanın ardından çevrede biriken ve eylemi ilgiyle izleyen kitleye saldırılar teşhir edildi. Yaşananları öğrenen birçok kişi, Sabra patronuna ve onu kollayanlara lanet okudu, eyleme destek verdi. Eyleme BATİS de katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKK: “Tutuklanan devrimciler serbest bırakılsın!”

10 Haziran 2009 tarihinde tutuklanan devrimcilerin serbest bırakılmasını talep eden Emekçi Kadın Komisyonları, 4 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde eylem yaptı.

6 Temmuz günü Beşiktaş'ta görülecek Dink davası öncesinde gerçekleştirilen eylemle aynı saate denk gelmesi nedeniyle EKK'nın eylemine, yürüyüş için toplanan kitleden de destek geldi. Eyleme destek verenler arasında İstanbul Bağımsız Milletvekili Ufuk Uras da vardı.

Basın açıklamasında, Sabra saldırısının ardından tutuklanan Deniz Edemir ile Emekçi Kadın Komisyonları çalışanı üç kadın devrimcinin serbest bırakılması istendi.

“Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı! Tutuklanan devrimciler serbest bırakılsın! / Emekçi Kadın Komisyonları” pankartının açıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında, Sabra patronunun saldırısının ardından devreye sokulan polis-mahkeme terörüne değinildi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: “Onların taşıdığı inanç ve kararlılıkla haykırıyoruz: Barikatlarınızı açacağız, kurşunlarınız bize vız gelir, tutuklama terörünüz bizi yıldırıyor! Öfkemizi ve sınıf kinimizi kuşanarak yolumuza devam ediyoruz, insanca yaşanacak bir dünya kurana kadar da yürüyeceğiz!”

Sabra saldırısında tutuklanan devrimcilere açılan davanın ilk duruşması 15 Temmuz'da!

15 Temmuz'da Büyükçekmece Adliyesi'ndeyiz!

Sabra patronunun silahlı saldırısını protesto etmek isteyen devrimcilerden dördü gözaltına alınıp tutuklanmıştı. “Polise görevini yaptırmamak” gerekçesiyle tutuklanan devrimcilere açılan davanın ilk duruşması 15 Temmuz'da görülecek.

Devrimciler tutuklu yargılanırken onlara silahlı saldırıda bulunanlardan sadece biri, güvenlikçi Zeki Tekin gözaltına alınmış, o da, “evet silah kullandım, ama benden başkaları da kullandı” demesine rağmen serbest bırakılmıştı.

Bu durum yargıçların safını ortaya koyan açık ve bilinçli bir tutumdur. Aynı mahkeme tarafından, kurşun sıkan patron ve uşaklarının serbest bırakılırken, saldırıyı protesto eden devrimci işçilerin tutuklanıp yargılanmasının başka bir izahı yoktur. Sabra patronu, polis ve yargıçlar tarafından korumaya alınmıştır.

İşte bu sınıf düşmanı kirli işbirliğini protesto

etmek ve tutuklanan devrimcilere sahip çıkmak için 15 Temmuz günü Büyükçekmece Adliyesi önünde olacağız. Tutuklu devrimcilerin serbest bırakılması talebini yükseltecek, Sabra patronu ve işbirlikçilerinden hesap soracağız.

Tüm devrimci, ilerici güçler ile sınıf güçlerini duruşma günü saat 9:00'da Büyükçekmece Adliyesi önüne bekliyoruz.

Patron-polis-yargı işbirliğine son!

Devrimciler serbest bırakılsın!

Sabra patronundan hesabı emekçiler soracak!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

7 Temmuz 2009

Tutuklu devrimcilerin duruşmasına çağrı:

Tarih: 15 Temmuz 2009

Saat: 09.00

Yer: Büyükçekmece Adliyesi

İşçi ve emekçi hareketinden...

Orgütlü basın özgür basındır!

ATV-Sabah grevcilerinin 4 Temmuz'da gerçekleştirdikleri Cumartesi yürüyüşünde basın açıklamasını Ender Ergün gerçekleştirdi. Beş haftadır Taksim tramvay durağında polis barikatıyla engellendiklerini belirten Ergün, medyadaki örgütsüzlük ile Hrant Dink'in katledilmesi arasındaki bağı kurdu. Dink'in katledilmesine giden sürecin medyada atılan bir manşetle başladığına dikkat çeken Ergün, basındaki örgütsüzlük nedeniyle de bu sürecin durdurulamadığını ifade etti. Basında örgütlenmenin bu yüzden de önemli olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İETT çalışanları hakları için eylemdeydi!

Maaşlarını alamayan İETT şoförleri 2 Temmuz günü İETT Genel Müdürlüğü'nün önünde eylem gerçekleştirdi. Yüzlerce İETT şoförü Tünel Meydanı'nda bir araya gelerek maaşlarının derhal yatırılmasını istedi. Şoförler "Maaşlarımızın ödenmesini istiyoruz! / İETT İşçileri" yazılı kokartları takarak taleplerini sokağa taşıdılar.

İşçiler konuşmalarında, İETT'nin gözden çıkarıldığını, yeni otobüsler alındığını ama şoförlerin maaşlarının verilmediğini, basının bu soruna yer vermediğini belirttiler.

Hizmet-İş 2 No'lu İETT Şube Başkanı Orhan İlhan konuşmasında, Büyükşehir'in tüm emsal bölümlerinde maaşlar ödenirken İETT'de sürekli gecikme yaşandığını söyleyerek, maaşların yatırılmaması durumunda eylemlerin devam edeceğini belirtti.

Ardından Hizmet-İş Genel Merkez Genel Sekreteri Devlet Sert basın açıklamasını okudu. 6 yıldır her ay maaşlarda gecikme yaşandığı ve bu durumun İETT'nin finansman sıkıntısından çok, İETT yöneticilerinin tercihlerinden kaynaklandığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sinter işçileri yürüdü...

Sinter Metal işçileri direnişlerinin 195. günü olan 3 Temmuz'da İMES A Kapısı'ndan Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'ndeki direniş yerine kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

Sinter Metal işçilerine DİSK Birleşik Metal-İş üyesi ABB, Mert Akışkan, AKS Otomotiv işçilerinin yanısıra Direniş Platformu, OSİM-DER üyeleri ve UID-DER destek verdi.

İMES A Kapısı önünde toplanılmasıyla birlikte polis de çevreye yığınak yaptı. 07.30'da sendika

yöneticilerinin konuşmalarının ardından direniş önlükleri ve pankartları ile yürüyüş başladı.

Sinter Metal fabrikasına gerçekleştirilen yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Çevredeki emekçilere bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Yürüyüşe OSB girişinde 50 ABB ve MAG işçisi katıldı.

Sinter Metal fabrikası önünde tamamlanan yürüyüşün ardından çevik kuvvetin fabrika içine konuşlandığı gözlemlendi.

Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticilerinin yaptığı konuşmalarda Sinter patronunun emek düşmanı tavrına değinildi. Direnişteki Sinter işçilerinin yalnız olmadığı vurgulandı. Açıklamanın ardından çekilen halaylarla birlikte işçiler direniş alanındaki bekleyişlerine devam etti.

Direnişteki Sinter işçilerinin geçen süre içinde sayılarını koruyamamaları ile birlikte ilk günlerinde belirlenen iki vardiya teke indirildi. Diğer fabrika önlerinde direnişlerini anlatan bildiriler dağıtılmaya başlandı. Ayrıca bu yürüyüşün her Cuma günü gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı. Bu adımlarla fabrika önündeki direnişin yeniden canlandırılması hedefleniyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Çiğli Belediyesi'nde iş durdurma eylemi...

İzmir Çiğli'de yaklaşık 6 aydır ücretlerini alamayan ve 29 Mart yerel seçimlerinin hemen ardından işten atılma saldırısıyla karşılaşan DİSK / Genel-İş Sendikası üyesi Çiğli Belediyesi işçileri 2 Temmuz günü kısa süreli olarak iş bıraktılar.

3 Temmuz günü tam gün iş bırakma kararı alan belediye işçileri, sabah erken saatlerden itibaren DİSK / Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar, işyeri temsilcileri, Belediye Başkan yardımcıları ve Tüm Bel-Sen temsilcisinin katıldığı toplantının sonucunu beklediler. Toplantının ardından Çiğli Belediyesi Şantiyesi'ne gelen sendika yöneticileri ve yaklaşık 300 işçi bir toplantı gerçekleştirdi.

Sendika yöneticileri CHP meclis üyelerinin kendilerine iki gün verilmesini istediğini aktardı. İşçiler ise bu iki günü direnişle geçirme eğilimi ortaya koydular. Şantiyede iki gün boyunca sabah 8.00'den akşam 21.00'e kadar bekleme, hiçbir işçinin şantiyeyi terk etmemesi ve belediye araçlarının işe çıkartılmaması yönünde karar alındı ve uygulamaya konuldu.

İş bırakmanın ardından sendika ve belediyenin yaptığı görüşmeler anlaşmayla sonuçlandı.

Buna göre; atılan işçilerin sadece bir kısmının işe alınması, bir yıllık olan Kafesan (Çiğli Belediyesi şirketi) ihale sözleşmesinin bundan sonra 3 yıllığına yapılması, maaşların her ayın 15-17'si arasında düzenli olarak ödenmesi, bugüne kadar biriken alacakların belediyenin eline toplu para geçişinin hemen ardından ödenmesi konusunda anlaşıldı.

İşe geri alınmayacağı söylenen işçiler şantiye önünde direnişe geçmeyi düşünüyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kocaeli'de işçilere polis saldırısı

Belediye-İş'in Türkiye genelindeki işyeri temsilcilerini ve şube yöneticilerini Kocaeli'ye taşıyarak 3 Temmuz günü gerçekleştirdiği eyleme kolluk güçleri biber gazı ve coplarla saldırdı.

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi önündeki oturma eylemlerine son vererek akşam saatlerinde İzmit Merkez Bankası binası önünde buluşan işçiler kortejler oluşturarak belediye hizmet binasına yürüyüşe geçti. İşçiler belediye girişindeki turnikeleri aşmak isteyince polis müdahalesiyle karşılaştı. Turnikeler önünde barikat kuran çevik kuvvet ekipleri biber gazı ve cop kullanarak Belediye-İş üyelerine müdahale etti. Polis saldırısı sırasında bazı sendikacılar ile işçiler baygınlık geçirdi.

Polis saldırısı oturma eylemiyle protesto edilirken, Oramiral Salim Dervişoğlu Caddesi'ni kapatan işçilere İl Emniyet Müdürü Osman Çapalı seslendi. Çapalı ile işçiler arasında zaman zaman sert tartışmalar yaşandı. Çapalı işçilere, "Aranızda işçi olmayanlar var. Bu yüzden sizi içeriye alamam" deyince, ortam iyice gerildi.

Açıklamanın ardından eylem son buldu. KESK'e bağlı sendikalar, siyasi partiler, Genel-İş ve Emekli Sen eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

ATV- Sabah grevi yayılıyor...

Turkuvaz grubu ve TGS arasında süren TİS görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle İstanbul'da Balmumcu ve Sefaköy ile Ankara Balgat'ta 13 Şubat'ta başlayan grev kararlılıkla sürüyor.

Türkiye Gazeteciler Sendikası İzmir, Adana, Bursa, Antalya, Diyarbakır ve Trabzon'daki işyerlerine 3 Temmuz günü grev pankartlarını astı.

ATV-Sabah grevcileri İzmir'de Yeni Asır gazetesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla "Bu işyerinde grev vardır!" pankartını astılar.

Basın metnini okuyan TGS Örgütlenme Sekreteri, Turkuvaz Grubu'nda bulunan çalışanların TİS'li bir çalışma ortamına kavuşmasını amaçladıklarını, grevin TİS imzalanıncaya kadar süreceğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sağlıkçılar eyleme geçiyor!

SES Eskişehir Şubesi 4 Temmuz günü düzenlediği basın toplantısıyla sağlıkta dönüşümü protesto etti. Eskişehir Şube Başkanı Bülent Yılmaz, "Sağlıkta dönüşüm balonu patladı. Aile hekimliğinin olmazsa olmazı sevk yasası yine bilinmez bir tarihe ertelendi, Sağlık Bakanlığı Aile Hekimliği'nin en önemli parçası olarak gördüğü bu uygulamayı bile hekim azlığı bahanelerinin arkasına sığınarak geçiştirmeye çalışmaktadır." dedi.

Açıklamanın devamında ise, hükümete sağlıkta dönüşüm programından vazgeçme çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Eksen Makina işçisi onuruna sahip çıkıyor!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Eksen Makine A.Ş.'de çalışırken işten atılan işçiler, 4 Temmuz günü fabrika önünde bir basın açıklaması yaparak patronun tutumunu protesto ettiler.

Basın açıklaması öncesi patron, işçileri servislerle evlerine gönderdi ve ortamı terörize etmeye çalıştı. Emekçilerin slogan atmalarını engellemek istedi.

Açıklamayı işten atılan Çiğdem Aldoğan okudu. Aldoğan arkadaşları elektrik akımına kapılarak kaza geçirdikten sonra, iş güvenliğinin alınmadığını dile getirdikleri için hiçbir geçerli neden gösterilmeden işten atıldıklarını söyledi. İşten çıkarmaların durdurulmasını talep eden Aldoğan, mücadelenin devam edeceğini söyleyerek açıklamayı sonlandırdı.

Tüm Bel-Sen haklarını istiyor!

KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube, Bakırköy Belediyesi'nin toplu iş sözleşmesi hükümlerine uymamasına, çalışanların işe geliş gidişlerinde "parmak izi" uygulaması başlatmasına ve emeklilik dayatmasına karşı 8 Temmuz günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı gerçekleştirdi. Belediyenin "para yok" söylemlerine rağmen, işe geliş gidişleri belirlemek için "parmak izi" makinaları kullanıldığını ifade etti, "parmak izi" uygulamasının insan haklarına ve hukuka aykırı olduğunu vurguladı. Sözleşmeden doğan haklar ve sorunların çözümü için adım atılmasını istedi ve sorunlar çözülünceye kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK'ten kahvaltılı toplantı...

DİSK, Kent AŞ işçilerinin sesini duyurmak ve kurumların desteğini almak için 8 Temmuz sabahı

İzmir'de Konak İskelesi üzerindeki Konak Life Restaurant'ta bir kahvaltı toplantısı düzenledi.

55 kurumun katıldığı toplantıda DİSK Ege Bölge Başkanı Azad Fazla bir konuşma yaptı. DİSK'in yeni anayasanın içeriğine ve özel istihdam bürolarına yönelik hazırlıklarına değinen Azad Fazla, Kent AŞ'deki direniş sürecini özetledi.

TTB adına Fatih Sürenkök ise İzmir'de bir "Emek Platformu" kurulmasını ve Kent AŞ işçilerinin mücadelesinin bundan sonraki süreçte, bu platform öncülüğünde yürütülmesi gerektiğini söyledi.

Genel-İş Sendikası İzmir 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar ise 70 gündür direndiklerini ve zafere kadar direneceklerini vurgulayarak, CHP'nin sorumsuzluk yaptığını ve kahvaltılıya katılan kurumların CHP'ye basınç yapmaları gerektiğini belirtti.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sağlıkta taşeron olmaz!

Dev Sağlık-İş, meclisten geçirilen yasa ile "özel

İş cinayetleri sürüyor!**Çeliktrans Tersanesi'nde iş cinayeti**

8 Haziran 2009 tarihinde Çelik Tekne Tersanesi'nde yaşanan patlamada Hüseyin İbir ve Süleyman Kırğül isimli işçiler yaşamını yitirmişti. 8 Temmuz günü ise **Çeliktrans Tersanesi'**nde yeni bir iş cinayeti yaşandı.

Tuzla tersaneler bölgesinde faaliyet gösteren Çeliktrans Tersanesi'nde bir geminin tamiri sırasında yaşanan patlama sonucunda **Bayram Kütük** isimli işçi yaşamını yitirdi. Kastamonu'dan getirilen yabancı bandıralı bir geminin yakıt tankında yapılan kaynak sırasında yaşanan patlamada 2 tersane işçisi de yaralandı. İş cinayetine kurban giden Kütük, Sivas Hafik nüfusuna kayıtlı, evli ve iki çocuk babasıydı.

Kütük'ün ölümüyle birlikte, Tuzla tersanelerinde iş cinayetleri sonucu yaşamını yitiren işçi sayısı 127'ye ulaştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ege Seramik'te iş cinayeti!

Geçtiğimiz günlerde İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde Ege Seramik fabrikasında yaşanan bir "iş kazası" 6 Temmuz günü ölümle sonuçlandı.

istihdam bürolarının" kurulmasının sonuçlarına ilişkin İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde 8 Temmuz günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamayı gerçekleştiren Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, sağlık alanında yıllardır uygulanan politikalarla sağlık hizmetinin piyasaya açıldığını ve artık hastanelerde sağlık hizmetlerinin çok büyük bir bölümünün taşeron şirketler aracılığı ile gerçekleştirildiğini söyledi.

Bu yasa ile ucuz ve güvencesiz işçilik anlamına gelen taşeron çalıştırmanın daha da vahim boyutlara taşınacağını ve işçilerin mafya destekli "istihdam bürolarının" köleleri haline getirileceğini ifade etti.

Eylemin olduğu satlerde, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Teftiş Kurulu, İş Teftiş İstanbul Grup Başkanlığı çatısından "Haksız, hukuksuz, sigortasız, sendikasız, güvencesiz çalışmayacağız! Köle işçiliği yasasına hayır! / Taşeron Sağlık Çalışanları" pankartı sarkıtıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Doğan Bozkır isimli işçi, 3 kişinin yapması gereken işi tek başına yaparken, yukarıda bulunan halatın kopmasıyla birlikte halatın ucundaki demir çengelin çarpması sonucu hayatını kaybetti. Muş'un Varto ilçesi nüfusuna kayıtlı, 43 yaşında ve 2 çocuk babası olan Doğan Bozkır kapitalizmin aşırı kar hırsının kurbanı oldu.

Ustabaşları halatın arızalı olduğunu ve üzerinde "arızalı" yazısının asılı olduğunu söylüyorlar. Ancak Bozkır'ın ailesi ve akrabaları buna inanmadıklarını, işin işçiye yaptırıldığını ve sonucunda bu cinayetin yaşandığını belirtiyorlar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Yücel Boru'da iş cinayeti

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Gebze'de kurulu bulunan Yücel Boru'da 3 Temmuz günü 38 yaşındaki Erol Aydın iş makinelerinin arasında sıkışarak feci şekilde can verdi.

Yaklaşık 300 işçinin çalıştığı fabrikada olayın hemen ardından işçiler iş durdurarak patronun kar hırsına kurban giden arkadaşlarına sahip çıktılar. Bir sonraki vardiya da haber iletildikten sonra işçiler, işe başlamamak yönünde karar aldılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gebze'de işçi toplantısı...

Gebze BDSP başlattığı kampanya çerçevesinde 5 Temmuz günü bir işçi toplantısı gerçekleştirdi.

BDSP temsilcisinin kriz ve sonuçları üzerine gerçekleştirdiği sunumun ardından, bölgede nelerin yapılabileceği ve çalışmanın hangi temelde örgütlenmesi gerektiği üzerine canlı tartışmalar yürütüldü. Toplantıya katılan hemen tüm işçiler söz aldılar. Fabrikalardaki gelişmelerden sendikaların durumuna, süren direnişlerden kriz karşıtı mücadelenin sorunlarına kadar birçok konu ele alındı.

Yürütülecek kampanyaya ilişkin, krizin faturası ile karşı karşıya kalan ancak "Kriz varsa çare de var" gibi kampanyalarla bilinci bulanıklaştırılmaya çalışan işçi ve emekçilere yönelik yoğun bir aydınlatma ve bilinçlendirme faaliyetinin örgütlenmesi ve bu çerçevede;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Yaygın bir bildiri ve afiş çalışması örgütlenme,
- Fabrika zemininde ve/veya merkezi biçimde eğitici seminerler ve paneller örgütlenme,
- Kriz karşıtı çalışmanın mevzileri olarak süren direnişlerle sınıf dayanışmasını geliştirme, bu kapsamda direniş ziyaretleri gerçekleştirme,
- Direnişlerin en geniş emekçi kamuoyuna taşınmasına yönelik çalışmalar yapma,
- Alanda yürütülen cılız ve dağınık kriz karşıtı çalışmayı birleşik bir zemine yayma ve oluşturulacak bir heyetle ilk görüşmelere hızla başlama kararları alındı ve bir kampanya takvimi oluşturuldu.

Değişik sektörden işçilerin katıldığı toplantı, bileşenin sınıf karakteri, tartışmalardaki canlılık ve toplantıdan somut sonuçlar çıkartılması bakımından kampanya kapsamında son derece anlamlı oldu.

Gebze BDSP

Bahar dönemi

Bu yılın bahar sürecini kapitalizmin küresel krizinin derinleştiği koşullarda karşıladık. Yerel seçimlerin de aynı dönemle çakışması politik atmosferi güçlendirdi. Bu iki olgu, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci siyasal faaliyete daha fazla ilgi göstermelerini sağladı.

1 Mayıs'ta Taksim alanının kazanılmasıyla taçlanan bahar dönemini genel hatlarıyla tamamlamış bulunuyoruz.

Fakat bahar döneminin geride kalması, sınıflar mücadelesinde bir durulma olacağı anlamına gelmiyor. Tersine, kapitalizmin küresel krizinin yayılarak devam ettiği, yıkıcı sonuçlarının işçi sınıfı ve emekçilerin saflarında derinden hissedildiği bir süreçte, sınıf çatışmaları daha da sertleşecektir. Sınıf çatışmalarındaki sertleşme eğilimi, devrimci sınıf çalışmasının önemini artırırken, bu çalışmanın devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesine sunacağı katkının önemini hayati hale getirmektedir.

Dönemi berrak bir bilinç, tok bir iddia ile karşılamanın önemi

Komünistler döneme berrak bir bilincin ürünü olan taktik politika ve tok bir devrimci iddia ile başladılar. Aylara yayılan sistemli, yaygın ve etkili bir faaliyet örgütleyerek iddialarına uygun bir pratik sergilediler.

Kriz sürecine eşlik eden bahar dönemi ile yerel seçim çalışmasını, krizin yıkıcı sonuçlarına karşı mücadeleyi güçlendirecek tarzda planlayan komünistler, dönem boyunca, kokuşmuş sermaye düzenini hedef aldılar. Özellikle seçimler sürecinde liberal-reformist sol ile onun kuyruğuna takılan ve devrimci-demokratlıktan liberal-demokratlığa doğru yol alan çevrelerin düzen kurumları hakkında sahte hayaller yaydığı bir dönemde, komünistlerin sergilediği ilkeli duruşun apayrı bir önemi olmuştur.

Bu koşullarda devrimci seçim faaliyeti yürüten komünistler, işçi sınıfı ile emekçilere seçimlerden ve düzenin temsili kurumlarından medet ummanın değil, mücadelenin tek çıkış yolu olduğunu anlattılar. Sorunların kalıcı çözümünün ve kazanımların güvence altına alınmasının kapitalizmin egemenliği altında mümkün olmadığını dile getiren komünistler, gerçek kurtuluşun bu sömürü ve kölelik düzenini yıkmaktan geçtiğini vurguladılar.

Aday pazarlıkları etrafında dönen ilkeden yoksun reformist platformla oyalanan çevreler, seçim sürecinde etkili bir siyasal faaliyet yürütmekten geri dururken, liberal-reformistlerin çekim alanına kapılmayan az sayıda akım ise, seçim sürecini atalet içinde izlediler.

Biri kafa karışıklığının, diğeri reformizme yönelimin ürünü olan bu iki tutumu benimseyen güçlerin tercihi, bahar döneminin toplam faaliyetini olumsuz etkilemiş, bu faaliyetin zayıf geçmesine yolaçan önemli etkenlerden biri olmuştur.

Döneme devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandıran taktik-politikalarıyla hazırlanan

komünistler ise, geçmişi aşan bir yaygınlıkta faaliyet yürüttüler. Tempoyu düşürmeden dönem boyunca gerçekleştirilen yoğun ve ısrarlı faaliyet, bilinç açıklığı ve devrimci iddianın ürünüdür.

Farklı araçlarla planlı, tempolu ve yaygın faaliyet

İzlenecek devrimci politik hattın netliği kararlılık ve ciddiyetle birleştiğinde, dönem faaliyetini planlayıp uygun araçlarla işe başlamanın bir zorluğu yoktur. Nitekim komünistler, yerel seçimlerle başlayan bahar dönemini, başından sonuna kadar planlı, tempolu ve yaygın bir faaliyete konu etmekte zorlanmamışlardır.

Elbette faaliyetin şu veya bu alanında aksamalar yaşanmış, fakat bu, planlanan faaliyetin genel çerçevede hayata geçirilmesine engel oluşturmamıştır.

Legal-illegal, merkezi-yerel araçlarla işçi sınıfı ve emekçilere yaygın bir sesleniş, hem süreli yayınların hem yerel yayınların etkin dağıtımı, çeşitli etkinlikler, toplantılar, eylemler... Bu zengin araç çeşitliliği ile bahar dönemi çalışmasını gerçekleştiren komünistler, yüzbinlerce işçiye, emekçiye, kadına, gence ulaşabilmiş, bunların bir kısmı ile yüzyüze konuşma, tartışma olanağı yaratmışlardır.

Devrimci sınıf çalışmasını güçlendirecek tarzda planlanan toplam faaliyetin hayata geçirilmesi sayesinde partimizin şiarları, çağrıları ve yayınları fabrikalara, sanayi sitelerine, işçi servislerine, emekçilerin yaşam alanlarına, üniversitelere ve yer yer kent merkezlerine taşınmış, dönem boyunca kendini hissettirmiştir.

Komünist kadro ve militanlar, partinin bahar dönemi boyunca devam eden tempolu faaliyetini göğüslemiş, parti çeperindeki işçi ve emekçilerin bir kısmını da sürece katarak toplam çalışmanın alanlarını genişletmişlerdir. Faaliyeti yeni alanlara taşıyan komünistler, nicel güçlerin sınırlılığına takılmadan, partinin dönemsel taktik politikasını belli bir başarı ile hayata geçirmişlerdir.

Aylara yayılan devrimci siyasal faaliyetimiz, kendini hissettirdiği tüm alanlarda oldukça etkili olmuştur. Bu etkiyi sol çevrelerin verdiği tepkilerden bile görmek mümkündür. Dikkatleri dağıtıcı pek çok etkene rağmen işçi ve emekçilerin gösterdiği ilgi ise, faaliyetimizin yarattığı etkinin en iyi yansıması olmuştur.

Döneme yayılan etkili faaliyetin kazanımları

Devrimci siyasal faaliyetin üç temel ayak üzerinde örülebildiğinde başarılı olabileceğini hep vurgularız. Bunlar; propaganda ve ajitasyon, örgütlenme ve eylemdir.

İlki konusunda, nicel gücümüzün de ötesinde bir etki yarattığımız konusunda bir tartışma bulunmuyor. Nitekim, faaliyetin ardından alınan tepkiler, çalışmanın hedeflenen yönde etki yarattığının somut göstergesi olmuştur.

Verili koşullarda ajitasyon-propaganda, işin

Emminin kazanımları

nispeten kolay yanı kabul ediliyor. Bu saptama belli bir doğruluk payı taşımakla birlikte, bilinçlendirme çalışmasının, örgütlenme ve eylem alanındaki başarıları da önemli etkisi olduğu tartışmasıdır. Döneme uygun şiarların, farklı araçlarla ve emekçilerle yüzyüze gelerek kitlelere taşınmasının büyük önemi açıktır.

Sınıf ve kitle hareketinin verili koşullarının, emekçileri örgütleyip eyleme geçirme konusunda belli zorluklar yarattığı biliniyor. Fakat bu nesnel zorluk hiç de bütünsel bir faaliyet yürütmenin önünde engel değildir. Bununla birlikte, sınıf hareketinin verili koşulları, ajitasyon-propaganda araçlarının kullanımında daha yaratıcı yöntemler bulmayı gerektiriyor. Öte yandan, yarattığımız politik etkiyi örgütleyebilmek için daha yoğun daha ısrarlı bir çaba harcamak da zorunludur. Bu koşullarda, yaratılan politik etkiyi örgütlü güce dönüştürme başarısı, nesnel zorlukların farkında olmak, ancak bu zorluklara takılmadan, iddiayı da zayıflatmadan işe dört elle sarılmakla mümkün olabilir.

Belirttiğimiz nesnel zorluklara rağmen bahar dönemi faaliyetimizin önemli kazanımları olmuştur. Bu kazanımlar, sınıf hareketinin zayıf olmasına rağmen, sistemli devrimci siyasal faaliyetin hem emekçiler üzerinde etkili olabildiğini, hem deneyim biriktirme ve örgütsel alanda güçlenme olanakları yarattığını ortaya koyuyor.

İlkin, kadro ve militanların partinin dönemsel politikasını kavramak için harcadığı çabanın olumlu sonuçları olmuştur. Tempolu bir faaliyet içine giren tüm partili güçlerin deneyim kazanması, bir kısmının sıçrama yaşaması, iç örgütlülüğün güçlendirilmesi, çevre-çeper ilişkilerimizin belli bir düzeyde faaliyete katılması, sınıfla kurulu bağlarımızın yaygınlaşıp güçlenmesi, emekçilerle kurduğumuz ilişkilerin gelişip derinleşmesi...

Tüm bu alanlarda sağlanan gelişme, tempolu devrimci siyasal faaliyetin kazanımları arasındadır. 1 Mayıs alanlarında komünistlerin kortejlerindeki genç işçilerin oranı ise, örgütlenme ve eylem alanındaki başarının ölçülerinden biri sayılmalıdır.

Zaaf ve eksikliklerin açığa çıkması onları aşmanın ilk adımıdır!

Toplam faaliyet kuşkusuz ki, daha yaygın, daha etkili, daha verimli örülebilirdi. Yani ulaşılan başarıyı aşmanın nesnel zemini mevcuttur. Buna karşın bazı alanlarda görülen dağınıklık, bazı komitelerin kolektif faaliyet örme konusunda tutuk kalmaları, inisiyatif yetersizliği, kısmi yön kaymaları gibi eksiklikler kazanımlarımızı sınırlamıştır.

Faaliyetin olduğu yerde hataların, yetersizliklerin olması kaçınılmazdır. Önemli olan, aksayan noktaların dönemin taktik politikasının belli bir başarı ile hayata geçirilmesini engelleyecek düzeyde olmamasıdır. Kimi alanlardaki aksamalara rağmen, faaliyetin kolektif tarzda, belli bir başarı ile yürütülebilmesi, istenen düzeyde olmasa da, dönemin başarılı bir çalışma ile tamamlandığını gösteriyor.

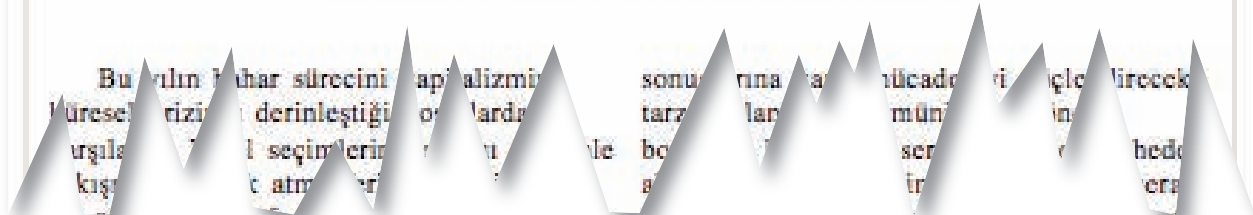

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 258, Temmuz 2009

Bahar döneminin kazanımları

Kimi yerde komitelerin kolektif faaliyeti örmeleri noktasında zorlanmalarla yüzyüze kalındı, kimi yerde çalışmanın eylem ayağı zayıf kalabildi, kimi yerde yaratılan politik etkiyi örgütlenme noktasında zorlanmalar yaşandı, kimi yerlerde ise kitle ilişkileri yeterli ölçüde seferber edilmedi...

Bu zorlanma ya da aksama alanları tek tek yoldaşların olduğu kadar, kolektiflerin/komitelerin de yetersizliğini ortaya koymuştur. Dönem faaliyetinin sağladığı bu açıklık, çalışmanın ilerleyen sürecinde hangi yönlerimizi güçlendirmemiz gerektiği konusunda da fikir vermiştir.

Dönemin açığa çıkardığı zaafaların aşılması yönünde gösterilecek irade ile hem kolektifleri hem tek tek yoldaşları güçlendirmek mümkündür. Bu başarıldığında, yaşanan aksaklıklar da kazanıma dönüştürülecektir. Komünistlerin güçlü yanlarına yaslanarak zaafalarını aşma geleneği, bu konuda izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Kazanılan deneyim, biriktirilen olanaklarla ileri!

Küresel krizin yıkıcı sonuçları, emperyalist saldırganlık, gerici savaşların kışkırtılması ve diğer olgular kokuşmuş kapitalist düzenin iflasını döne döne tescil etmektedir. Hem ülkemizde hem dünyada yayılan kriz milyonlarca işçiyi işsiz bırakırken, işçi sınıfının bu yıkıcı saldırıya karşı direnme kararlılığı da güçleniyor. Bu tablo, sınıf çatışmalarının yaygınlaşıp derinleşme eğiliminde olduğunu gösteriyor.

Kriz içinde debelenen kapitalizmin zorunlu sonucu olan bu eğilim, işçi sınıfı ile kapitalistler arasındaki çatışmanın yayılma olasılığını güçlendiriyor. İşçi sınıfının emekçi ve yoksul müttefikleri de, şimdiden bu çatışmanın tarafı durumundadır. Sınıf çatışmalarının sertleşme eğiliminde olduğu bu süreçte, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

komünistlerin devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi ekseninde sürdürdüğü mücadelenin önemi kat kat artmaktadır.

Sınıf hareketinin ancak devrimci temelde güçlenebileceği bir dönemde, hareketin önünde önemli engeller de mevcuttur. Bu engellerin başında, sendikaları ele geçiren sermayenin Truva atları gelmektedir. Hem krizin yıkıcı sonuçlarına karşı gelişen mevzi direnişlerde, hem de 1 Mayıs dönemi boyunca sergilenen tutumlar, bu burjuva gerici odağının oynadığı uğursuz rolün derinleşme eğilimini ortaya koymuştur.

Sendikal bürokrasi, bazı istisnalar dışında, artık sermayenin organik bir parçası haline gelmiştir. Sermayenin ve devletin, kimi zaman ise reformist akımların desteğini alan bu gerici kastın, işçi sınıfı önüne ördüğü ablukayı yıkmak, geline yerde özel bir önem taşımaktadır.

Devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesi açısından kritik olan bu süreç, halihazırda sistemli bir devrimci sınıf çalışması yürüten tek güç olan partimize büyük sorumluluklar yüklemektedir. Komünist kadro ve militanlar başta olmak üzere tüm partili güçler, kendi misyonlarına bu bütünlük içinde bakmalı, parti saflarında bu konuda da bir bilinç açıklığı sağlamalıdır.

Dönemin komünistlere yüklediği bu zorlu görevin üstesinden gelmek, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin maddi toplumsal zeminiyle, yani işçi sınıfının öncü kuşağıyla devrimci organik birleşme hedefine doğru önemli adımlar atmasının yolunu da açacaktır.

Komünistler, yoğun bahar dönemi faaliyetiyle pekiştirdikleri birikim, deneyim, güç ve olanaklarını seferber ederek sürece hazırlanmalı, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi mücadelesine dört elle sarılmalıdırlar.

EKİM, sayı: 258, Temmuz 2009
(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

DESA direnişinin deneyimleri ve kazanımları

DESA işçileri, gösterdikleri kararlılık, sergiledikleri direngenlik, elde ettikleri kazanımlarla sınıf mücadelesi hanesine oldukça önemli bir deneyim bırakmış bulunuyorlar. Deyim yerindeyse, sınıfın mücadelesine taze bir soluk katmışlardır. Direniş devrimci hareketin, ilerici kurum ve kuruluşların, sendikaların ve feministlerin dikkatini çekmiş ve desteğini kazanmıştır.

Krizin ağır ve yıkıcı etkilerinin yaşandığı bu dönemde, bir süredir gelişme sinyalleri veren sınıf hareketine direnişin deneyimlerini maletmek önümüzde duran sorumluluklardan biridir. Özellikle de kölece koşullarda, örgütsüz ve her tür sosyal haktan yoksun olarak çalışan yüzbinlerce işçinin öfkesinin her an bir yerlerde patlayabileceğini gözönünde bulundurduğumuzda, bunun önemi daha iyi anlaşılır. Bu aynı zamanda kriz koşullarında sınıf müdahalemizin en etkili araçlarından biri olması nedeniyle ayrıca önemlidir. Tüm bu açılardan sınıf devrimcileri olarak, DESA direnişinden öğrenmemiz ve sonuçlar çıkarmamız gerekiyor.

Direnişin başından bu yana estirilen patron ve devlet terörü

DESA direnişi, Düzce’de 41 işçi ile 418, Sefaköy’de ise 352 gün sürdü. Tüm bu süreç boyunca işçiler yoğun bir teröre maruz kaldılar. Kamuoyunda daha çok Sefaköy öne çıksa da, Düzce’de saldırıların daha fazlası yaşandı.

Geçtiğimiz günlerde Haramidere Sabra fabrikası önünde bildiri dağıtan devrimci işçilere Sabra patronunun polis işbirliği ile silahlı saldırısı ve ardından tutuklama terörü de bir kez daha göstermiştir ki, sermaye sınıfının işçi ve emekçilerin azgın sömürüsü üzerine kurduğu saltanatını, kolluk güçleri ve mahkemeler korumaktadır. Sermaye devleti, polisi, jandarması, savcısı, mahkemesi ve dinci örgütlenmeleriyle, bu saltanatın koruyucusu ve bizzat sürdürücüsüdür. Varlık nedeni budur, bunun için her an hazır beklemektedir. DESA direnişi süreç boyunca estirilen devlet ve patron terörü ile bunu bir kez daha göstermiştir.

DESA direnişine uluslararası destek

Deri-İş Sendikası, üyesi olduğu TGLWF (Uluslararası Tekstil Hazır Giyim ve Deri İşçileri Federasyon) ve ETUC-TCL ile (Avrupa Tekstil Hazır Giyim ve Deri İşçileri Konfederasyonu) 17 Kasım’da DESA’ya karşı uluslararası bir kampanya başlattı. Bu kampanya çerçevesinde Emine Arslan Avrupa’ya konuşma yapmak üzere çağrıldı. DESA patronu ve ürünleri kampanya boyunca boykot edildi. Kısa süre içinde bunun etkileri görülmeye başlandı. Bazı müşteriler DESA’dan siparişlerini geri çekti. Böylece DESA’nın asalak patronunun işçiler üzerinden kurduğu saltanatın teşhiri etkili bir biçimde yapılmış oldu.

Novamend grevinde olduğu gibi uluslararası desteğin önemi ve etkisi DESA’da da bir kez daha görüldü. Günümüz koşullarında bunun ne denli yıkıcı ve zorunlu olduğu da...

Direnişin en büyük kazanımı işçilerdeki bilinç sıçramasıdır

Bir direnişin işçilerde yarattığı bilinç açıklığı ve kazandırdığı deneyim, o direnişin en büyük kazanımlarından biridir. Grev ve direnişlerin işçilerin okulu olmasının anlamı burada yatıyor. Tersinden, sermaye sınıfının grev ve direnişlere bu denli tahammülsüz olmasının gerisinde de bu yatıyor. Sermaye sınıfı deneyimleriyle çok iyi bilmektedir ki, bu okula gidenler dostunu düşmanını daha iyi tanımakta ve sınıf bilinci ile kuşanmaktadır. Yani Emine Arslan’ın dediği gibi, mücadele yaşama ve dünyaya bir başka bakmayı öğretmektedir.

Aynı şey devletin tüm kurumları için de böyledir. Herhangi bir hak mücadelesi veren işçi ve emekçiler, karşılarında hemen polisi, jandarmayı, savcıyı ve mahkemeyi bulmaktadır. Normal zamanlarda tüm bunların kendi güvenliği için var olduğu yalanına inanan işçiler, tam da direniş süreçlerinde karşılarına dikilen kolluk güçlerinin kime hizmet ettiklerini görmeye başlamaktadır. Böylece devletin, işçilerin ve emekçilerin yanında olmadığını, sermayenin devleti olduğunun farkına varmaktadır.

DESA direnişi, sembolleşen ismi Emine Arslan şahsında buna bir kez daha tanıklık etmiştir. İşte bu nedenle özellikle DESA patronunun nefret ve kinini kazanmıştır. Gerek süreç boyunca fabrikada karalamak için söylediği türlü yalanlar, gerekse “o beni mahvetti, dünyaya rezil etti” diyerek işe geri almayı istememesi boşuna değildir.

Tek başına direnmeyi öğreten bir işçi kadın!

Direnişe başladığı ilk günden bu yana patronun özel hedefi haline gelen Emine Aslan, tek başına da olsa direnmenin mümkün olduğunu ve direnmek için herhangi bir engelin olmadığını işçi sınıfına göstermiş bulunuyor. Sendikaya üye olmak istemesine rağmen işten atılmaktan korkan, ona destek sunmayan diğer erkek işçilere de anlamlı bir ders vermiştir. O, aynı zamanda sermayenin inim inim inlettığı, ücret ve cins köleliğini reva gördüğü emekçi kadınlara da mücadele yolunu göstermiştir. Başından beri eşi Ramazan Arslan da direnişi desteklemiş, birlikte direnerek ayrıca anlamlı bir pratik sergilemişlerdir.

DESA direnişleri ve direnişlerin sembolleşen ismi Emine Aslan şahsında işçi ve emekçi kadınların, bir kez girdiklerinde, mücadelede nasıl da kararlı, sürükleyici ve direngen oldukları görülmüştür.

Sefaköy’de DESA direnişinin yerel çalışmaları

Küçükçekmece’den sınıf devrimcileri olarak, Emine Arslan’ın Sefaköy’de sürdürdüğü direnişin yanında olduk. Direnişi adım adım takip ettik, gündemimizin başına alarak sürekli işledik. Direnişçi işçiye her tür desteği vermenin yanı sıra, direnişi bölgede gündemleştirerek çalışmasını yaptık. Fabrikalara ve emekçi semtlerine taşındık.

Kısa süre içinde yerelde “DESA Direnişiyle Dayanışma Platformu” kurulması için çağrı yaptık. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖDP, Halkevi, TKP, EHP ve Alınteri bu çağrıya yanıt verdiler. Platform çalışmalarında sürükleyici bir rol oynadık ve kısa süre içinde DESA gecesi örgütlenmesini sağladık. Sefaköy’de, ‘97’de Tıbset, Reslan ve Brandi işçilerinin düzenlediği dayanışma gecesinden bu yana etkili ve anlamlı bir gece düzenlenmemiştir. DESA gecesi, bölgede ve çevremizde bulunan işçi ve emekçileri etkilemesi, politikalarımızı öne çıkarması bakımından da bir işlev yerine getirdi.

Takip eden süreçte, yerel seçimlerin yaklaşmasının da etkisiyle platform çalışmaları zayıfladı. Bileşenlerin çoğu seçim çalışmalarını gerekçe gösterip bir süre sonra toplantılara dahi katılmaz oldu. Direnişe yönelik ilgileri neredeyse bitti. Hatta içlerinden bir kısmı direnişin bitirilmesi gerektiğini bile savundu. Her türlü zorluğa karşı Emine Arslan direnişi bitirmeyi aklından bile geçirmezken, bu düşünce birileri tarafından gündeme getirilebildi. Yapılan tartışmalar sonucunda platform çalışması, “platform” işlevini yerine getiremediği ve “daha önemli” olan seçim çalışması ile meşgul olduğu için bitirilmek zorunda kaldı. Bu durum bizim için sürpriz olmadı. Zira, kısa bir süre ve sınırlı ölçüde bölgede DESA direnişine destek verilebilmişse, bu, bizim zorlamamız ve etkinliğimiz sayesinde mümkün olmuştur.

Direniş çoktan kazandı!

DESA direnişi, 20 Haziran’da yapılan basın açıklamasıyla sona erdirilmiş bulunuyor. DESA patronu tüm süreç boyunca her türlü kirli yol ve yönteme başvurmuş ancak bir sonuç alamamıştır. İşe iade davasının Aralık ayında sonuçlanmasına rağmen, temyize giderek ve süreci uzatarak sonuç alacağını düşünmüştü. Davanın tekrar işe iade biçiminde sonuçlanması üzerine, geline yerde Emine Arslan dışında işten atılan işçileri geri alacağını ve sendikayı kabul edeceğini açıklamış bulunuyor.

DESA direnişi sonucundan bağımsız olarak zaten kazanmıştı. Sermayeye karşı mücadelede bir an bile geri durmayarak tereddütsüz biçimde direnerek sınıfa malolmuş örnek direnişler hanesine adını yazdırmıştır. DESA direnişinin anlamı ve gücü burada yatmakta, işçi ve emekçilere izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Sefaköy’den bir sınıf devrimcisi

Entes direnişi güncesinden...

50. gün...

İzmir Seferihisar'da Tek Gıda-İş sendikasının kamp yerine vardığımda birçok tanıdığım yüze rastladım. Sinter Metal ve ATV-Sabah direnişlerindeki işçileri de gördüm.

Çeşitli ülkelerden deneyimlerin aktarıldığı seminere katıldım. İlk olarak Entes direnişçisi olarak sözü bana bıraktılar. Zaman kısıtlı olduğundan Entes sürecini kısaca aktarmış oldum. Ardından Sinter Metal ve Atv-Sabah kendi süreçlerini aktardı. Benim asıl dikkatimi çeken ve paylaşmak istediğim, Arjantin'den, Hollanda'dan, Yunanistan'dan işçilerin aktarmış oldukları deneyimler oldu.(...)

Seminerin ardından direnişte olan Kent A.Ş. işçilerini ziyarete gittik. Aileleri ile birlikte geceli gündüzlü bekleyen işçilere yanlarında olduğumuzu ve direnişlerini selamladığımızı söyledik. İşçi çocuklarının havaya yumruklar sallayıp orada bulunan herkese slogan attırmaları da ayrıca görülmeye değer bir tabloydu. Kent A.Ş. ziyaretinin ardından İzmir Güngören Meydanı'ndaki 2 Temmuz eylemine katıldık.

51. gün...

Kahvaltıdan sonra "Alternatif medya" adlı foruma katıldık. Forumu konuşmacı olarak katılan Günlük, Post Express, Demokrat Radyo, Cem Tv (Emekçinin Günlüğü) ve Latin Amerika'dan gazeteciler deneyimlerini, yaşadıkları sıkıntıları bizimle paylaştılar. (...)

Soru ve cevap kısmının ardından forum sonlandırıldı. Öğlen yemeğinden sonra ise "örgütlenme özgürlüğü" adı altında bir işçi toplantısı gerçekleştirdik. Çoğunluğunu Genç-Sen üyelerinin oluşturduğu toplantıda örgütlenmenin önünde engel oluşturan devlet politikalarına değinildi.

52. gün...

4 Temmuz günü ise ağırlıklı olarak konserler vardı. İzmir'den konser için gelenler ile hoş sohbetler gerçekleştirdik. İzmir Elektrik Mühendisleri Odası'ndan gelen arkadaşlarla Entes'in son durumu hakkında sohbet ettik. EMO'nun hala bir tutum sergilemediğini ve Entes direnişini sahiplenmediğini söyledim. DESA direnişindeki Emine Arslan'ı sahiplenen EMO'nun aynı hassasiyeti Entes patronunun EMO üyesi olmasından kaynaklı göstermediğini ifade ettim. (...)

53. gün...

Bugün Sincan İşçi Derneği ile dayanışma etkinliği yapıldı. Açılış konuşması ve saygı duruşunun ardından dernek başkanı bir konuşma yaptı. Kölece çalışma koşullarına değinen dernek başkanı yaşanan iş kazaları ve meslek hastalıklarına dikkat çekerek Sincan İşçi Derneği'nin kuruluş amacını anlattı. (...)

Etkinlikte ben de direniş sürecine dair bilgilendirmede bulundum.

54. gün...

Öğleden sonra iş arayan iki arkadaşla tanıştık. "Yeter artık iş aramaktan bıktım. 6 aydır iş arıyorum bulamıyorum" diyen işçi, "Ya hırsızlık yapacağız ya da uyuşturucu ticareti" diyerek, sistemin işçileri buna teşvik ettiğini, başka çare bırakmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Bize verilen hakların hep birilerinin bu uğurda bedeller vererek alabildiğini anlatan işçi Kürt kimliğinden kaynaklı yaşamış olduğu sıkıntıları da anlattı. "Çoğu yerde Karşılı olduğum için beni işe almadılar" diyen işçi aynı zamanda "Aslında yan yana çalışan işçilerde bu ayırım yok. Ayırımı sistem yapıyor" dedi. (...)

55. gün...

(...) Bugün Entes işçileri ile sohbet ettik. Birkaç gün beni fabrika önünde görmedikleri için direnişi bitirdiğimi düşünmüşler. Onlara "Genç İşçi Buluşması"na katıldığımı söyledim. Patronun taktırdığı kamerayı hiçe sayıp yanıma gelerek tokalaşan, hal ve hatırımı soran işçiler servislerin kalkmasıyla yanımdan ayrıldılar.

56. gün...

(...) Sinter Metal'in fabrika önündeki direnişinin 200. günü dolayısıyla Birleşik Metal-İş güzel bir

kutlama yapılacağı sözünü vermiş. Ama bugün sadece iki halayla geçiştirmeye çalıştılar. Ayrıca bugün aynı sendika, Sinter Metal işçilerinin seslerini duyurmak için İMES'te yürüyüş yapma isteklerine karşı çıkıyor. Destek olmuyor. Neymiş, başka yerlerde de direnişler varmış, yetişemiyorlarmış. Ondan sonra işçiler duyarsız, sendikalaşmaya karşı diyoruz. Böylesi bir tabloda işçilerin örgütlenmeye sıcak bakması beklenemez. Sen sendika olarak işçileri mücadeleye sevk edeceğin yerde, işçiler seni zorla alanlara çağırıyor. Neymiş, Sinter Metal işçileri az katılım sağlıyormuş. Ne olursa olsun orada bir şeyler için emek harcamak niyetinde olan insanlar var ve sen "azsınız" diyerek onları umutsuzluğa itiyorsun. Eğer gerçekten tabanın söz ve karar hakkı varsa, Birleşik Metal-İş'in bu eyleme destek olması gerekiyor. Bence en iyisi birlikte, Entes ve Sinter işçileri olarak yürümeliyiz diye düşünüyorum.

Entes direnişçisi

Gülistan Kobatan

Entes direnişine destek!

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Emekçi Kadın Komisyonu (ÇİKSE-EKK), onurlu direnişini sürdüren kadın işçi Kobatan'ın sesine ses katmak için çalışmalarını sürdürüyor. 24 Haziran tarihinde Çiğli merkezde yapılan basın açıklamasıyla, başta Entes olmak üzere tüm direnişçi işçilerle dayanışma içerisinde olunacağı ilan edilmişti. 6-17 Temmuz tarihleri arasında Çiğli'de, Karşıyaka'da, Konak'ta, Buca'da, Entes direnişini ve Kobatan'ın taleplerini anlatan bildiriler dağıtılacak, direnişe destek mesajlarının yazıldığı "Entes direnişiyle dayanışma güncesi" defterinin ve dayanışma kartlarının bulunduğu masa açılacak.

Bu kapsamda 6 Temmuz günü Çiğli merkezde dayanışma masası işçi ve emekçilerin desteğine açıldı. Dayanışma masasına "Entes işçisi Gülistan Kobatan'la sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı afişler asıldı. Kobatan'ın mücadele sürecini anlatan ve dayanışma çağrısı yapan bildirilerin dağıtımı ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapıldı. Birbuçuk

saat süren çalışma süresince 42 işçi ve emekçi duygu ve düşüncelerini paylaştı, onlarca dayanışma kartının satışı gerçekleştirildi.

ÇİKSE-EKK

“Emekçi Kadın Buluşması” gerçekleşti!

Emekçi Kadın Komisyonları, emekçi kadın çalışmasına dair 2. seminerin ardından 5 Temmuz günü “Emekçi Kadın Buluşması” gerçekleştirdi.

Emekçi Kadın Komisyonu bileşenlerinin katılımıyla gerçekleşen buluşmada kadın çalışmasına ilişkin canlı ve verimli tartışmalar yapıldı, önümüzdeki sürece ilişkin kararlar alındı.

İki oturum halinde gerçekleşen buluşmanın ilk bölümünde emekçi kadın çalışmasının durumu tartışıldı. Kadın çalışmasına ilişkin eksiklikler ve zaaf alanları kapsamlı bir tartışmaya konu edildi, Emekçi Kadın Komisyonları’nın mevcut tablosu değerlendirildi.

Yapılan tartışmalar ışığında kadın sorunu ve kadın çalışmasının içselleştirilmesi konusunda yaşanan bilinç açıklığına ilişkin eksiklikler ve sorunlar ifade edildi. Bilinç açıklığının yaratılması için çok yönlü eğitimin sistematik bir şekilde sürdürülmesinin ihtiyacına işaret edildi.

Her çalışmamızın bir kadın boyutu olmasının gerekliliği, bu alanlara ilişkin politika üretilmesi ihtiyacı vurgulandı. Kadın işçi çalışmasının yanı sıra, ev kadınları, kamu emekçileri ve toplumcu mimar-mühendis-şehir plancı çalışmasının kadın ayağı olması gerektiği üzerine vurgular yapıldı. Aynı zamanda kadın işçi çalışması çerçevesinde sınıf çalışmamızın gündemleri ile bağının güçlü kurulması ihtiyacı dile getirilirken, hazırlıkları devam eden Metal İşçileri Kurultayı’nın kadın işçi ayağı da tartışmalara konu edildi.

Kadınların örgütlenmesi açısından geçmiş deneyimlerin eksikliğine değinildi, bu amaçla çalışmaların yapılması ihtiyacı vurgulandı.

Kadın işçiler arasında yürütülen çalışma kapsamında çalışmanın gündemleri, talepleri, kadın işçilerle kaynaşmanın zorlukları, kullanılan dil, bültenin işlevi üzerine canlı tartışmalar yapıldı.

Çalışmanın eksiklikleri çerçevesinde yaşanan iç sorunlara da işaret edildi. Bu sorunlar üç başlık halinde özetlendi. Yerel çalışma alanlarının gündemlerinde kadın çalışmasının halen temel bir yere oturamaması sorununa vurgu yapıldı. Kadın çalışmasına güç ayırmak ve bu alanda profesyonelleşememek ise bir diğer eksiklik olarak dile getirildi. Emekçi Kadın Komisyonları’nın varlığını hissettirebilecek, kadına yönelik saldırılar karşısında anında tepki ortaya koyabilecek merkezi bir mekanizma ihtiyacı üçüncü bir başlık olarak ele alındı.

Toplantının ikinci oturumunda, ilk olarak kadın işçi çalışmasının esaslarına ilişkin canlı tartışmalar yapıldı. Yerelerde fabrika-sektör hedefli kadın işçi çalışması, emekçi kadın çalışmasında taleplerin işlenmesi, genel çalışma ve yerel çalışmanın arasındaki bağın önemi üzerine tartışıldı

Ayrıca, Toplumcu Mühendis-Mimar- Şehir Plancı çalışması içinde kadın çalışmasına ilişkin vurgular yapıldı, TMMOB bünyesinde Kasım ayı içinde gerçekleşecek Kadın Kurultayı ve kurultay hazırlıkları çerçevesinde geçtiğimiz günlerde gerçekleşen çalıştay hakkında bilgi verildi.

Yapılan tartışmalar sonucunda;

* Yaz süreci boyunca yerelerde kriz gündemiyle bağlantılı olarak fabrika-sektör odaklı çalışmanın yapılması, bu amaçla farklı araçların kullanılması, kriz özel sayısının yanı sıra kadın işçilerin haklarını içeren ‘kadın işçinin el kitabı’ broşürünün hazırlıklarının hızlandırılmasına,

* Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen seminerlerin

sürdürülmesi, “Feminizm ve kadın mücadelesi” ve “Uluslararası deneyimler ışığında kadınların örgütlenmesi” başlığı altında iki ayrı seminerin hazırlanmasına,

* Kadın işçi çalışmasının derinleşmesi ile bağlantılı olarak, örgütlenme ve örgütlenmenin sorunlarının tartışılması amacıyla Şubat ayında bir tartışma platformu oluşturulmasına,

* 25 Kasım’ın İstanbul çapında tek bir etkinlikte anılmasına karar verildi.

* “Kreş hakkı”, “8 Mart’ın resmi tatil ilan edilmesi” vb. talepler ışığında genel bir çalışmanın tartışılması ve örgütlenmesinin ihtiyacı belirlendi.

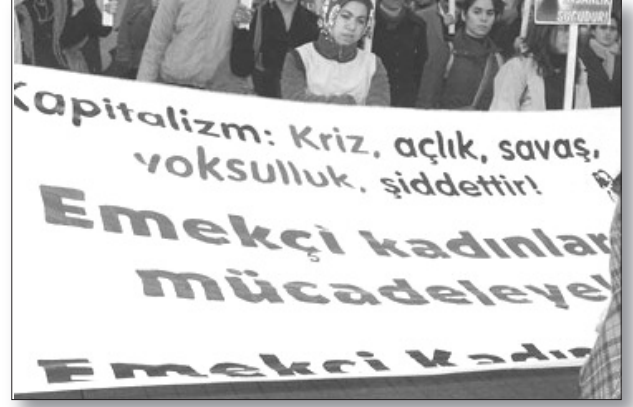
Gerek sorunlar gerekse öneriler bölümünde, yayınların çalışmada etkili bir şekilde kullanılması için kapsamlı tartışmalar yapıldı. *Emekçi Kadın Bülteni* tartışıldı, eksikliklerine vurgu yapıldı. Kadın sorunu ve kadın çalışmasının etkili bir şekilde işlenmesi için temel konu başlıkları belirlendi.

Süren direnişler ve özelde Entes direnişi ile dayanışmanın yükseltilmesi temelinde neler yapılacağı tartışıldı. Bu amaçla yerel komisyonların haftalık

ziyaretlerinin yanı sıra Entes direniş yerinde Emekçi Kadın Komisyonları’nın çağrısıyla etkinlik yapılması kararı alındı.

Yazın sonunda Emekçi Kadın Komisyonları’nın ikinci buluşmasının gerçekleşmesi kararıyla toplantı sona erdi.

Emekçi Kadın Komisyonları

Sincan İşçi Derneği Dayanışma Etkinliği gerçekleşti...

Sincan İşçi Derneği ile dayanışma ve tanıtım etkinliği 5 Temmuz günü Ekin Sanat Merkezi’nde gerçekleşti.

Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından etkinlik programı aktarıldı. Sermaye sınıfının krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her geçen gün daha azgınca saldırdığı belirtilerek, Sabra Tekstil’de yaşanan silahlı saldırı ve 4 devrimcinin tutuklanması hatırlatıldı. Sınıf devrimcilerinin saldırılara boyun eğmeyeceği belirtilerek Sincan İşçi Derneği Başkanı kürsüye davet edildi.

SI-DER Başkanı konuşmasında, Sincan OSB’deki çalışma koşullarına, yaşanan iş kazalarına değindi. Özellikle kriz döneminde bölgede artan işten çıkarmalara dikkat çekerek, ücretsiz izinlerle birlikte işsizlik sigortası fonunun patronların yağmasına açıldığını belirtti.

Sermayenin bölgedeki ciddi saldırılarına karşın örgütsüzlüğün hakim olduğunu ifade ederek, Sincan İşçi Derneği’nin bu tabloda tuttuğu misyona değindi. Etkinliğin ön hazırlık sürecinde sendikalara yapılan ziyaretlerde “derneğin sendikalara alternatif oluşturduğu” şeklinde çarpık bir anlayış gözlemlediklerini belirterek, derneğin sendika karşıtı bir örgütlenme olmadığını, işçi sınıfı mücadelesinin yolunu açmak amacıyla kurulduğunu belirtti.

Ardından **Entes direnişçisi Gülistan Kobatan** kürsüye davet edildi. Kobatan konuşmasına kriz döneminde işçilerin ve emekçilerin parolasının “işgal, grev, direniş” olması gerektiğini belirterek başladı. Kendi direniş sürecinden bahsederek, “Para için değil, işçi sınıfı için mücadele ediyorum” dedi. Ayrıca kriz döneminde kadın işçilerin daha fazla mağdur olduğunu belirtti. İstanbul’da kurulan Direniş Platformu’na dair de kısaca bir bilgilendirme yaparak, platformun önemine değindi. EMO’nun direnişte olan işçilere karşı kendi üyesi olan işverenin çıkarlarına göre tutum almasını teşhir etti.

Etkinlik **Meha işçileri** adına **Cemal**

Okuyucu’nun konuşmasıyla sürdü. Okuyucu, bedel ödemedi bir kazanım olmayacağını vurguladı. Meha’da direniş sürecini aktardı.

Ardından **TİB-DER temsilcisi** tersanelerdeki direniş süreçlerinden ve karşılarına çıkan baskı ve engellemelerden bahsetti. Militan eylemliliklerin önemine değinerek, bu eylemliliklerin yaygınlaştırılması gerektiğini vurguladı.

Son olarak **BDSP temsilcisine** söz verildi. BDSP temsilcisi, mevzi direnişlerin önemine ve böylesine direnişleri örgütleme sorumluluğuna dikkat çekti. Krize karşı net bir yanıt verilmesi zorunluluğundan bahsederek, bu konuda Sabra’da yaşanan saldırı ve karşısında alınan tutumu örnek verdi.

Konuşmaların ardından Mamak İşçi Kültür Evi şiir dinletisi gerçekleştirdi.

Sincan OSB’de çalışan bir işçi konuşarak, yaşadığı haksızlıklara değindi, devletin hukukunun sadece işverenlere yaradığını belirtti. Ardından **Mamak İşçi Kültür Evi** ve **Ekim Gençliği** adına konuşmalar yapıldı.

Etkinliğin son bölümünde Mamak İşçi Kültür Evi müzik topluluğu sahne aldı. Avusturya İşçi Marşı’nın hep beraber söylenmesiyle etkinlik sonlandı.

Kızıl Bayrak / Ankara

TMMOB'un gerçekleştireceği “Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı” üzerine Düzenleme Kurulu Başkanı Erhan Karaçay ile konuştuk...

“TMMOB yasası değiştirilmeye çalışılacak, bu çok ciddi bir tehdit...”

- Kapitalizmin krizinin derinleştiği, işsizlik ve hak gasplarının arttığı bir dönemde TMMOB ücretli çalışan ve işsiz mühendis, mimar, şehir plancılara dönük bir kurultay düzenliyor. Öncelikle kurultayın hedeflerini bize biraz anlatabilir misiniz?

- TMMOB Genel Kurulu sırasında kurultay yapılması kararı alınırken sistemin krize girebileceği öngörülüyordu. Dünyada ve ülkemizde krizin olumsuz etkilerinin ağırlaştığı dönemde kurultay hazırlık çalışmalarına başlandı.

Kurultayın amacı; ücretli ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancılarının çalışma yaşamında karşılaştığı sorunların tespiti, tanımı ve çözüm yollarını tartışmak. Krizin çalışanlara, mühendis, mimar ve şehir plancılarına yansımaları (kamu ve özel sektör), bölgesel etkilerinin incelenmesi. TMMOB örgütlülüğünün yaygınlaştırılması, etkinleştirilmesi, mühendis, mimar ve şehir plancılarının sendikalaşması konusunda duyarlılık yaratılması.

Kapsamı; ücretli ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancılarının çalışma yaşamını belirleyen ve etkileyen konuları tartışmak, kurultay sürecinde kararlar üretmek.

Hedefimiz; kurultay kapsamında Adana, Ankara, Bursa, Diyarbakır, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Samsun ve Zonguldak illerinde yerel kurultaylar, yerel kurultayların gerçekleştireceği çevre illerde hazırlık toplantıları gerçekleştirmek, ücretli ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancılarının geniş katılımını sağlamaktır.

- Kurultay tartışmaları ile birlikte bugüne kadar yapılan ve yapılması planlananları kısaca özetleyebilir misiniz?

- Şimdiye kadar 14 yürütme kurulu toplantısı yapıldı. 4 düzenleme kurulu toplantısı gerçekleştirildi.

6 Haziran'da Adana Yerel Kurultayı gerçekleştirildi. Önümüzde 5 Eylül tarihinde Zonguldak Yerel Kurultayı gerçekleştirilecek.

İstanbul'da İstanbul Yerel Kurultayı'na yönelik 30 Mayıs'ta üniversitede çalışan mühendis, mimar ve şehir plancıları ve 13 Haziran'da kamuda çalışan mühendis, mimar ve şehir plancıları ile ilgili iki hazırlık toplantısı yapıldı. 26 Eylül'de de özel sektörde çalışan ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancıları ile 3. hazırlık toplantısı yapılacaktır. 17 Ekim'de İstanbul Yerel Kurultayı'nı gerçekleştireceğiz.

Bu arada tarihleri netleşmiş olan 3 Ekim Kocaeli ve 4 Ekim Bursa yerel kurultayları programımızda yer alıyor.

Henüz tarihi netleşmemiş olmakla birlikte, Ankara Yerel Kurultayı Ekim sonunda, Samsun ve İzmir yerel kurultayları Eylül sonunda planlanıyor.

- Bugüne kadar yapılan toplantılarda nasıl tepkiler aldınız? Üyelerin kurultaya dönük ilgisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- İstanbul hazırlık toplantılarından üniversite çalışanları ile gerçekleştirilen toplantı açık öğretim sınavının olduğu güne denk geldi, katılım azdı ancak

verimli bir toplantı oldu. Sorunlar net bir şekilde tartışıldı, özellikle araştırma görevlilerinin 50D problemi önplana çıktı. Bunun sonucunda da üniversitelerde ayrı ayrı toplantılar yapılması önerildi. Kamu çalışanlarıyla yapılan hazırlık toplantısında 70 kişilik bir katılım vardı. Belediye çalışanları ağırlıklıydı. İGDAŞ, İSKİ, Bayındırlık ve İskan İl Müdürlüğü gibi kamu kurumlarından katılım oldu. İlgi iyiydi, tartışmalar nitelikli idi.

- 26 Eylül'de yapılacak bir toplantıdan bahsettiniz, özel sektörde çalışan ve işsizlerle ilgili, bunlara dönük bir çalışma var mı?

- Organize sanayi bölgelerinde, büyük firmalarda ve Trakya bölgesinde çalışmalar planlanıyor.

- Kurultay programında sendikalaşma tartışmalarının geniş bir yer tuttuğu görülüyor. TMMOB'un kurultay ile birlikte üyelerine, mühendis, mimar ve şehir plancılarına çağrısı ne olacak?

- Sendikalaşma ile ilgili TMMOB'un çalışmaları yeni değil. Örneğin 1987 yılında EMO İstanbul Şubesi'nde komisyon kurulmuştu, diğer birçok odanın şubelerinde de benzer komisyon çalışmalarının yapıldığını biliyorum. Kamu çalışanlarının sendikalaşma hakkını tartıştığı dönemde, TMMOB'un tüm birimlerinde, o zaman kamu çalışanlarının sendikal haklarının olmadığı bir dönemde, komisyonlar aracılığıyla sendikalaşma hakkı tartışılıyordu. '90'lı yıllara gelinceye kadar, kamu çalışanları sendikaları kuruluncaya kadar çalışma grupları, komisyonlar oluşturulmuştu. '90'lı yıllarda kamu çalışanlarının sendikalarının kuruluşunda özellikle kamuda çalışan TMMOB üyelerinin çok büyük, çok ciddi katkısı olmuştur. Benim örgütlü olduğum Yapı Yol Sendikası yaklaşık bine yakın insanın kurduğu bir sendika olmuştur ve bunun büyük bir kısmı da teknik elemandır.

Tabii aynı dönemde, 2-3 sene belli tartışmalar da yapıldı. Kamu çalışanları sendikasının kurulmasına karşı olan bir anlayışla, mevcut işçi sendikaları altında örgütlenmek gerektiğine inanıyorduk. Farklı görüşler de tartışılıyordu, mühendisler sendika kursun görüşünü savunanlar da vardı. Sonuçta kamu çalışanları sendikalarının örgütlenmesinde TMMOB'nin çok ciddi katkısı olmuştur. '71 darbesi öncesi 670'in üzerinde memur sendikası vardı, bunların büyük bir kısmı, teknisyenler sendikası, işte söz gelimi Demir Çelik Teknisyenleri Sendikası veya şu ya da bu kurum sendikası gibi, hem işyeri hem de meslek sendikaları olarak kurulmuş sendikalar vardı. 12 Mart darbesi onların kapanmasına sebep oldu. Yani böyle bir süreci de TMMOB yaşadı. 12 Mart'tan sonra TMMOB, '80 öncesi, '74 yılında, '77 yılında birçok kurultayın düzenlenmesinde öncülük etti. O dönem diğer derneklerle, sendikalarla ortaklaşa kurultaylar yapıldı. '80 sonrasında da, özellikle '89 bahar eylemleri başladıktan sonra da, TMMOB'da çok ciddi hareketlenmeler oldu. Hatta mevcut kamu çalışanları sendikalarını kuran yapılar toplantılarını odalarda yapıyorlardı. Bu anlamda katkılar da sunuldu. Ancak neticede, kamu çalışanları

için ayrı bir sendikalaşma süreci (kişisel olarak yanlış bir yol olduğuna inandığım), tercih edildi. O dönem bizim gibi düşünen (işçi, memur tüm çalışanların aynı sendikalarda örgütlenmesi) arkadaşların düşünceleri hakim olamadı maalesef.

Kamu çalışanları sendikalarında da 4688 sayılı yasa çıkınca, yasal formata oturtacağız derken, bizim taraf olduğumuz, imza attığımız 87, 98 sayılı sözleşmelerin verdiği özgürlük daraltıldı. Kamu çalışanlarının, toplu sözleşmesi olmayan “toplular görüşme” adı altında, Ağustos ayında 15 günlük bir ortaoyunuyla çıkarılan bir yasayla hakları ellerinden alındı.

Dolayısıyla TMMOB birimlerinde de sorun sürekli tartışılıyor. Geçmişte TMMOB kamuda daha fazla örgütlü idi. '80 Anayasası'yla, darbeden sonra yapılan düzenlemelerle kamuda çalışan, memurların odalara üye olmaları zorunluluktan çıkarıldı. Bu çok kötü bir şey. Dünyanın her tarafında mesleğini yapmak isteyen herkesin, o ünvanı kullanabilmek için öncelikle odaya üye olması gerekir. Ama bizde kamuda gerçekten ciddi projelere imza atılır ama çalışanlar üye olmuyorlar, siyasi iktidarlar oda örgütlülüğünün gücünü kırmak için bu olumsuzluğu besliyorlar.

Giderek odalardaki kamu çalışanlarının etkinliği de azalmaya başladı. Ama yine de 3 sene önce yapılan Mühendislik, İstihdam ve Ücretlendirme Sempozyumu'nda bu konular gündeme geldi, son TMMOB sempozyumunun devamının kurultay şeklinde yapılması kararlaştırıldı. Tabii burada, bu dönemki hedefler, hem kamuda hem özel sektörde çalışanlar ve işsiz mühendislerin resminin çıkarılması hedefleniyor..

Sanıyorum ülkemiz tarihinin en şanssız dönemi, işsizlik oranının tavan yaptığı bir dönem. Sadece bizim alanımızda (elektrik, elektronik, bilgisayar, kontrol, biyomedikal alanında), yılda 64 üniversitenin 116 bölümünden 4500 civarında mühendis mezun olması söz konusu. Tüm mühendis, mimar, şehir plancılarını katarsak, bu sayı yılda 35 bini buluyor. Bunların çok büyük bir kısmı maalesef işsiz. Tabii bir de çalışanların işlevsizleştirilmesi durumu var. Mühendis olarak çalışanların çoğu satış elemanı olarak çalışıyor. Yani vasıflı bir mühendisin çalışmaması gereken yerlerde çalışıyor. Böyle de bir sorun var. Kayıtdışı çalışmalar ve gülmünç ücretler söz konusu. Sempozyum çalışmaları sırasında (üç yıl önce Karadeniz Bölgesi'nde) genç arkadaşlarımız o dönem 500-600 TL maaş aldıklarını söylüyorlar ve maalesef bir kısmı da “imzacı” mühendis konumunda bırakıldıklarını ifade ediyorlardı.

TMMOB çok etkin olmasa bile olumsuzluklara meslektaşlarının lehinde muhatap olmaya çalışıyor ama TMMOB'un da etkisini ortadan kaldırmak için Devlet Denetleme Kurumu faaliyete geçiriliyor. Bu bir bakıma aba altından sopa göstermektir. Bu da yetmeyecek, önümüzdeki dönem TMMOB yasası değiştirilmeye çalışılacak, bu çok ciddi bir tehdit olarak karşımızda duruyor.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Suç işleyen polis ödüllendirilecek!

İstanbul'un yeni Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, İstanbul'da polisler için "Performansa dayalı bonus sistemi"ni hayata geçireceğini açıkladı. Buna göre, polisler yakaladıkları "suçlu"lar ve kestikleri cezalar kadar puan kazanacaklar. Bu sistemin daha önce uygulandığı yerlerde çeşitli sorunlara sebep olduğu ve polislerin suçlu yaratmak için adeta özel bir çaba içine girdiği, hatta İzmir'de Baran Tursun'un katledilme sebepleri arasında "bonus" uygulamasının olduğu biliniyor. Bu uygulama tam olarak suça teşviktir.

Kapitalist sistem kriz içinde debelendikçe, burjuvazinin krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yükleme çabası da sürmektedir. Burjuvazi ve akıl hocaları çok iyi bilmektedir ki, sömürü ve yoksulluk artarken, beraberinde işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesi de artacaktır. Burjuvazinin bu tehlikeye karşı çözümleri ise sınırsızdır; temel hak ve özgürlükleri yok etmek! Başbakan Erdoğan'ın "polis rejimin güvencesidir" sözlerinin bir diğer anlamı da budur.

"Performansa dayalı bonus sistemi"ne gelince... İzmir'de "Asayiş Hizmetleri Yeniden Yapılandırma Projesi" adı altında hayata geçirilen sistemde de, polisler "suç" ve "suçlu"ya karşı gösterdikleri başarılarla göre puan topluyor. "Performansa dayalı bonus sistemi" ile puan biriktiren polisler talep gören birimlere verilirken, puanları az olanlar ise pasif ve fazla beceri gerektirmeyen geri plandaki birimlere gönderiliyorlar.

Çapkın İzmir'de başlattığı bu sistemi şöyle tanımlamıştı: "İşini iyi yapanları, terör, istihbarat, güvenlik, asayiş, kaçakçılık ve organize suçlar gibi prestijli şubelere alıyoruz. Maaş taltifi (mükâfat), aileleriyle tatil gibi ödüller veriyoruz. Verimi düşük olanları ise etkin olmayan birimlere kaydırıyoruz".

Aslında Çapkın'ın başlattığı bu sistemin benzerleri bu topraklarda çok kan dökmüştür. Yargısız infazları hayata geçiren polislerin havaya ateş açarak yaptıkları kutlama görüntüleri hala hafızalardadır. Yargısız infaz operasyonlarını gerçekleştiren bu polislerin ödüllendirildiği de bilinmektedir.

İzmir'de başarılı bir uygulama olarak bahsedilen bu sistem, 23 Ekim 2007'de Emrah Gider'in, 24 Kasım 2007'de 20 yaşındaki Baran Tursun'un hayatına mal olmuştur. Baran Tursun örneğinde olduğu gibi bu cinayet nedeniyle polisler şimdilik terfi edemese de, 2 yıl 1 ay ceza alarak ödüllendirildiler.

Hak ihlallerinde polise yeni avantajlar sağlayacak bu sistem, kitle eylemlerinde çevik kuvvet polislerinin kasklarına takılacak numaraların gerçek "numara" olduğunu da göstermektedir. Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi, Türkiye İnsan Hakları Vakfı İzmir Temsilciliği ve İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nin konuyla ilgili açıklaması, uygulamanın sonuçları konusunda yeterince fikir vermektedir. Bu kurumların açıklamasına göre:

"Özellikle Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nda yapılan değişiklik sonrasında sıradan polis karakollarında, jandarma birimlerinde, açık alan ve sokaklarda, gösteri ve yürüyüşlere müdahale sırasında işkence ve kötü muamele uygulamalarının nicelik ve şiddetinde ciddi bir artış gözlemlenmiştir. İşkence ve kötü muamele gördüğü gerekçesiyle TİHV'in Tedavi ve Rehabilitasyon Merkezleri'ne başvuran kişi sayısı 2006 yılında 337 iken, bu sayı 2007 yılında 452'ye çıkmıştır. 2008 yılında 425 olan

başvuru sayısı 2009 yılın ilk beş ayında ise 163 kişi olmuştur. 2007 yılında başvuran 452 kişinin 320'si aynı yıl içinde işkence gördüğünü beyan ederken, bu sayı 2008 yılında 269, 2009 yılı ilk beş ayında ise 74 kişi olmuştur. İHD'nin yıllık hak ihlali raporlarına göre işkence ve kötü muamele vaka sayısı 2007 yılında 687 iken, bu rakamın 2008 yılında 1546'ya yükseldiği görülmektedir. 2008 yılında yaşanan mağduriyetlerin 448'i gözaltında, 333'ü ise cezaevinde gerçekleşmiştir.

Güvenlik güçleri, gösteri ve yürüyüşlere müdahale, gözaltına alma işlemleri ya da adli görevi yerine getirme sırasında kişilerin direniş gösterdiği iddiasında bulunmaktadır. Böylece gerçekleşen işkence ve diğer kötü muamele biçimlerini meşru bir zor kullanmaya bağlayarak suçu örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Bu gibi durumlarda genellikle işkence gören kişiler hakkında TCK m. 265'e göre görevi yaptırmamak için direnme suçundan davalar açılmaktadır. Adalet Bakanlığı Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü'nün 2005-2007 verilerine göre 2007 yılında işkence (TCK m. 94), ağırlaştırılmış işkence (TCK m. 95) ve zor kullanma yetkisine ilişkin sınırın aşılması (TCK m.256) suçlarından 1.105 kamu görevlisi hakkında karar verilirken, görevi yaptırmamak için direnme (TCK m.265) suçundan toplam 16.938 yurttaş hakkında karar verilmiştir. Kamu görevlileri aleyhine, belirtilen maddeler uyarınca açılan davaların sadece yaklaşık %36'sında mahkûmiyet kararı çıkarken; yurttaşlara karşı, güvenlik güçlerine görevlerini yaptırmamak için direndikleri iddiasıyla açılan davalarda ise 12.110 kişi hakkında mahkûmiyet kararı verilmiştir. Bu sayı, mukavemet iddiasıyla yargılananların yaklaşık %71'dir."

Hal böyleyken, övülerek uygulanacağı söylenen bu sistemin nasıl sonuçlar yaratacağı ortadadır. TMY ve Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'na ek olarak bu adım, "rejimin güvencesi olan polisin", "polis devletini" daha bir sağlamlaştırmasını sağlayacaktır. Kriz içinde debelenen ve emekçilere hiçbir gelecek sunamayan sermaye sınıfının çıkar ve ihtiyaçları bunu gerektirmektedir.

Bu sistem polisleri "ödül avcıları" yapacakken, başta devrimciler olmak üzere hakkını arayan herkesi, sıradan insanları başlarına ödül konulan "suçlular" haline getirecektir. Bu topraklarda polis kompolarının olağan bir durum olduğu örnekleriyle sabittir. En iyi senaryo ve en iyi oyunculuk yeteneği sergileyen polisler, performanslarından ötürü ödüllendirileceklerdir. Elbette ki arada bir kötü senaryolar da olacaktır. Tıpkı yine İzmir'de olduğu gibi...

Medyaya yansıdığı şekliyle; "performansa dayalı bonus sistemi" ile madde bağımlısı F. G. (28) ve M. Ç. (26) isimli iki kişi, polisin kendilerine her gün Kabahatler Kanunu'na muhalefetten 62 TL'lik para cezası kestiğini söylemektedir. Polislerin 5 puan değerindeki kanun maddesi gereğince puan biriktirebilmek için neredeyse bir günde 7 kez aynı cezayı yazdıklarını öne süren iki bağımlı, "Maliye Bakanlığı tarafından elimize her biri 62 TL olan 300'ün üzerinde ceza makbuzu verildi. Onlar 35 puan alabilmek için bir günde aynı cezayı bizlere 7 kere yazarken, şimdi biz bunu nasıl ödeyeceğiz?" diye sormaktadır.

Polis devletinin daha da tahkim edilmesi anlamına gelen bu pervasız uygulamalar, temel hak ve özgürlükler için verilecek mücadelenin önemini ortaya koymaktadır.

Edirne F tipinde tecrit işkencesi...

TAYAD, 7 Temmuz günü yaptığı yazılı açıklama ile, Kemal Avcı'ya Edirne F Tipi Hapishanesi'nde jandarma tarafından işkence yapıldığını açıkladı. Açıklamada şunlar ifade edildi:

"(...) Göz muayenesi için hastaneye götürülen Kemal Avcı kelepçeleri çözülmeden doktorun odasına alınınca kelepçelerinin çözülmesini istedi. Ama Tıp etiği gereği kelepçelerin çözülmesini ilk olarak doktorun istemesi gerekirken doktor da kelepçelerin çözülmesini istemediğini söyledi. Kemal Avcı doktora ettikleri Hipokrat yeminini hatırlatırken jandarmaların saldırısına uğradı.

Doktorun odasında başlayan saldırı, hastane koridorlarında, ring arabasında devam etti. Coplarla dövülen Kemal Avcı'nın sol ayağı alçılı durumdadır. Sırtında, bileklerinde ve boynunda darp izleri bulunmaktadır. Kemal Avcı'ya yapılan saldırı ilk değildir. Eğer biz müdahale etmezsek son da olmayacak. Bu saldırı sadece Edirne F tipi hapishanesinde de değildir. Tekirdağ F tipi hapishanesinden de sürekli saldırı haberleri gelmektedir. İktidarı tekrar uyarıyoruz; tutsaklara yapılan saldırılara derhal son verilmelidir."

Hrant Dink davasının 10. duruşması...

Sermayenin kirli devleti kendini aklamayı başaramayacak!

Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in 19 Ocak 2007 tarihinde katledilmesinin ardından başlayan ve 5'i tutuklu 20 sanık hakkında açılan davanın 10. duruşması 6 Temmuz günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmaya, tutuklu sanıklardan Ogün Samast, Erhan Tuncel, Yasin Hayal, Ahmet İskender ve Ersin Yolcu katıldı.

Hrant Dink davası, Türk devletinin kirli tarihinin, yıllardır körüklenen ırkçı-şovenist propagandanın somutlanmasıdır. Dink davası, sermaye devletinin kendini nasıl akladığının yeni bir örneğidir. Bu dava alenen ortada olan gerçeklere karşın sürecin nasıl sürümcemede bırakıldığının ve sermaye devletinin tüm kurumlarıyla bunu nasıl sağladığının bir göstergesidir. Bu dava ile devletin kirli ilişkileri, korunmak istenenler, kurban verilenler, gizli belgeler ve hasıraltı edilenler bir bir döküldü ortaya. İkinci yılındaki dava hala sonuçlanmadı ve uzun yıllar da sonuçlanmayacak. Fakat azmettiriciler de katil de bellidir: Sermaye devleti!

Duruşmadan notlar...

Duruşmadan sonra gazetelere yansıyan iki nokta vardı. Birincisi “şok gelişme” olarak sunulan tanık ifadesi, ikincisi ise sanıkların duruşmadaki rahat tavırları.

Hrant Dink'in katledilişi sırasında sanık Ogün Samast'ı gördüğünü belirtilen tanık B.H.'nin ifadesi oldukça ilgi uyandırdı ve “şok gelişme” olarak manşetlere yansıdı. B. H. Samast'ı teşhis ederek, cinayeti onun işlediğini ve cinayet esnasında yalnız olmadığını belirtti.

Duruşmanın bütününe bakıldığında, bunun öncekilerden temelde bir farkı olmadığı görülebilir. Tanık ifadesi medya tarafından yeni bir gelişme olarak sunulsa da, davanın seyri noktasında hiçbir öneminin olmayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Zira bundan önceki duruşmalarda da birçok belge ve önemli kanıt sunulmuştu. Devletin resmi kurumları arasında geçen yazışmalar, medyaya yansıyan telefon konuşmaları, bu cinayetin devletin bilgisi ve yönlendirmesi dahilinde işlendiğini açıkça ortaya koymuş, Türk sermaye devletinin pislikleri ortaya saçılmıştı.

Hrant Dink'in öldürüleceği ihbarının resmen alınmasına rağmen cinayeti önlemek üzere hiçbir önlemin alınmadığı, birçok noktada gerek polisin gerek jandarmanın “ihmalleri” olduğu artık biliniyor. Hrant dosyasının her satırı ile, devlet görevlilerinin cinayeti alabildiğine açık bir biçimde planladıkları, cinayeti işleyenleri yönlendirdikleri, delilleri sakladıkları, yanlış bilgi verdikleri ve açıktan Hrant'ı tehdit ettikleri anlaşıldı. Fakat bugüne kadar sorumluların yargılanması noktasında tek bir adım atılmadı.

Samast'ın ya da Hayal'in bu cinayeti tek başlarına planlamadığı gün gibi ortadayken ve bu kimlikler cinayetin ardındaki sermaye devletinin üstünü örtmek için kullanılırken, Samast'ın yanındaki kişinin kim olduğunun esasta bir önemi kalmıyor.

Sermaye devleti için feda edilmesinde bir sakınca görülmeyen Ogün Samast ve Yasin Hayal gibi bir-iki piyon ortaya sürülürken, cinayetin arkasındaki asıl isimler korunup kollanmıştır. Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek gibi kilit isimlerin dosyaları bir bir kapatılmış, Cerrah gibi kıdemli katiller için soruşturma dahi açılmamıştır.

Mesela savcılık Trabzon polisi hakkında kovuşturmayla gerek olmadığına karar verdi. Dink ailesinin buna yaptığı itiraz ise reddedildi. Trabzon Valiliği de aralarında İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek'in de bulunduğu 7 polis hakkında soruşturma izni vermedi.

“Şok gelişme” olarak sunulan bu tür ayrıntıların davanın özünü karartmada sermaye devletinin işine yaradığını da söylebiliriz. Cinayetin sorumluları belliysen, cinayetin arkasındakinin devlet olduğu gerçeği ortadayken, bu gibi yöntemlerle hedef şaşırtmak daha kolay olabiliyor. Gözler gerçek sorumlulardan piyonlara kayıyor...

Tetikçileri cesaretlendiren!...

İki yıldır süren duruşmalar boyunca sanıkların alaycı ve rahat tavırları dikkat çekti. 10. duruşmada da durum farklı değildi. Avukatlara duruşma süresi

boyunca yöneltilen ağır küfürler, mahkemece sorulan sorulara verilen alaycı yanıtlar, tanık ifadeleri karşısında kahkahalara boğulmalar... Bu katiller bu gücü ve özgüveni Türk sermaye devletinin kuruluşunun temellerinden alıyor. Daha ilkökul sıralarında zihinlere işlenmeye başlanan “tek dil, tek bayrak, tek vatan” düşüncesinden alıyor. 19 Ocak'ta 17 yaşındaki bir genci Halaskargazi Caddesi'ne getiren Türk sermaye devletinin ırkçı-şovenist politikaları ise, mahkemedeki rahat tavırların sebebi de, katillerin hep korunup kollanması, dahası ödüllendirilmesidir.

Bu coğrafyada yaşayan bir insana “yokluğum Türk varlığına armağan olsun” dedirtilebiliyorsa, 17 yaşındaki bir genç, canice işlediği cinayet anlatılırken gülebiliyorsa, Samast'ı sahiplenmek için binlerce “Türk vatandaşı” beyaz berelerle ortalıkta dolaşabiliyorsa, bu cesaretin nereden geldiği anlaşılabilir.

Dava ikinci yılını doldurdu. Bundan iki yıl önce üç kurşun Hrant'a, halkların kardeşliğine sıkılmıştı. Üç kurşun katliamlarla, faili meçhullerle anılan Türk devletinin gerçekliğini bir kez daha ortaya koydu. 10. duruşma, “bir bebekten katil yaratan” kapitalizmin karanlığının aynı zamanda bir tetikçiden “kahraman” yaratabildiğini ortaya koydu.

Beyoğlu'nda eylem zinciri...

4 Temmuz akşamı Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerinde biraraya gelen yüzlerce kişi, 6 Temmuz günü görülecek Hrant Dink davası öncesinde “Vicdan Zinciri” oluşturdu.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamayı İstanbul Bağımsız Milletvekili Ufuk Uras'ın okumasının ardından Beyoğlu Tünel'e kadar uzanan insan zinciri oluşturuldu.

“Hrant'ın arkadaşları”, Tünel'de toplanarak buradan toplu bir biçimde Galatasaray Lisesi önüne yürüyüş gerçekleştirdi. KESK Genel Başkanı Sami Evren, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç ve birçok

sanatçının yer aldığı yürüyüşte 6 Temmuz günü Beşiktaş'ta buluşma çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Temmuz bültenlerinde mücadele coşkusu var...

Temmuz ayının başından itibaren çıkmaya başlayan yerel işçi bültenleri sınıf devrimcilerinin yerellerde yürüttüğü yaygın ve etkin sınıf çalışmasının en önemli araçlarından biri durumundalar.

Krizin yıkıcı etkilerinin arttığı bir dönemde, krizin faturası altında ezilen işçi ve emekçilere seslenişini sürdüren bültenleri, Temmuz ayı sayıları yerelin özgün gündemleriyle çıkmış bulunuyor. Bültenler genel olarak Esenyurt'ta sınıf devrimcilerine yönelik tutuklama terörünü gündeme taşıyor.

Krizin etkilerinin fabrikalardan gelen yazılarla yansıtıldığı bültenlerde Entes Elektronik'teki direnişini kararlılıkla sürdüren Gülistan Kobatan'la dayanışma çağrısı yapılıyor.

İstanbul'da Ümraniye bölgesinde yayınlanan **OSB-İMES İşçi Bülteni**, Topkapı bölgesinde yayınlanan **Topkapı İşçi Bülteni**, İzmir'de **Tekstil İşçileri Bülteni**, Bursa'da ise **Bursa İşçi Bülteni** yeni sayılarıyla mücadele çağrısını yükseltiyorlar.

Kapak sayfasında, Sabra patronunun Esenyurt'taki silahlı saldırısını protesto eden devrimcilerin tutuklanmasına yer veren **OSB İMES İşçi Bülteni**, tutuklanan 4 devrimciden ikisinin OSİM-DER üyesi işçiler olduğunu belirterek tutuklu tüm devrimcilerin serbest bırakılmasını istiyor.

Bültende Sabra patronunun saldırısı ve ardından yapılan açıklamaların yanısıra Ümraniye bölgesinde çeşitli fabrikalarda yaşanan süreçlere de yer veriliyor. Direniş süreci geçirmiş eski bir Gürsaş işçisiyle, toplu sözleşme imzalayan UNO işçileriyle ve BMİS'te örgütlükken kriz bahanesiyle kapatılma kararı alınan GU fabrikasından işçilerle yapılan röportajlar da fabrikalarda yaşanan süreçlerinin arka planını bölgedeki işçilere aktarıyor. Bültende ayrıca çeşitli sektörlerden işçilerin kaleme aldığı yazılara da yer veriliyor.

Devrimin ve sosyalizmin şairi Nazım Hikmet'in anıldığı bülten sayfalarında krizin faturasını ödememe çağrısı yapılıyor.

Topkapı'dan sınıf devrimcileri ise **Topkapı İşçi Bülteni**'nin Temmuz sayısında "Sömürücü zorbalar hesap verecek!" diyerek Sabra patronunun silahlı saldırısının ardından devreye sokulan polis-mahkeme terörünü kapağa taşıyor.

Ağırlıklı olarak Topkapı bölgesinde farklı sektörlerde çalışan işçilerin yazılarına yer verilen bültende süren grev ve direnişlere de yer ayrılarak bölge işçi ve emekçilerine yürünmesi gereken yol gösteriliyor. Bültenin arka kapağı ise OSB-İMES İşçi Bülteni'nde olduğu gibi Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümüne ayrılmış bulunuyor.

Bir süre önce Bursa yerelinde çıkmaya başlayan **Bursa İşçi Bülteni** ise Temmuz ayı sayısının kapağına Bursa'da süren Asemtat, Asil Çelik ve Grammer direnişlerini taşımış bulunuyor. Krize karşı mücadelenin ortaklaştırılması çağrısının yapıldığı bülten sayfalarında Ümraniye Dudullu'da direnişini sürdüren Entes işçisi Gülistan Kobatan'ın kaleme aldığı mektuba yer veriliyor.

2 Temmuz Sivas katliamının da unutulmadığı bülten sayfalarında Renault'taki ağır sömürü ve çalışma koşullarını ele alan bir yazıyla birlikte Asil

Çelik grevindeki gelişmeleri ele alan bir yazıya da yer veriliyor.

Bursa İşçi Bülteni'nin arka kapağı ise Sabra Tekstil patronunun sınıf devrimcilerine yönelik saldırısına ayrılmış.

İzmir yerelinde çıkan **Tekstil İşçileri Bülteni** ise Temmuz sayısının kapağına kıdem tazminatı hakkını savunmak için mücadele çağrısını taşımış. Patronların kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesine ilişkin planlarını anlatan kapak yazısıyla birlikte süren ve kazanımla sonuçlanan direnişler de bülten sayfalarında göze çarpıyor.

Direnişlerini kazanımla sonuçlandıran MEHA işçilerinin direnişlerinin anlatıldığı bülten sayfalarında Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'la da dayanışma çağrısı yapılıyor.

Bültende son olarak, patronların istekleri doğrultusunda çıkarılan özel istihdam bürosu uygulamasının içyüzünün anlatıldığı bir yazıya da yer verilmiş.

Sınıf devrimcileri yerel işçi bültenlerinin Temmuz ayı sayılarını farklı bölgelerde çıkarmaya devam edecekler.

"Kriz varsa çare var" sahtekarlığına geçit yok!

Pazara değil, mücadele için sokağa, örgütlenmek için Kurultay'a!

Patronları değil ama biz işçilerin yaşamını sarsan ekonomik krizde saldırganlığın her türlüsünü gördük. Ücretlerimiz düşürüldü ya da ödenmedi, işten çıkarıldık, sosyal haklarımız gasp edildi vb. En son olaraksa bir dizi patron örgütü ile birlikte sendika yöneticileri el ele vererek yeni bir yalan kampanyasının perdesini açtılar.

Bu sahtekarlar "Kriz varsa çaresi de var!", diyerek bizimle dalga geçiyorlar. Çare olaraksa "Eve kapanma, pazara çık!" diyerek eğer kaldıysa avucumuzdakine göz dikiyorlar. Sanki aylardır kriz bahanesi ile işten atılan yüz binlerce kişi işçiler değilmiş gibi... Sanki esnek üretimle, ücret gasplarıyla, örgütsüzleştirme saldırıları ile geleceği çalınan biz metal işçileri değilmişiz gibi...

Her zaman söylediğimiz gibi onların bu kadar pervasızca hareket etmelerinin tek bir nedeni var: Örgütsüzlüğümüz.

Örgütsüz ve dağınık olduğumuz için böylesine arsızlaşabiliyorlar. Örgütsüz ve dağınık olduğumuz için kriz bahanesi ile kapattıkları fabrikaları birliğimizi yok ettikten 1-2 ay sonra yeniden açabiliyorlar. Örgütsüz ve dağınık olduğumuz için bizlerle dalga geçiyorlar.

Oysa biz dünyayı var edenleriz. Nasırlı ellerimizi birleştirdiğimizde tüm dünyayı temelinden sarsacak güce sahibiz. Yeter ki sınıf çıkarlarımızı bilelim, ortak çıkarlarımız için sınıf kardeşlerimizle omuz omuza verelim.

Yeter ki örgütlenmemizin önündeki engelleri
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

aşarak Sinter'de, Gürsaş'ta, Tezcan'da, Grammer'de direniş ateşlerini yeniden ve daha güçlü bir şekilde yakalım.

Sınıf bilinçli metal işçileri bu iradeyi çoktan kuşandılar. Metal işçilerinin direniş ateşini yeniden ve daha güçlü bir şekilde harlamak için, örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak için metal işçilerinin birliğini yaratmak için yola çıktılar. Ekim ayında gerçekleştirecekleri Metal İşçileri Kurultayı ile bu iradeyi ete kemiğe büründürecekler.

Tüm metal işçilerini bu iradeye ortak olmaya, mücadelenin ön saflarında yer almaya çağırıyoruz.

(Metal İşçileri Bülteni'nin Temmuz sayısından alınmıştır)

Kriz derinleşiyor, açlık kitleselleşiyor!

Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar!

Kapitalizmin krizi derinleşirken dünya işçi ve emekçileri büyük bir yıkıma sürükleniyor. Krizi yaratanlar, faturayı emekçilere ve ezilenlere ödetiyor. Bir avuç mutlu azınlık sefahat içinde bir yaşam sürerken, dünya nüfusunun büyük çoğunluğu ise açlıkla ve yoksullukla boğuşuyor.

Yaşanan insanlık dramı rakamlara şöyle yansıyor: Bugün dünya genelinde aç insan sayısı bir milyar 20 milyona ulaşmış durumda. Son bir yıl içinde aç insan sayısında 100 milyonluk bir artış yaşanırken, sadece Güney Asya'da açlık yaşayan insan sayısının 400 milyonu geçtiği bildiriliyor. (*) Güney Asya'da yaşayan (Afganistan, Bangladeş, Butan, Hindistan, Maldivler, Nepal, Pakistan, Sri Lanka) 1.8 milyar kişinin neredeyse üçte biri, günlük asgari yeterli besin maddesine ulaşamıyor. Nüfusun %75'i günlük iki dolardan az kazanıyor. Bölgede yaşayan her iki çocuktan biri yetersiz besleniyor. Emperyalist-kapitalist düzenin insanlığa yıkım, açlık ve kitlesel ölümlerden başka bir şey sunamayacağı bir kez daha tüm netliğiyle gözler önüne serilmiş durumda.

Dünyada açlık ve yoksulluk emperyalist-kapitalist sistemin işleyiş yasalarının doğrudan sonuçları olarak yaşanıyor. Bu sistemin sahipleri, milyonları açlığı ve yoksulluğa mahkum ederek kasalarını dolduruyorlar. IMF ve Dünya Bankası eliyle, uluslararası tarım tekellerinin çıkarları doğrultusunda bağımlı ülkelerin tarımı çökertiliyor. Böylece uluslararası tekeller, küresel ölçekte gıda fiyatları ile oynama imkânı buluyorlar. Kitleleri açlığa sürüklemek pahasına tahıl üzerinden spekülasyon yapıyor, kârlarını katlıyorlar. Krizin etkileri arttıkça yoksulluk da artıyor, işsizlik çığ gibi büyüyor ve emekçilerin gıda ürünlere ulaşması daha da zorlaşıyor.

Bunların yanı sıra, yine kapitalistlerin aşır kâr hırsı nedeniyle ağır çevre tahribatına bağlı sorunlar yaşanıyor. İklim değişimleri sonucu kuraklık ya da aşırı yağışlar nedeniyle tarım alanları kullanılamaz hale geliyor, insanlar yaşam alanlarından göçlere zorlanıyor. Emperyalist savaş ve işgaller sonucu bu

sorunlar daha da katmerleşiyor...

Bugün tüm bunların kaçınılmaz sonucu olarak dünyada her 6 kişiden biri aç!

Açlıkla birlikte burjuvazinin korkuları da artıyor!

FAO Genel Direktörü Jacques Diouf bu konuda şunları söylüyor: “*Sessiz sedasız yaşanmakta olan, dünya nüfusunun altıda birini etkileyen bu gıda krizi, dünya barışı ve güvenliği için ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Dünyada açlık sorununa son vermek için acilen bir mutabakata ulaşmak ve gerekli önlemleri almak zorundayız.*”

Egemenlerin barış anlayışı, kurulu düzenlerinin sorunsuzca sürmesidir. Bundan dolayı, geçtiğimiz yıl Mısır ve Haiti’de yaşanan açlık isyanlarını hatırlıyor ve korkuyorlar.

BM’ye ait Dünya Gıda Programı’ndan Josette Sheeran ise, geçen yıl gıda fiyatlarındaki yükselişlerin dünya genelinde en az 30 ülkede ciddi karışıklıklara yol açtığını hatırlatıyor, “*aç bir dünya tehlikeli bir dünyadır*” diyerek efendilerini uyarıyor. “*Yiyecek bulamayan insanların sadece üç seçeneği bulunuyor: Ayaklanmak, göç etmek ya da ölmek. Elbette üç seçenek de bizim için kabul edilemez.*”

Ancak egemenlerin sorunu, açlık ve yoksulluğu ortadan kaldırılması değil, açlık ve yoksulluğun yaratacağı tepkilerin bastırılmasıdır. Hatırlanacağı üzere, açlık isyanları Mısır’da, Haiti’de ve Tunus’ta kanlı bir şekilde bastırılmış, insanlar sadece aç olduklarını haykırmak ve gıda fiyatlarındaki aşırı artışa dikkat çekmek için sokağa çıkmış, üzerilerine ateş açılmış, pek çok insan katledilmişti.

Yaşanan, emperyalist-kapitalist sistemin en yalın gerçeğidir. Dünya zenginliklerine bir avuç asalak el koyarken milyarlarca insan açlık ve yoksulluk içinde yaşamaya zorlanıyor. Kriz ise bu sorunu daha da katmerleştiriyor.

Burjuvazinin korkuları ise büyüyor. Onların dilinde “açlık” ve “kıyamet” kavramları artık birer tehdit olarak

olduğu için, açlığın ve yoksulluğun ulaştığı boyut karşısında bir sınıf içgüdüleriyle müthiş korkuyorlar ve olası ayaklanmaların önüne geçebilmek için de silahlanmaya devasa bütçeler ayırıyorlar. Emperyalist-kapitalist devletlerin dünya genelinde askeri harcamalarının geçen yıla göre %4 artarak, 1 trilyon 464 milyar dolara ulaşmış olması da bu korkunun bir ifadesidir.

Egemenler bir yandan da açlığın ve yoksulluğun esas kaynağı hakkında gerçekleri çarpıtmak için bir takım göstermelik “yardımlardan” da geri durmuyorlar. Bu “yardımları”, lüks yemek listesiyle burjuva medyanın bile eleştirilerine konu olan G-8 zirvesinde konuşuyorlar. Egemenlerin yardım anlayışının kırıntıların ötesine geçemediği ortadadır. Sermaye dünyanın her yerinde benzer yolu izlediği için, ülkemizde de AKP eliyle açlık sınırı altında yaşamaya mahkûm edilen halka sadaka yardımlar dağıtmaktadır. Böylece bizzat sorumlu oldukları açlığın ve yoksulluğun kaynağı konusunda kitleleri kandırmaya çalışmaktadırlar.

**Biri yer biri bakar,
kıyamet ondan kopar!**

Ancak, ne artan baskı ve zorbalıkları ne de aldatıcı manevraları düzenlerini kurtarmaya yetebilecektir. Milyonların açlığı ve yoksulluğu pahasına bir avuç sömürücü asalağın devasa zenginlik ve bolluk içinde yaşaması fazla uzun sürmeyecektir. Tüm zenginlikleri üretenler eninde sonunda bu zenginliklere el koyan asalaklardan hesap soracaktır. İşte o zaman korkuları gerçek olacak, onlar için kıyamet kopacaktır. İnsanlığa kan, gözyaşı, açlık ve geleceksizlikten başka bir şey vermeyen bu sistem yıkılacak, yerine tüm zenginliklerin kardeşçe paylaşıldığı bir düzen olan sosyalizm kurulacaktır.

* *BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) tarafından 2009 yılına ilişkin açıklanan rapor ve UNICEF verileri*

AGİT sosyalizme saldırmak için tarihi çarpıtıyor!

Hiçbir çarpıtma, kapitalizmin iğrenç suratından faşizm lekesini silemez!..

Kapitalist rejimlerin şefleri, yönetmek için her zaman yalana başvurmak zorundadırlar. Zira onların varlık koşulu sömürücü-asalak burjuvazinin çıkarlarını korumaya endeksli olduğu halde, kendilerini tüm toplum kesimlerinin temsilcisi şeklinde lanse ederler. Onlar yalancı olmak zorundadırlar; eğer bunu başaramazlarsa, yönetimde kalmazlar. İnsanlığın önünde aşılması gereken vahim bir engele dönüşen kapitalizmin bu niteliği, bu düzene hizmet eden siyasetçileri dünyanın en riyakar kastına dönüştürür.

Bu riyakarlık siyasetçi kastla sınırlı değil elbet. Egemen ideolojinin yeniden üretiminde görev alan farklı mesleklerden uzmanların durumu da, siyasetçilerden farklı değil. Zira tarih, hukuk, din, ekonomi, medya, felsefe, sanat, edebiyat vb. alanlarda kapitalizme hizmet edenlerin de yalan ve çarpıtmaya başvurmak dışında bir yolları yoktur. Aksi halde dolgun maaşları ve bahşedilen ayrıcalıklı konumlarını yitirirlerdi. Başka bir ifadeyle burjuvazi, ancak kendisine hakkıyla hizmet edenlere ayrıcalıklar tanıyıp dolgun maaşlarla ödüllendirir.

Buna karşın kimi olayları -hele de yakın geçmişte yaşanmışsa-, işinin ehli tarihçiler çarpıtmayı göze alamazlar; zira böylesi bir tutum, inandırıcılıklarını yerle bir eder. Bu durumda ya şarlatanlığı meslek edinmiş “tarihçiler”, bunlar da olmasa kısa sürede yıpranıp tarihin siyaset çöplüğünü boyalayacak olan siyasetçiler göreve çağrılır.

İşte “**İkinci Dünya Savaşı’nın başında Sovyetler Birliği ile Nazi Almanyası’nın rollerini bir tutan**” karar tasarısını kabul eden AGİT’in (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı) üstlendiği rol, şarlatan “tarihçiler”in bile reddedeceği türdendir.

AGİT Parlamenterler Asamblesi’nde kabul edilen tasarı, 23 Ağustos 1939’da imzalanan Almanyayla Sovyetler Birliği arasında Doğu Avrupa’yı etki alanlarına bölen saldırmazlık paktına istinaden, 23 Ağustos gününü Stalinizm ve Nazizm kurbanlarını anma günü olması çağrısı içeriyor. Karar tasarısı, Rusya’nın şiddetli itirazlarına rağmen kabul edildi.

Avrupa tekellerinin hizmetindeki siyasetçi takımı, söz konusu tasarımı kabul ederek bir taşla iki kuş vurmaya heveslenmiş görünüyor. Zira bu kararlar AGİT, hem Nazizm’in kendi bağrından çıktığını inkar edebileceğini hem Stalinizm adı altında sosyalizmi faşizmle aynı kefeye koyabileceğini sanıyor. Bu efsaneye göre Nazizm ve Stalinizm totaliter rejimlerdi; Avrupa burjuvazisi demokrasi adına, totalitarizmin her iki türüne karşı mücadele etmiştir.

20. yüzyılda yaşanan olaylar hakkında azbuçuk fikri olan akıllı başındaki her insan, bu efsanenin iğrenç bir uydurma olduğunu anlamakta hiçbir güçlük çekmeyecektir.

Sosyalizm ile faşizm, çıkarları uzlaşmaz, birbirine düşman iki sınıfın, doğal olarak birbirlerine zıt olan siyasal tercihlerini anlatır. Sosyalizm, işçi sınıfının sömürü ve kölelikten arınmış bir dünya özleminin simgesidir. Faşizm ise, işçi sınıfının bu evrensel özlemini gerçekleştirmesini engellemek için tekelci kapitalizmin bağrından çıkan bir vahşet biçimidir. Yani siyasal yönetimin bir biçimi olarak faşizm

başvuran Avrupa burjuvazisinin amacı, işçi sınıfının sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmasını önlemektir. Bu amaçlarına ulaşmak için Avrupa burjuvazisinin hiçbir vahşetten kaçınmadığını belirtelim.

Faşizm, 1929 kriziyle çöküşün eşiğine gelen kapitalizmi kurtarmak için tekelci burjuvazinin bulabildiği tek çıkış yolu oldu. Kapitalist emperyalizmin efendileri, 20 yüzyıl boyunca da gerekli gördükleri her yerde faşizme başvurudular. Şu günlerde Honduras’ta gerçekleştirilen faşist darbenin de gösterdiği üzere, bu konuda öze dair herhangi bir değişiklikten söz etmek mümkün değil.

Belirtmek gerekiyor ki, faşizm, Nazizm’den ibaret değildir. Tersine, İngiltere dışındaki belli başlı Avrupa devletlerinin burjuvazisi, 1930’lu yıllarda blok bir tutumla faşizme yönelmiştir. Bu dönemde Almanyayla Avusturya, İtalya, Portekiz ve Doğu Avrupa ülkelerinin ezici bir çoğunluğunda faşizm egemendi. Faşist güçlerin desteği sayesinde iç savaşta komünistleri yenilgiye uğratan Franko yönetimindeki faşistler, İspanya’da 40 yıl süren faşist bir rejim kurdular. Fransa’da ise komünistlerle sosyal demokratların kurduğu halk cephesi faşizmin önünü kesebildi. Ancak Alman işgaline karşı kayda değer bir direniş göstermeyen Fransız burjuvazisi ve onun devleti, birkaç günde Nazizm’in vesayeti altına girerek faşizmle suç ortaklığına başlamıştır.

Nazizm ile özdeşleştirilen ikinci paylaşım savaşının patlak vermesinin ise, faşizmden öte nedenleri vardır. Paylaşım savaşı Lenin’in kanıtladığı gibi, “kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm”in zorunlu kıldığı, emperyalist güç odakları arasında cereyan eden bir egemenlik ve yağma savaşıdır. Demek oluyor ki, faşizmin de, 52 milyon insanın katledilmesine, 100 milyon insanın sakatlanmasına, dünyanın önemli bir kısmının yıkımına yolaçan emperyalist paylaşım savaşının da sorumlusu bizzat kapitalizmdir.

Bu böyleyse eğer, faşizme ve emperyalist paylaşım savaşına karşı mücadele etmek kapitalistlerin işi

olmaz. Olmadı da. Avrupa’da faşizme karşı direnen komünistler önderliğindeki işçi sınıfı, emekçiler ve ilerici aydınlar olmuştur. Fransız burjuvazinin işbirliği yaptığı Nazi işgalcilerine karşı direnişe önderlik eden Fransız Komünist Partisi saflarında savaşan 80 bin komünist ölümsüzleşmiştir. Hem batı hem doğu Avrupa’da faşizme ve Nazizm’e karşı kayda değer direniş gösteren tek güç komünistlerdi. Burjuvazinin en liberal geçinen kesimleri bile eğer faşistlerle suç ortaklığı yapmamışlarsa, kovuklarına çekilip, insanlık tarihinin tanık olduğu en vahşi yıkım ve kıyımları seyretmekle yetinmişlerdir.

Nazizm’i ezerek emperyalist paylaşım savaşının sona ermesini sağlayan ise Sovyet halkları ve Kızıl Ordusu’nun destansı direnişi olmuştur. Bütün halklarıyla seferber olan Sovyet Birliği Moskova kapılarına dayanan Nazi savaş makinesini Berlin’e kadar kovalayarak faşizmi ezmiştir. 20 milyondan fazla kayıp veren Sovyet halkları, güçlü, donanımlı, eğitilmiş olduğu kadar vahşi de olan Nazi ordularını ezerek, çapulculuk için değil, idealleri uğruna savaşanların görkemli, yenilmez gücünü tarih sayfalarına altın harflerle kazınmıştır.

Yakın geçmişte Nazizm’e ve faşizme karşı kazanılan bu görkemli zaferin üstünü örtmeye hiçbir tarih çarpıtcısının gücü yetmez. AGİT’te toplanan Nazizm ve faşizm artıklarının altına imza attıkları sefil kararlarının da hiçbir hükmü olmayacaktır. Zira onlar, faşizm kurbanlarını içtenlikle ananların değil, şimdi de polis devletinin zeminini döşeyen rejimlerin hizmetindedirler. Vurgulamak gerekiyor ki, geçen yüzyılda faşizmin suç ortaklığını yapan Avrupa burjuvazisinin, bir kez daha faşizme başvurması için sınıf çatışmalarının biraz daha sertleşmesi yeterli olacak; bundan kuşku duymamak gerek.

İnsanlık, kapitalizm belasını alt etmeden ne faşizmden ne de paylaşım savaşlarından kurtulabilir. Kapitalizmi, faşizm lekeli iğrenç suretiyle birlikte tarihin çöplüğüne gömüp sosyalizmi kurmak, özel mülkiyete dayalı bu düzenin ürettiği faşizm ve diğer barbarlıklardan kurtulmanın da yegane yoludur.

Honduras'ta emekçiler faşist cuntaya karşı direniyor!

ABD'nin darbeciler, provokatörler, işkenceciler, katiller yetiştirdiği “Birleşik Devletler Amerikalılar Ordu Okulu”nda (SOA/WHINSEC) eğitim gören generallerin Honduras'ta gerçekleştirdiği askeri darbe, ilk andan itibaren gayr-ı meşru duruma düştü. Ancak cunta şefleri, farklı çevrelerden gelen yaygın tepkilere rağmen yönetimi gaspetme tutumunda ısrar ediyorlar.

Honduraslı işçi ve emekçilerin cunta karşıtı kitlesel/militan eylemlerini askeri zorla bastırma yoluna başvurarak kan döken faşist çeteler, Latin Amerikalı liderlerin darbe karşıtı tutumlarını ise, “içişlerimize karışmayın” demagogik söylemiyle savuşturmaya çalışıyor. Bu küstah tutumu emperyalist efendilerine borçlu oldukları anlaşılan cunta şefleri, yine de rahat değil; zira darbe karşıtı tepkiler devam ederken, faşist zihniyetlerini örtbilecek araçlardan yoksun durumdalar.

Faşist cuntaya karşı direniş devam ediyor!

Honduraslı işçi ve emekçiler darbeye ilk saatlerden itibaren tepki gösterdi. Başkent Tegucigalpa başta olmak üzere birçok kentte cuntaya karşı militan kitle eylemleri gerçekleştiren emekçiler, faşist çetelere boyun eğmeyeceklerini ortaya koydular. Cuntayı hedef alan şiarlar yükselten emekçiler, kendileri için meşru devlet başkanının Manuel Zelaya olduğunu cunta şeflerinin suratlarına haykırdılar.

Cuntanın akşam saatlerinde başlayan gece sokağa çıkma yasağı ilan etmesi ve estirdiği devlet terörüne rağmen eylemlere devam eden Honduraslı emekçiler, sokakları işgal eden askerlerle militanca çatışıyorlar. Zelaya'ya destek amacıyla gerçekleştirilen gösterilerdeki militanlık, Honduraslı emekçilerin faşist cunta rejimine teslim olmamaya kararlı olduklarına işaret ediyor.

Zelaya'nın ülkesine dönmek için Washington'dan kalkan uçakla yola çıktığının açıklanmasıyla Tegucigalpa Havaalanı'na akın eden binlerce Honduraslı, uçağın inişini engelleyen askerlerle gün boyu çatıştı. Kitleye kurşun yağdıran askerlerin azgın saldırganlığına, bir kişiyi katledip onlarcasını yaralamasına rağmen direnmeye devam eden emekçiler, faşist cuntayı yıkmaya kararlılığını gösterdiler. Havaalanındaki direniş, Zelaya'nın ülkeye dönmesini sağlamaya yetmese de, darbecilerin işlerinin hiç de kolay olmadığını gösterdi.

Zelaya'nın ülkeye dönüş kararlılığı cunta şeflerini telaşlandırıyor

Darbenin ardından Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na katılan Zelaya, darbeciler tarafından maruz kaldığı saldırgan muameleyi teşhir ederek destek istedi. Barack Obama yönetiminin bile faşist cuntayı açıktan savunmayı göze alamadığı koşullarda, BM Zelaya'yı destekleyen bir karar tasarısı kabul etti. Ancak bu tasarı, cuntaya herhangi bir yaptırım içermiyor. Nitekim cunta şeflerinin de tasarıdan etkilendiği söylenemez. BM kararından sonra yaptıkları küstah açıklamalar bunu gösteriyor.

Cunta şeflerinin, tutuklanacağı yönündeki tehditlerine rağmen Venezüella'ya ait bir uçakla ülkesine doğru yola çıkan Zelaya, uçaktaki muhabirler aracılığıyla darbeci orduya seslenerek, kendisine

ülkeye izin vermelerini istedi. Cunta şeflerinden “Allah, Honduras halkı ve adalet için” yeniden kendine sadık olmalarını isteyen Zelaya'nın bu naif çağrısı bir işe yaramadı. Tegucigalpa Havaalanı'nı bloke eden darbeciler, Zelaya'yı taşıyan uçağın inişini engellediler.

Tutuklama tehdidinin işe yaramadığını gören faşist çeteler, Zelaya'nın ülkeye girişini engellemeyi tercih ettiler. Zira Zelaya'nın ülkeye girişinin kitle hareketlerinin yaygınlaşmasını tetikleyeceği, Latin Amerika halklarıyla darbeye karşı tutum alan liderlerin ise daha aktif bir mücadeleye girişmesine yol açacağını, cunta şefleri de biliyor. Zelaya'nın dönüşünün yarattığı tedirginlik, darbecilerin kendilerini güvende hissetmediklerini ortaya koyuyor.

Bu arada Nikaragua'ya iniş yapan Zelaya, beraberindeki TelaSur televizyonu muhabirine verdiği demeçte şunları söyledi: “Bu durum karşısında, daha önce planladığımız gibi komşu ülkelerin devlet başkanlarıyla bu bölgede bir araya geleceğiz”. Ülkeye dönmekten vazgeçmeyeceğini açıklayan Zelaya, dönüş için farklı yollar arayacağını bildirdi.

Emperyalistlerin ikiyüzlülüğü...

ABD dahil hiçbir emperyalist güç odağı Honduras cuntasına açık destek veremedi. Ancak bu durum faşist çetelerin sırtlarını ABD'ye dayadıkları gerçeğini değiştirmiyor. Zaten Barack Obama yönetiminin cunta karşısındaki tutumu, Washington'ın darbecilere destek verdiğini kanıtlar niteliktedir. Obama, görünürde darbeye karşı çıksa da, Zelaya'nın herhangi bir şarta bağlı olmadan görevine derhal dönmeye yönünde bir açıklama yapmadığı gibi, Honduras'taki cuntaya dönük herhangi bir yaptırım uygulamak üzere kılını bile kıpırdatmadı. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ise, faşist çetelerin Zelaya'ya karşı giriştikleri saldırının darbe olduğunu bile kabul etmiş değil.

ABD'nin imajıyla ilgili farklı bir hava estirmeye çalışan Obama yönetiminin bu ikiyüzlü tutumu, darbecilerin Washington'un güdümünde olduğunu gösteriyor. Honduras ordusunun şeflerinin darbeciler yetiştiren “Amerikalılar Okulu”nda rahle-i tedrisattan geçtiği, dahası bu ordunun tüm kademelerde ABD'li askeri danışmanlar tarafından kontrol edildiği gözönüne alındığında, bu olgu daha iyi anlaşılır. Buna rağmen eğer darbeye açıktan destek verilmemişse, bu, cuntaya karşı açığa çıkan öfkenin yaygınlığı ve “darbe sponsoru Obama” görüntüsünün ABD'nin imajına zarar vereceğinin bilinmesinden kaynaklıdır.

Honduras, 40 yıldır ABD emperyalizminin Latin Amerika'da kurduğu kukla rejimlerinin üssüdür.

Özellikle Sandinist Nikaragua devrimini yıkmak için kontraların ABD güdümünde yürüttüğü kirli savaşın üssü olan Honduras, Pentagon hizmetindeki tetikçi faşist çetelerin de üslendiği bir ülkedir. “Sol dalga”nın yayıldığı kıtada, ABD'nin bu uğursuz üssü korumak için darbe tezgahlanmasına destek verdiğini tahmin etmek güç değil. Zira Zelaya'nın Chavez'in önderlik ettiği Amerikalılar İçin Bolivarcı Alternatif Grubu'na (ALBA) katılması, dahası devrimden sonra Küba'yı ziyaret eden ilk Honduras lideri olması, Pentagon'daki savaş baronlarını fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Honduras'taki kitle hareketinin gelişim seyri ile bu hareketin kıta halklarında yaratacağı yankı, Obama yönetiminin daha net bir tutum almasını zorlayabilir. Faşist darbe karşıtı hareket zayıflarsa, Obama yönetimi cuntaya açıktan destek vermekte güçlük çekmeyecektir. Ancak Honduraslı emekçilerin direnişi giderek yaygınlaşır, Latin Amerika halkları da eylemli dayanışmaya devam ederse ABD, cunta şefleriyle uzlaştırmak Zelaya'nın yeniden başkanlığa dönmesini sağlamanın yollarını aramak zorunda kalacaktır. Bu koşullarda Obama yönetiminin işine yarayacak en iyi çözüm, Zelaya'yı cunta şefleriyle uzlaştırmak olacak. öte yandan Honduraslı emekçilerin taleplerini göz ardı ederek “yasal devlet başkanı Zelaya'dır” söylemiyle darbeye karşı çıkanların beklentisi de, özü itibarıyla Obama yönetiminin tutumuyla örtüşmektedir.

Faşist cuntanın püskürtülmesinde Honduraslı emekçilerin direnişi belirleyicidir!

İlk günden beri yaygın tepkilerle karşılaşan cunta şefleri, emekçilerin direnişinin yanısıra Venezüella'nın ucuz petrol sevkiyatını başkan Zelaya görevine dönene kadar kayıtsız-şartsız durdurması; Latin Amerika ülkelerinin Honduras ile tüm diplomatik ilişkilerini kesmesi; Amerikan Devletleri Örgütü'nün (OAS), görevden uzaklaştırılan cumhurbaşkanı Manuel Zelaya'nın görevine iadesini sağlayamadığı gerekçesiyle Honduras'ın üyeliğini askıya alması; BM'nin Zelaya'yı destekleyen kararı ile köşeye sıkışmış bulunuyor.

Ancak bu kadarı ne faşist çeteleri püskürtmeye yeter ne ABD'nin el altından cuntaya verdiği desteği etkisizleştirir. Cuntayı devirmek için bunlarla birlikte Honduraslı emekçilerin darbe karşıtı direnişinin yaygınlaşarak devam etmesi ve Latin Amerika halklarının eylemli dayanışmayı güçlendirmesi gerekmektedir. Kıta halklarının mücadele tarihi ve direnme azmi bu başarıya ulaşmayı sağlayacak dinamikleri fazlasıyla taşımaktadır.

Maske parçalanıyor...

Barack Obama'nın “büyük savaşı” Afganistan'da başladı!

Emperyalist Amerikan rejiminin halklar nezdinde yerlerde sürünen imajını düzeltmek için farklı bir görünüme bürünen ABD Başkanı Barack Obama, Afganistan söz konusu olduğunda, maske takma şansını yitiriyor. Zira 2001'de bu ülkeye giren işgal güçleri, bunca yıkım ve katliama rağmen başkent Kabil'i bile halen istedikleri gibi denetleyemiyorlar. Yani Afganistan, yıllardan beri hem savaş aygıtı NATO hem de ABD savaş makinesi için terkedilmesi zor bir bataklık durumundadır.

Afganistan, ABD'nin emperyalist hegemonyasının devamı için kritik bir önem taşıyor; zira Hazar Havzası'ndaki petrol ve doğalgaz rezervlerinin kontrol edilmesi, bu enerji kaynaklarının dünya pazarlarına güvenli şekilde taşınması için olduğu kadar İran, Rusya, Çin ve Hindistan'a yakınlığı açısından da stratejik bir yerde duruyor. Hal böyleyken ne NATO komutasındaki işgalci güçler ne “CIA fideliklerinde yetiştirilen devlet başkanı” türünün en berbat örneği olan Hamid Karzai başkanlığındaki kukla yönetim bu ülkeye hakim olabiliyor. Bu durumun uzaması ise savaş aygıtı NATO'nun “caydırıcı güç” iddiasını tartışmalı hale getiriyor.

Bu öneminden dolayı başkan olmadan önce Afganistan'ı dert edindiğini ilan eden Obama, ABD tekellerinin isteğine uyarak, Taliban güçlerine karşı büyük bir saldırıya onay verdi. ‘Hançer Darbesi’ adı altında hava kuvvetleri desteğinde başlatılan geniş kapsamlı saldırıya 4 bin ABD deniz piyadesi ile Kabil'deki kukla yönetime bağlı 650 Afgan devşirmenin katıldığı bildirildi.

ABD'nin savaş baronları, saldırının, Taliban'ın, haşhaş üretim merkezi Helmand vilayetinden temizlenmesi ve bölgenin “isyancı” güçlerin tehdidinden kurtarılması amacıyla gerçekleştirildiğini öne sürüyor. 8. yılında bulunan işgal boyunca sivilleri toplu bir şekilde katleden işgalci güçlerin, bu geniş kapsamlı saldırı ile katliamlar zincirine yeni halkalar eklemek dışında bir başarıya ulaşma şansları düşük görülüyor. Afgan halklarının ezici çoğunluğu, katliamcı işgalcilerden nefret ederken, iddia edildiği gibi Helmand vilayetinin denetim altına alınması kolay değil. Nitekim saldırının ilk günlerinde işgal güçlerinin kayıplarında belirgin bir artış gözlenmektedir.

İki yıldır üye devletlerden savaşçı birlik takviyesi talep eden NATO şefleri ile Pentagon'daki savaş baronları, Afganistan'da başarıya ulaşmanın kolay olmadığını biliyorlar. NATO üyelerinden kayda değer bir destek sağlayamayan ABD, yıl sonuna kadar Afganistan'a 21 bin asker daha yollayıp, ülkedeki toplam işgalci Amerikan askeri sayısını 68 bine çıkarmayı hedefliyor. Görüldüğü üzere Pentagon'un savaş baronları için Afganistan, kan gölüne çevrilecek kadar “değerli”dir. İşbirlikçi Türk burjuvazisinin 2 bini aşkın askerle desteklediği işgalcilerin başlattığı bu vahşi saldırının nihai amacına ulaşması mümkün değil. En iyi ihtimalle Taliban güçlerini zayıflatıp işgalcilerle anlaşmaya zorlayabilirler. Ancak Afganistan'a egemen olmaları mümkün değil.

Afganistan halklarını değil ama bu ülkenin stratejik konumunu önemseyen Barack Obama yönetimi, yeni yıkım ve toplu kıyımlara yolaçan bu kapsamlı saldırıyı

başlatmaktan geri durmayarak, diğer başkanlardan kayda değer bir farkı olmadığını ortaya koymuştur.

Afganistan'da sergilenen gözü dönmüşlük, Barack Obama yönetiminin Bush yönetimine yakınlığını gözler önüne sermektedir. Bu da doğal, zira her başkan, büyük tekellere hizmet eden emperyalist ABD rejiminin çıkarlarını temel almak zorundadır. Diğerleri gibi Obama da, başkan olmasını, bu hizmeti yerine getirecek nitelik ve tıynetle olmasına borçludur.

Afganistan'daki saldırının yanı sıra Obama'nın neofaşist çetenin şefi Bush ya da diğer ABD başkanlarının izinden gideceğini gösteren başka güncel gelişmeler de var. Bunlardan biri Honduras'taki faşist askeri darbedir; diğeri ise, siyonist İsrail'in İran'a saldırmasına “yeşil ışık” kabul edilen başkan yardımcısı Joe Biden'in Amerikan ABC Televizyonu'na verdiği mülakat.

Askeri danışmanlarla Honduras ordusunu kontrol eden Obama yönetiminin faşist çetelerin düzenlediği darbeyi desteklediğine şüphe yoktur. Zira tetikçi orduların efendilerinden izin almadan darbe

yapamayacağı, son yıllarda darbeci Türk sermaye ordusunun başına gelenlerden de bilinmektedir. Yani Obama da diğerleri gibi darbe destekçisidir. Bu yüzden darbe karşıtı gibi duran sözlerinin demagojiden öte bir anlamı yoktur. “İran'a yönelik bir askeri saldırıya girişmesi halinde, İsrail'i frenlemeyeceklerini” ilan eden Joe Biden'in açıklaması ise, yorum gerektirmeyecek kadar açıktır.

Barack Obama yönetiminin son günlerdeki icraatları, dünya jandarmalığı yapan emperyalist bir rejim adına yayılan iyimserlik hayallerinin temelden yoksunluğunu ortaya koymuştur. Birbirini izleyen gelişmeler, emperyalist bir güç odağı söz konusu olduğunda, izlenecek politikalarda belirleyici olanın başkanın derisinin rengi, dini referansları, zekası veya niyeti değil, büyük tekellerin çıkarları olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Halklar lehine herhangi bir olumlu gelişmenin olabilmesi için ise, dünya jandarmasından medet ummaları değil, emperyalizme ve gerici işbirlikçilerine karşı mücadele etmeleri gerekmektedir.

Guatemala'da sendikacılara yönelik şiddet artıyor!

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun (ITUC) verdiği bilgiye göre, Bush yönetimi 2005 yılında yapılan kongrede Orta Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'nı (CAFTA) onayladığından bu yana Guatemala, sendikacılar için Latin Amerika'daki en tehlikeli ikinci ülke haline geldi.

ITUC hazırlamış olduğu 2009 yılı raporunda, 2007 yılında öldürülen iki sendikacıya ek olarak 2008'de de dokuz sendikacının katledildiğini belirtti. Raporda CAFTA onaylanmadan önce Guatemala'da hiçbir sendikacının öldürülmediği anlatılıyor.

Ayrıca şu ifadelerle yer veriliyor: “Guatemala'da durum sendikacılar için daha da kötü bir hal aldı. Sendika karşıtı şiddet suikastlarla, tehditlerle, insanların evlerine ateş açmakla, sendika bürolarına yapılan saldırılarla, sendika başkanlarına ve ailelerine yapılan saldırılarla sürekli bir şekilde devam ediyor.”

2008 yılında AFL-CIO (Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu) ve 6 Guatemala sendikası, Bush yönetiminden sendikacılara yapılan her türlü saldırı ve şiddetin son bulması için Guatemala hükümetinin gerekli bütün önlemleri alması konusunda görüşme talebinde bulunmuştu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Haziran ayında bu konuya dair bir rapor hazırlandı fakat saldırıların önlenmesi konusunda herhangi bir şey yapılmadı.

Haziran ayında AFL-CIO Dayanışma Merkezi tarafından hazırlanan “Herkes için Adalet: Guatemala'da İşçi Hakları İçin Mücadele” başlıklı raporda ülkede uzun yıllardır işçilere yapılan baskıların geçmişine, devam eden şiddet olaylarına, yeni bir iş yasası ihtiyacı olduğuna, yapılan etnik ve cinsel ayrımcılıklara ve çocuk emeği istismarına yer veriliyor.

Uluslararası Af Örgütü Raporu:

İsrail Gazze’de savaş suçu işledi!

İsrail savaş makinesinin kuşatma altındaki Gazze’ye düzenlediği vahşi saldırılarda, defalarca savaş suçu işlediği bir sır değildi elbette. Zira 2008 yılının sonunda başlayıp 22 gün süren saldırı sırasında Gazze’den yansıyan barbarlık tablolarının savaş suçu olduğunu anlamak için uzman olmak gerekmiyor. Buna karşın Uluslararası Af Örgütü (UAÖ) gibi bir kurumun, İsrail’in iğrenç suçlarını bir kez daha tescil edip dünya kamuoyuna açıklamasının bir önemi var.

ABD ile Batılı emperyalistlerin İsrail saldırısına destek verdiği, UAÖ’nün ise bu güçler tarafından denetlendiği dikkate alındığında, İsrail’in işlediği savaş suçlarının bizzat failler tarafından itiraf edildiğini söylemek de mümkündür. Zira ABD ile Batılı emperyalistlerin sınırsız desteği, Tel Aviv’deki ırkçı-siyonist rejimin işgalci, katliamcı, yıkıcı ve pervasız davranmasını mümkün kılan esas nedendir.

İsrail saldırısıyla ilgili ayrıntılı rapor hazırlayan Af Örgütü, İsrail’in suçlarını birkaç başlık altında toplamış. İsrail savaş makinesinin Filistin halkı şahsında insanlığa karşı işlediği suçlar o kadar bariz ki, sözü dolandırmadan bu suçları belgelemek durumunda kalmış.

Evler, işyerleri, kamu binaları kasıtlı olarak yıkıldı!

Filistin’in bir ordusu olmadığı için, gerçekte Gazze’de “askeri hedef” tanımına uyan yerler bulunmuyor. Siyonist işgalcilerin zihniyetine göre bile, ancak İsrail işgaline karşı direnen gerillalar “askeri hedef” olabilir. Oysa İsrail savaş makinesinin katlettiği bin 500 civarındaki Filistinli’nin pek azı gerilla idi. Katledilenlerin üçte biri çocuk, diğerlerinin ise çoğu sivillerden oluşuyor. Çatışmalarda hayatını kaybeden gerillalar, İsrail savaş makinesine karşı silahlı direnişi yükseltenlerdi. Kısacası, İsrail’in hava saldırıları doğrudan sivilleri hedef almıştır. Katledilen çocuk sayısındaki yüksek rakam da bunun kanıtıdır.

Af Örgütü raporu, yıkımların büyük ölçüde kasıtlı olduğunu, evlerin, işyerlerinin, kamu binalarının yıkımının askeri bir zorunluluktan kaynaklanmadığını belirtiyor. Demek oluyor ki evler, işyerleri ve kamu binaları planlı bir şekilde yıkılmıştır. Gazze etrafındaki ablukayı sürdürerek, inşaat malzemelerinin bölgeye girişini halen izin vermeyen siyonist rejim, böylece yıkılan binaların yeniden yapılmasını engelliyor. Bu ise, İsrail ordusunun, Filistin halkını sürmeyi amaçlayan ırkçı-soykırımcı plana göre hareket ettiğini bir kez daha kanıtıyor.

Çocuklar dahil siviller “canlı kalkan” olarak kullanıldı!

İsrail savaş makinesinin bir diğer taktiği, direnişçilerin olduğu düşünülen binalara girmek için çocuk veya yetişkin sivillerin canlı kalkan olarak kullanılmasıdır. Siyonist barbarlığın alamet-i farikalarından biri olan bu uygulamaya, Gazze saldırısı sırasında da yaygın bir şekilde başvuruldu.

Af Örgütü raporu, “İsrail askerlerinin pek çok kez, Filistinlileri evlerinin tek bir odasına hapsedip, evin geri kalanını üs olarak kullandığını, böylece hem

çocukları hem yetişkinleri kalkan olarak kullanıp hayatlarını tehlikeye attığı”nı vurguluyor. Bu uygulama, “sivilleri canlı kalkan olarak kullanmak savaş suçudur!” şeklinde tanımlanıyor.

Siviller kasten toplu şekilde öldürüldü!

Üçte biri çocuk, ezici çoğunluğu sivil bin 500’e yakın Filistinli’yi katleden İsrail savaş makinesinin bu toplu kıyımı kasten yaptığı ayan beyan ortada. Nitekim İsrail’in tersi yöndeki iddialarına rağmen Af Örgütü de bu barbarca kıyımın kasti olduğunu vurguluyor.

Af Örgütü raporunda; saldırı boyunca yüzlerce sivilin nokta atışı yapan İsrail askerleri tarafından öldürüldüğünü, yüzlercesinin ileri teknoloji ürünü silahlarla öldürüldüğünü, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu çok sayıda sivilin de, İsrail askerlerine herhangi bir tehdit oluşturmayacak durumda oldukları halde, yakın mesafeden açılan ateşte hayatını kaybettiği saptanıyor.

“İsrail ordusunun sivillerin yoğun olarak yaşadığı bölgelere yaygın topçu ateşi açtığı ve fosfor bombası attığı”nı da kayıt altına alan rapor, “Sivillerin doğrudan ya da dolaylı olarak ayırım gözetilmeksizin kasten öldürülmesi savaş suçudur” vurgusuna yer veriyor.

İsrail’in beyaz fosfor kullanmasının da uluslararası hukukun ihlali anlamına geldiğinin belirtildiği raporda, sivillerin tıbbi ve insani yardım almalarının

da, İsrail askerleri tarafından engellendiği belirtiliyor.

Hamas sivilleri kalkan olarak kullanmadı

Çocuklar dahil Filistinli sivilleri canlı kalkan olarak kullanan İsrail savaş makinesi, medyadaki borazanlarının da katkısıyla, aynı suçlamayı Hamas’a yöneltmişti. Af Örgütü raporu, halen bu iddiayı tekrarlayan ırkçı-siyonist rejimi yalanlıyor.

“Filistinli militanların, sivilleri askeri hedefleri korumak için kullandığına, militanlar tarafından kullanılan evlerde kalmaya ya da saldırı amaçlı kullanılan binalarda kalmaya zorlandığına dair bir kanıt rastlanmadı” ifadelerine yer veren rapor, ırkçı-siyonistlerin Filistin direnişini karalamak için ortaya attıkları yalanları ortaya seriyor.

Hal böyleyken UAÖ, Hamas’ın Güney İsrail’e yönelik saldırılarını gerekçe göstererek, örgütü İsrail’le aynı kefeye koymaya da çalışıyor. Af Örgütü’ne göre, Hamas’ın İsrail’e ev yapımı füzeler atması da savaş suçudur.

Bu vurgu, ırkçı-siyonist rejiminin savaş suçlarını belgelemek zorunda kalan Af Örgütü’nün İsrail’e şirin görünme kaygısıyla açıklanabilir ancak. Zira İsrail barbarlığı ile bu barbarlığa karşı direnen Filistinli gerillaların eylemlerini aynı kefeye koymak ne akla ne mantığa sığar.

Af Örgütü raporu, ırkçı-siyonizmi varlık nedeni kabul eden İsrail’in terörist bir devlet olduğunu, tartışmaya yer bırakmayacak şekilde kanıtıyor.

Güney Kore’de öğretmenlere tutuklama terörü!

Güney Kore Öğretmenler ve Eğitim Emekçileri Sendikası (KTU), hükümeti protesto eden gösteriler düzenlediği gerekçesiyle ağır baskı koşullarıyla karşı karşıya kalıyor.

29 Haziran’da Seul Savcılığı, insan haklarına saygı gösterilmesi ve kaliteli toplumsal eğitim verilmesine ilişkin hazırlanan deklarasyonda imzası bulunan 88 sendikalı öğretmen hakkında arama emri çıkardı.

88 öğretmenden KTU merkez yürütme komitesi üyesi olan ve aralarında KTU Başkanı Jeong Jin-hoo’nun da bulunduğu 10’unun görevine son verileceği, 78’inin görevinden uzaklaştırılacağı açıklandı.

Toplam 17 bin öğretmen KTU’nun hazırlamış olduğu deklarasyonun altına imzasını attı ve hemen hepsi “uyarı ve kınama gibi hafif disiplin cezası” gibi yaptırımlarla karşı karşıya bırakıldı.

29 Haziran günü KTU, sendikaların gücünü zayıflatmak için hükümetin öğretmenleri cezalandırmasını kınayan bir basın toplantısı örgütledi. Başkanlık bürosuna gidiş esnasında polis öğretmenlerin önüne barikat kurdu ve 16 öğretmeni gözaltına aldı. KTU Başkanı Jeong Jin-hoo ve merkezi yürütmeden 15 KTU üyesi tutuklandı.

KTU, hükümetin öğretmenlere verdiği cezaları geri çekmesi talebini içeren bir açıklama yaptı. Açıklamada şunlar söylendi: “Hükümet yetkisini kötüye kullanmıştır ve ceza uygulamalarının hukuki bir dayanağı bulunmamaktadır. Bizler öğretmenlere Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

uygulanan cezalar geri çekilene dek mücadelemizi sürdüreceğiz.”

KTU, hükümeti protesto eden ikinci bir deklarasyon için öğretmenlerden 40 bin imza toplayacağını söyledi. Sendika diğer sivil toplum örgütlerinden de destek beklediğini açıkladı.

KTU, Kim Dae-jung hükümetinin sendikayı meşru bir işçi örgütlenmesi olarak kabul ettiği 1999 yılından bugüne dek bu kadar ağır saldırılarla karşılaşmamıştı. Daha önceki hükümetler KTU üyesi yüzlerce öğretmenin görevine, “işçi” olarak kabul edilemeyecekleri gerekçesiyle son vermişti. 1989’de kurulan KTU’nun şu anda 76 bin üyesi bulunuyor.

Çatışma, uzlaşma ve “çözüm” tartışmaları...

M. Can Yüce

Birbiriyle paralel, genel olarak dolaylı ilişkili ve çatışmalı iki çatışma ve tartışma süreci yaşanıyor...

Biri, egemenler cephesinde süren çatışma ve “uzlaşma” sürecidir.

Diğeri ise, bununla paralel süren ve bu süreçle dolaylı bağlantılı ve çatışmalı olan PKK-KCK ekseninde süren tartışma sürecidir.

Birinci sürecin boyutları, sonuçları, ikincisinin gelişimini ve yönünü önemli ölçüde etkileme özelliklerine sahiptir. Bundan dolayı dikkatle izlenmektedir...

Belli ki egemenler cephesindeki çatışma, yakın gelecekte durulacak gibi değildir. Son atak hükümet kanadından geldi. Askerlere “sivil yargı” yolunu açan yasal düzenleme, yaşanan çatışmanın düzeyini ve derinliğini göstermesi bakımından ilginçtir. Daha önceki yazılarımızda vurguladığımız gibi, bu çatışmadan demokrasinin gelişeceğini sanmanın, bu çatışmayı demokratik bir mücadele olarak değerlendirmenin yanlışlığı ortadadır. Ancak bununla birlikte ordunun bugüne dek tuttuğu iktidar konumunun sarsılması, her şeyden önce ordunun bir tabu olmaktan çıkmaya başlaması önemlidir; emekçi ve yurtsever güçlerin demokrasi mücadelesi açısından elverişli bir zemin sunmaktadır.

Bu süreç ordu ve Genelkurmay için bir gerileme sürecidir. Ama öyle olmakla birlikte hemen “pes” etme gibi bir durumları ve duruşları da yok gibidir. Genelkurmay’ın son basın toplantısı ve “psikolojik harekât” tespitinden sonra gelen askere sivil yargı atağı, ardından MGK zemini olmak üzere perde arkasında süren “görüşme” trafiği, yeni hamle ve karşı hamlelere hazırlık niteliğini de taşıyor gibi...

Gelinen noktada ve yakın gelecekte bu çatışma sürecinin durulması beklenmemelidir. Tersine çatışma süreci daha da derinleşme eğilimindedir. Kuşkusuz bu, geçici uzlaşmaları dışlamıyor.

Egemenler cephesindeki bu çatışma süreci, nesnel olarak, demokrasi güçleri için elverişli bir zemin sunmakla birlikte, yurtsever ve emekçi hareketlere karşı esnek, “yumuşak” bir yaklaşım anlamına gelmiyor. Hükümet ve Genelkurmay kanatları, her biri kendi “yetki” alanında şiddet, özel savaş ve hak gaspları politikalarını daha da derinleştirme eğiliminde, dahası kararında görünüyolarlar... T. Erdoğan’ın, açıkça işçi ve emekçileri tahrik eden açıklamaları bunun en somut göstergesi niteliğindedir. Yine Genelkurmay’ın Kürdistan’da yoğunlaştırdığı operasyonlar rastlantı değil, ya da tek başına “rutin” askeri hareketler değil, bunun ötesinde politik hedefler içermektedir.

Açık ki egemenlerin hiçbir kanadı, anılan alanlarda “rakiplerinden” geri kalmamaya özen gösterecektir. Her “esnek” veya “yumuşak” yaklaşımın rakip tarafından bir zaaf olarak görüleceği ve bir silah olarak kullanılacağı açıktır. Bundan dolayı bu sürecin zorlukları ve açmazları hiç de az olmayacaktır.

Yine bu bağlamda Genelkurmay’ın Kürdistan’daki özel savaşı derinleştirme ve geliştirmeyi, karşı karşıya kaldığı iktidar kavgasında çok temel bir silah olarak gördüğü bilinmektedir. Özel savaşı kendi iktidar konumu için vazgeçilmez görmektedirler...

Egemenler cephesinde kavganın boyutları büyür ve

daha da karmaşık hale gelirken, PKK-KCK cephesinde çelişik sesler gelmekte, “çözüm projelerini” hazırlamaya dönük tartışmalar yapılmakta, toplantılar düzenlenmektedir. Yöneticilerin kimisi, hiçbir zaman silah bırakmayacaklarını, ancak sistemin bir parçası haline gelebileceklerini, yani “yerel polis gücü” imasında bulunurken, kimisi “demokratik özerkliğin” “üniter devletle” nasıl uyumlu olduğunun teorisini yapmaktadır. Kuşkusuz İmralı tezlerini, programını ve iradesini reddetmeden ahkâm kesmenin hiçbir politik anlamı ve değeri yoktur. Gerçekten yüksek perdeden dile getirdiğiniz sözlerin bir anlamı mı var, o zaman Kürt halkının eşitliğini ve özgürlüğünü programlaştırma yönünde adımlar atın önce. Bu da her şeyden önce İmralı çizgisini reddetmekten geçer! Ama buna hiçbir güç ve cesaretlerinin olmadığını yine en iyi bu ahkâmcıların kendisi bilir! Lozan Antlaşması’nın “toplumsallaştırılmasını” ve güncelleştirilmesini vaazeden Öcalan, birkaç ay sonra “bir yol haritasını” sunacağını söylemekte ve bununla birlikte Kemalizm ve M. Kemal “güzellemlerine” devam etmektedir... Bütün bunların hepsi aynı günlerde yaşanmaktadır...

Neden hemen değil de, bir 2-3 ay sonra?

Burada “kazanılan zaman”, yukarıda özetlediğimiz egemenler cephesindeki çatışmanın bir gereği ve aracı mı, yoksa dayatılacak daha kapsamlı teslimiyet ve tasfiye planlarının zeminin, ideolojik ve politik alt yapısının hazırlanması için mi? Sorunun bu iki yanı arasındaki bağlantı gözden kaçırılmamalıdır!

Anılan bu sorunun yanıtı çok önemlidir ve önümüzdeki dönemde önemli ölçüde aydınlanacaktır! Bu dönemde kimi Kürt çevrelerinde dile getirilen haber ve yapılan açıklamalar, pratik tasfiye planı hakkında kimi ipuçlarını veriyor gibi... Silahsızlanma konusunda PKK ile dolaylı görüşmelerin yapıldığı, yürürlüğe konulacak “af” yasası bağlamında “yöneticilerin” Norveç’e gönderileceği ve orada iltica ettirileceği, diğerlerinin topluma kazandırılacağı söylenmektedir. Yine doğruluğu tartışma konusu olan

bu haberlere göre silahların Güney Kürdistan hükümetine teslim edileceği söylenmektedir.

KCK, bu haberleri sert bir dille reddetmekle birlikte bu düzene kabul edilme, başka bir ifadeyle “Cumhuriyet Kürdü” olma konusunda yoğun bir çaba içinde oldukları da bilinmektedir. Öcalan’ın son açıklamaları da bu doğrultudadır. “Çözüm önerileri” konusunda yapılan tartışmalarda ortaya çıkan görüşler, “demokratik özerklik” çerçevesindedir. Öcalan’ın açıklayacağı “yol haritası”nın da bundan başka içerikte olmayacağı kesin gibidir!

Egemenler cephesindeki çatışma durulmadığı ve “iç dengeler” belli bir istikrara kavuşmadığı sürece, en geri düzeyde de olsa “düzen içi” bir “Kürt çözümü” ufukta görünmemektedir. Dolayısıyla “Cumhuriyet Kürdü” olma doğrultusundaki çabaların, Kürt halkının bilincini öğretmekten, düzen içi bilinç ve ruhu derinleştirmekten öte bir işlev görmeyeceği çok açıktır.

7 Temmuz 2009

Kayıp yakınları 223. kez Galatasaray’da!

Kayıp yakınları ve İHD İstanbul Şubesi, 4 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde, kayıpların bulunması ve faillerinin yargılanması için 223. kez eylemdeydi.

Kayıp yakınları, 29 Ekim 1995 günü Mardin Dargeçit’teki evleri sabaha karşı silahlı askerlerce basılan 7 kişiden birisi olan ve 13 yaşında gözaltında kaybedilen Nedim Akyol’un dosyasının Ergenekon dosyası kapsamına alınmasını istedi.

Basın açıklamasını avukat Eren Keskin gerçekleştirdi. Açıklamada, kaybedilen çocukların ailelerinin tüm baskılara karşı korucu olmayı reddeddiğini ve bu ailelerin, ilkökul çağındaki çocukları gözaltında kaybedilerek cezalandırıldığını söyledi. Nedim’in kaybedilmesinden Dargeçit Jandarma Tugayı ve Mardin Jandarma Tugayı’nın sorumlu olduğunu belirterek, dönemin tugay komutanı başta olmak üzere, sorumluların

yargılanmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından, 5 Ocak 1981’de gözaltında kaybedilen Cemil Kırbayır’ın kardeşi Mikail Kırbayır bir konuşma yaparak, 12 Eylül’ün yargılanmasını ve tüm faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

TİB-DER'den ölen işçinin ailesine ziyaret!

Tuzla tersaneler bölgesinde faaliyet gösteren Çeliktrans Tersanesi'nde bir geminin tamiri sırasında yaşanan patlama sonucunda Sivas Hafik nüfusuna kayıtlı, evli ve iki çocuk babası **Bayram Kütük** isimli işçi arkadaşımız yaşamını yitirdi. Kastamonu'dan getirilen yabancı bandıralı bir geminin yakıt tankında yapılan kaynak sırasında yaşanan patlamanın ardından Bayrak Kütük isimli işçi arkadaşımız iş cinayetine kurban gitti.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) yönetici ve üyeleri olarak, önce patlamanın yaşandığı tersane önüne, akşam ise Bayram Kütük'ün Okmeydanı-Örnektepe Mahallesi'ndeki evine giderek taziye ziyaretinde bulunduk.

Bayram Kütük'ün yakınlarıyla gerçekleştirdiğimiz sohbetlerde tersanelerde yaşanan iş cinayetleri başta olmak üzere kural dışı çalışma koşullarına ilişkin bilgilendirmelerde bulunduk. Yaşanan iş cinayetlerine sessiz kalınmamasını, ağır ve yoğun sömürü koşullarına karşı birlikte mücadelenin örgütlenmesi gerektiğini ifade ettik. Bayram Kütük'ün ailesine başsağlığı diledikten sonra Pendik-Esenyalı Seyit Seyfi Cemevi'nden kaldırılacak cenaze törenine katılacağımızı belirterek oradan ayrıldık.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)

Lambda'dan eylem...

4 Temmuz günü "Lambda İstanbul LGBTT Hakları Platformu", 29 Haziran'da Merter'de öldürülen travesti Hadise'nin katillerinin bulunması talebiyle Mis Sokak'ta basın açıklaması yaptı. İstiklal Caddesi üzerinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Dağıtılan bildirilerde, 29 Haziran'da Merter'de öldürülen Hadise'nin son üç yılda gerçekleşen 30. cinayet olduğu belirtilirken, ölümlerinden haberdar olunamayan nefret cinayeti kurbanlarının sayısının bunun çok üzerinde olduğu söylendi.

Bildiride ayrıca, Türk Ceza Kanunu'nda "nefret suçu" tanımının yapılması ve anayasal eşitliği düzenleyen 10. maddeye "cinsel yönelim", "cinsel kimliği" ibarelerinin eklenmesi talep edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız!"

Davutpaşa katliamında yaşamını yitirenlerin ve yaralananların aileleri, katliamı unutturmamak ve sorumluların yargılanması talebini yükseltmek amacıyla başlattıkları eylemlerin üçüncüsünü 4 Temmuz günü Taksim Tramvay Durağı'nda gerçekleştirdiler.

Eylemde, "Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız!" şiarının ve katliamda yaşamını yitirenlerin isimlerinin yazılı olduğu iki pankart taşındı.

Aileler adına yapılan basın açıklamasını katliamda yaşamını yitiren Nigar Bakkal'ın kızı

Ebru Günelan gerçekleştirdi. Ceza davası açılıncaya kadar her Cumartesi saat 11.00'de Taksim'de olacaklarını belirterek, Davutpaşa'yı unutmadıklarını ve unutturmayacaklarını vurguladı. Sorumluların yargılanmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından pankartları ile Galatasaray Lisesi önünde kayıp yakınlarının eylemine destek vermek isteyen aileler, polis engeli ile karşılaştılar. Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine eylemlerini sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tek silahımız işçi-emekçilerin birliği ve halkların kardeşliği!

Kapitalizm krizi her geçen gün derinleşirken, faturası işten atmalar, esnek üretim, kıdem tazminatının ellerimizden alınması, taşeronlaşmayı yaygınlaştırarak ücretli köleliği son sahfaya getirilmesi, GSS yasasıyla sağlığın özelleştirilmesi şeklinde işçi ve emekçilere ödeniyor.

Bu sistemin sömürücü bir sistem olduğunu ya aç kalınca öğreniyoruz ya da canımız yanınca. Hakkını arayan işçilere de önce patronun adamları tarafından kurşun sıkılıyor, sonra polisler gözaltı terörü uyguluyor. Ardından mahkeme tutukluyor ve hapisanede de sözde kurallara uymadığı için tecrite alınıyor. Yani hak arama mücadelesini sindirebilmek için işçi ve emekçilere her geçen gün saldırıları daha da azgınlara sürüyor.

Tabii biz de işçi emekçi çocukları olarak bunlardan nasibimizi alıyoruz. Babalarımızın ve annelerimizin fabrikalarda/işyerlerinde sömürüldüğü yetmiyormuş gibi, namlunun ucunu biz işçi-emekçi çocuklarına doğrultuyorlar. Okullarımızda ticari eğitim, ÖSS, staj sömürüsü, sözleşmeli öğretmenlik, yetkin mühendislik, gerici-şovenist-faşist ve anti-bilimsel olan eğitim, sistem tarafından sokaklarda uyuşturucu satan ya da içen

insanlara özendirerek yozlaştırma... Gençliğe biçilen elbise belli. '80 darbesinden sonra Kenan Evren'in şu cümlesi bugünün gençliğini adeta tarifliyor: "Bana öyle bir gençlik yaratın ki kafasını ders kitaplarından kaldırmassın!"

Tam da istenilen gençlik yaratılıyor. Kişisizleştirme politikası uygulanıyor. Fiziki olarak varolan ama düşünmeyen ve sorgulamayan bir gençlik!..

Ama bugün gençlik gücünü yavaş yavaş göstermeye başladı. Alanlarda kendini gösteriyor. Fabrikalarda işgallerde en saflarda yer almasıyla kendini gösteriyor.

Öyle bir dönemden geçiyoruz ki, yolumuz tozdan dumandan görünmüyor. Bir yandan gericilik, bir yandan kapitalizmin krizinin faturasını ödemek zorunda bırakılan işçi ve emekçiler, bir yandan emperyalist savaşlar, Kürt halkına imha ve inkâr politikası... Kadınlara sınıfsal-ulusal-cinsel sömürü...

Bunları doğuran kapitalizme karşı tek silahımız işçi-emekçilerin birliği ve halkların kardeşliğidir. Tek kurtuluşumuz devrimde ve sosyalizmedir.

İzmir LGP'den bir Kızıl Bayrak okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Patron kurşunladı, polis terör estirdi, mahkeme tutukladı...

Sabra saldırısında tutuklanan devrimcilerin ilk duruşması için

15 Temmuz'da

Büyükçekmece Adliyesi'ndeyiz!

Tarih: 15 Temmuz 2009

Saat: 09.00

Yer: Büyükçekmece Adliyesi

